

VELIKA NEVOLJA KOJA DOLAZI

MARVIN MUR

**DA LI SI SPREMAN ZA DOGAĐAJE
KOJI ĆE UZDRMATI TEMELJE NAŠEG SVETA?**

Religija će neposredno pre Isusovog dolaska zavladati državnim ustanovama našeg sveta. Biblija to pretskazuje. Međutim, između sadašnjosti i budućnosti treba da se dogodi nešto očevdno što bi duhovnim silama dopustilo da zadobiju ne samo pažnju već i poslušnost posvetovljenog mnoštva.

Pisac skreće pažnju na biblijska predskazanja o onome što predstoji. Sve može da se izmeni za tren oka - kao odgovor na velike nesreće koje prevazilaze sve što je čovek iskusio.

Unapred opomenut znači unapred naoružan.

Budite spremni da živite u toku događaja koji će otvoriti vrata novom svetskom poretku.

Knjiga *Velika nevolja koja dolazi* je prethodna opomena. Do vas stoji da li ćete biti unapred spremni.

Naslov originala:

The Coming Great Calamity

Autor:

Marvin Moore

SADRŽAJ

1. PROMENA PARADIGME	4
Promena paradigme	5
Helenizam	5
Renesansa	6
Doba Vodolije	6
2. BOŽJE ORUŽJE	8
Božje oružje	9
Egipat i Izlazak	11
Potop	11
3. BOŽJI SUDOVI KOJI DOLAZE	12
Dolazi strašna kriza	12
Čitav niz katastrofa	13
Priroda nesreća koje će doći	14
Strašne nesreće pogađaju gradove	15
Božji sudovi pre kraja vremena milosti	15
Iznenadne katastrofe	17
Promena u Božjem postupanju	19
4. ZNACI NA NEBU – PRVI DEO	21
5. ZNACI NA NEBU – DRUGI DEO	25
Asteroid od šest milja	27
Manji asteroidi	29
6. OGNJENE LOPTE	32
Izjave koje se odnose na viđenje iz 1904. godine	32
Izjave koje se odnose na viđenje iz 1906. godine	32
Druga (sporna) pitanja	34
Druge dve izjave	36
7. PROMENA PARADIGME I BIBLIJSKO PROROČANSTVO	38
Otkrivenje 13,1-8.	38
Otkrivenje 13,11-17.	39
Otkrivenje 17. poglavlje	39
8. PROMENA PARADIGME I VELIKE NESREĆE	42
9. VELIKE NESREĆE I MILENIJUMSKI POKRET	44
Obeležja milenijumskog pokreta	44
Mnogostruke nesreće	45
Idejna »sirovina«	45
Dodatne napomene	47
10. SAVREMENA PREVARA	48
11. DRUKČIJE GLEDIŠTE O POSLEDNJEM VREMENU	55
Opomena	55

Čudo	56
Znak	57
Kazna	57
Posle velike kazne.....	58
Malahija Martin	58
Kada će se to desiti?	59
Analiziranje dokaza	59
12. VELIKE NESREĆE I KRIZA IZ OTKRIVENJA 13. GLAVE	62
Krizu u Otkrivenju 13. glavi	63
Sažet pregled	64
Velika borba u Otkrivenju.....	66
13. NAŠA ODGOVORNOST ZA SVET	67
Pridružite se mnoštvu.....	67
14. PRIPREMA ZA NESREĆE KOJE PREDSTOJE.....	70
Rešetanje.....	70
Karakter - stvarna proba	71
Šta je greh?.....	72
Sticanje tačnih informacija	73
Predanje biblijskoj istini	74
15. HRABRO SUOČAVANJE SA POSLEDNJIJIM VREMENOM.....	77
Kuća u plamenu	77
Ljudi ne vole rđave vesti!	78
Isusovo uputstvo za prevazilaženje straha.....	78
Postupanje sa strahom.....	79
Kako pričati deci o poslednjoj krizi?.....	80
Posmatranje druge strane.....	82
DODATAK A – O KRAJU VREMENA MILOSTI.....	84
Pojedinačan i zajednički kraj vremena milosti	84
Kraj vremena milosti za pojedince.....	84
Prestanak vremena milosti za grupu	85
Sudovi slede prestanak vremena milosti	86
Kraj vremena milosti za svet kao celinu	87
Kraj vremena milosti i odlaganje	87
DODATAK B – PITANJA PROISTEKLA IZ KNJIGE CHRIST'S OBJECT LESSONS, P 412.....	90
Nesreća i poslednja kriza	90
Odnos nesreće i kraja vremena milosti.....	95

1. PROMENA PARADIGME

U jesen 1994. godine proveo sam vikend u domu svog prijatelja u južnoj Kaliforniji. U nedelju ujutru, nešto pre moga polaska na aerodrom, prošao sam kroz njegovu dnevnu sobu i na stočiću ugledao oktobarski broj časopisa *Omni*. Uzeo sam časopis i počeo da ga prelistavam. Moju pažnju je privukao jedan članak o čudesnoj pojavi Bogorodice Marije. Evo, nekoliko odseka iz tog članka:

»Na dan 21. marta 1994. godine Njujorške vesti u jedanaest sati završile su se ovim pobožnim slikovitim prikazom: Svečano, ali skromno obučena porodica jednog Egipćanina, imigranta, i njihovi prijatelji zakrčili su jedan stan u Bensenherstu u Bruklinu. Svi oni sa strahopoštovanjem posmatrali su jednu blistavu bakarnu ikonu Bogorodice Marije. Televizijski reditelj vesti sa nepristrasnim zanimanjem objavio je da sa ove ikone, koju je porodica Butros kupila u jednoj prodavnici crkvenih predmeta u Kairu, teku uljane suze. Kamera je prikazala jednu egzotičnu ličnost sa bradom u dugačkoj, crnoj mantiji, koja je predstavljena kao vladika Koptske pravoslavne crkve, jedne hrišćanske zajednice iz Egipta. On je uveravao veliko njujorško gledalište da se čudo zaista dogodilo.

U pozadini televizijski reditelj smešio se na način koji kao da je govorio: Ko zna. Priča je lepo smišljena da predstavi fusnotu o bogatstvu života u velikom gradu.« (*Omni*, oktobar 1994,54)

Ako ste prosečni stanovnik Zapada, verovatno ćete uzdahnuti, odmahnuti glavom i možda se pridružiti njujorškom TV reditelju osmehom koji kao da znači - kako su lakoverni neki ljudi. To je, uveravam vas, i moja reakcija na slične priče.

Potrebno je da budemo pažljivi da se preširoko ne osmehnemo ili preglasno uzdahnemo, zato što i mi možemo biti predmet šale.

Ne mislim da bakarna bogorodica može stvarno da lije čudesne uljane suze. Kada bismo vi i ja mogli da otvorimo glavu ikone, mi bismo verovatno potražili neki sud sa običnim jestivim uljem koji je cevčicom povezan sa očima. Oslanjajući se na svoj racionalni um, brižljivo tražeći logični naučni dokaz za sve, mi bismo ikonu proglasili prevarom i nastavili sa svojim poslom.

Razlog što bismo i mi mogli ostati nasamareni je u tome što se u ovoj priči događa nešto više od onoga što je očigledno običnom posmatraču, naročito onima koji na to gledaju očima naučnog Zapada. Članak u *Omni* nastavlja da ističe da »je bruklinsko čudo sa uljem samo najnovija erupcija vulkanskog komešanja događaja vezanih za čuda i natprirodna pojavljivanja Bogorodice Marije«, ukazujući na to da »strahovita težnja za verskim iskustvom – za dodir sa čudom i božanstvom iz prve ruke ... nagoni ljude iz cele zemlje u mesta kao što je Bensenherst«. Članak u *Omni* tvrdi da su mnogi ljudi imali vizije o Bogorodici i spominju neke poznatije dokazane pojave u Severnoj Americi i drugim delovima sveta. Neke pojave dogodile su se u imućnom susedstvu, pokrenuvši *Omni* da komentariše da »Amerikanci srednjeg staleža ... nisu u stanju da pomire svetovni, skeptični, naučni i svesni deo svojih misli sa svojim duboko emocionalnim verskim čežnjama i strahovima«.

Pre svega, moramo shvatiti da problem u priči o ikoni koja plače nije racionalni dokaz. To je verovanje. To je čovekova potreba za nečim što je više od racionalnog, naučnog objašnjenja različitih pojava u životu. To je duboka potreba za duhovnim.

Promena paradigme

Ta potreba se širi u zapadnom društvu. Ona se zove »promena paradigme«.

Paradigma je osnovni način na koji objašnjavamo stvarnost. Dva najuobičajenija načina predstavljaju racionalno (naučna i verska) natprirodna objašnjenja. Promena paradigme nastaje kada društvo menja način kojim objašnjava stvarnost. U toku prošlih vekova, zapadna misao u velikoj meri bila je zasnovana na racionalno-naučnim objašnjenjima stvarnosti, ali promena paradigme nastavlja se u našem društvu čak i u vreme dok čitate ovu knjigu. U ovome je problem sa pričom o ikoni koja plače. Problem njujorškog televizijskog reditelja nije njegova sumnja da su uljane suze neprirodne. On je u tome što reditelj u poniznoj sveštenskoj veri nije sagledao nešto više od čiste prevare. Reditelj vesti nije shvatio da se društvo sa kojim je tako upoznat, u kome dominira krajnja logika i nauka, nalazi na putu promena.

Pojedinci ponekad brzo menjaju svoje paradigme. To se na primer, dešava kada neki naučnik postane hrišćanin. To ne znači da se naučnik odriče svih naučnih postavki sa kojima se saživeo. To znači da nauka nije više jedini ili možda najvažniji način kojim se objašnjava stvarnost.

Društvo se mnogo sporije menja. Promena paradigme jedne sveukupne kulture zahteva možda nekoliko stotina godina. To je bar bio slučaj u prošlosti.

Helenizam

Pre dve hiljade godina helenizam je više od nekoliko vekova dominirao ljudskom mišlju u svetu Sredozemlja. Helenizam je do tog vremena bio najbolji izraz napora čovečanstva da razvije jednu racionalnu osnovu za određivanje stvarnosti.

Međutim, u vreme Hristovog dolaska na svet, već je na putu bila promena glavne paradigme. Elen Vajt to dobro opisuje u svojoj knjizi »Čežnja vekova«:

»Kada se navršši vreme, posla Bog sina svojega.' Proviđenje je upravljalo pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i uticaja, sve dok svet nije postao zreo za dolazak Izbavitelja. Narodi su bili sjedinjeni pod jednom vladavinom. Govorilo se jednim jezikom koji je svuda bio priznat kao književni jezik...

U to vreme neznabožački sistemi gube svoju vlast nad narodom. Ljudi su bili umorni od spoljašnjeg sjaja i mitova. Čeznuli su za verom koja bi mogla da zadovolji dušu. Iako je izgledalo da je svetlost istine napustila ljude, bilo je duša koje su tražile svetlost, i koje su bile ispunjene zbuñenošću i tugom. One su bile žedne saznanja o živom Bogu, i neke sigurnosti života posle groba.« (Čežnja vekova, str. 18)

Zapazite zanimanje za duhovnost za koje Elen Vajt govori da je bilo u porastu u vreme od pre dve hiljade godina kada je Hristos trebalo da dođe na svet. Bezbrojni kultovi sa obredima posvećivanja i tajnim misterijama obuzimali su u to vreme umove ljudi. Jedan od najpoznatijih kultova bio je kult boga Mitre - mitraizam. Elen Vajt ukazuje na jedan od glavnih razloga zašto su ovi kultovi bili tako popularni: »Ljudi su čeznuli za verom koja bi mogla da zadovolji dušu.... Oni su bili žedni saznanja o živom Bogu, i neke sigurnosti života posle groba.«

Drugo, hrišćanstvo je u to vreme bilo kult¹, koje je kao mitraizam, takođe imalo svoj obred

¹ Izjednačavanje hrišćanstva sa kultom zvuči uvredljivo, ali jednostavni ljudi iz prvog veka naše ere smatrali su hrišćanstvo kultom.

posvećenja i očišćenja (krštenje) i tajnu misteriju (Večeru Gospodnju). Mi znamo da je hrišćanstvo ponudilo jedino pravo rešenje ovih čežnji i to je razlog što je Bog izabrao ovo istorijsko razdoblje - u kome su ljudi tragali za istinom - da zasadi svoju novu hrišćansku religiju.

Na kraju, hrišćanstvo je pobedilo Rimsko carstvo i promena paradigme bila je potpuna. Sledećih 1.200 godina religija, i posebno hrišćanska religija, postala je vladajući način mišljenja u celom evropskom svetu. Na Srednjem istoku i u Severnoj Africi islam je pobedio hrišćanstvo, ali islam je takođe bio religija. Na taj način, celim svetom Mediterana zagospodario je religiozni oblik mišljenja tokom većeg dela prvog i prve polovine drugog milenijuma.

Renesansa

Sve je to promenila renesansa. Godine 1510. Kopernik je objavio da je naša Zemlja samo jedna od nekoliko planeta koje kruže oko Sunca i da naš svet nije središte svemira. Svi oblici dotadašnjeg mišljenja počeli su da izumiru. Ni religiozni način mišljenja, koji je gospodario gotovo hiljadu i po godina, nije u tom smislu bio nikakav izuzetak. Crkva je osvetom suzbijala novu nauku. Oko 120 godina posle Kopernikove objave, Galileo je bio primoran da porekne svoj stav pred crkvenim sudom.

Ipak, nikakav autoritet, bez obzira koliko dugo gospodario ljudskim umom, ne može ga sprečiti da se ne menja kada je jednom prema nekoj drugoj paradigmi, počeo da shvata stvarnost. Početkom dvadesetog veka nauka se čvrsto držala zapadnjačkog načina mišljenja. Drugi naziv za ovaj način mišljenja je sekularizam ili kako se često naziva »sekularni humanizam«. Sve više, ljudi u drugim delovima sveta pristupali su stvarnosti prvenstveno racionalnim, sekularnim stavovima a ne sa religioznog stanovišta.

Čak i hrišćanstvo, koje tvrdi da zasniva svoje zaključke na natprirodnom, duboko je bilo potreseno racionalnom, sekularnom, naučnom paradigmom. Na primer, kada je vaš doktor u nedoumici o vašoj bolesti, da li očekujete da će u traženju odgovora konsultovati Bibliju ili svoje medicinske knjige? Šta mislite koju je vrstu knjiga čitao vaš mehaničar, dok se obrazovao? Istina je da u svojoj adventističkoj kulturi duboko želimo da Biblija bude osnovni udžbenik u obrazovanju, ali koju knjigu očekujete da će vaš sin ili kćer studirati na fakultetu, ako im je glavni predmet hemija ili fizika?

Ova sekularna paradigma prožima danas naš život na način koji čak i ne shvatamo. Očekujemo da najvažnije ustanove naše kulture budu sekularne: opšte obrazovanje, komunikacije (novosti, knjige, časopisi), zabava, vlada, i tako dalje. Shvatio sam koliko je ova sekularna paradigma uticala na moju misao onoga dana kada sam čitao jedan sekularni ženski časopis u čekaonici u lekarskoj ordinaciji. Dok sam prelistavao časopis, naišao sam na jedan oglas za neki verski proizvod, pa sam imao čudno osećanje da ovaj oglas ne pripada ovom časopisu. Morao sam da zastanem i nateram sebe da shvatim da je proizvođač ovakve vrste proizvoda imao podjednako pravo, kao i svaki drugi, da oglašava u ovom časopisu.

Ovo sekularno, naučno stanje uma vladalo je zapadnom kulturom u toku celog mog života, života mojih roditelja i dedova. Većina ljudi verovatno prihvata misao da je ono dostiglo svoj vrhunac sredinom dvadesetog veka, eksplozijom atomske bombe nad Japanom 1945. godine i spuštanjem Apola na Mesec 1969. godine.

Doba Vodolije

Nalazim da je, ipak, veoma značajno da je sledeća, velika promena paradigme u zapadnom

društvu bila na putu u trenutku kada je Nil Armstrong načinio svoj prvi korak na Mesecu. Hipi - pokret šezdesetih godina možda izgleda kao slabi kandidat za obeležavanje puta koji je vodio u sledeću promenu paradigme, međutim to je upravo ono što se dogodilo. Ako duhovnost definišemo kao život zasnovan na intuiciji i »unutrašnjem prosvetljenju«, koji je suprotan racionalizmu, tada je hipi - pokret bio duboko duhovan. Postojala je takođe pobuna protiv naučnosti i potvrda vrednosti koje ne predstavljaju novac i tehnologija - dva zaštitna znaka racionalno - naučne paradigme.

Duhovnost Nju Ejdža (Novog doba) je drugi dokaz duboke promene paradigme koja je u toku čak i dok čitate ove reči. Konzervativni hrišćani veruju da je Nju Ejdž lažan pokret, ali to je van okvira ove rasprave. Ono što smeta je što Nju Ejdž takođe odbacuje nauku i tehnologiju kao jedine izvore istine. Poštovaoci Nju Ejdža veruju da doba Ribe izmiče pred dobom Vodolije koje će, kako oni tvrde, biti okarakterisano mirom na celom svetu.

Pokret za oporavak putem dvanaest koraka sada je drugi dokaz da ulazimo u doba koje naglašava duhovnost isto koliko i racionalizam. Ovaj pokret počeo je krajem tridesetih u grupi alkoholičara iz Akrona u Ohaju. Međutim, u toku prvih dvadeset ili trideset godina okupljao je alkoholičare. Tek poslednjih dvadeset do trideset godina, postao je široko prihvaćen kao način za savladavanje mnoštva raznih prinudno - opsesivnih ponašanja.

Ovaj duhovno usredsređeni pokret koji nije vezan ni za jednu religiju napredovao je u toku istih godina kada su duhovne ideje Nju Ejdža privukle pažnju celog sveta.

Takozvana vantelesna iskustva opet predstavljaju drugi dokaz o rastućem značaju koji zapadni svet na kraju dvadesetog veka pridaje duhovnosti na račun racionalizma. Zanimanje za anđele i pojavu Bogorodice Marije takođe se uklapa u dokaze o promeni paradigme.

Razvoj koji je zaokupio pažnju adventističkih hrišćana u Severnoj Americi ogleda se u sve većem uticaju Religiozne desnice čiji je najočigledniji izraz Hrišćanska koalicija. Sve veća popularnost konzervativnog programa radio - razgovora kao što je Raš Limbor, ide ruku pod ruku sa rastom moći Religiozne desnice. Na širokoj osnovi vidimo Rimokatoličku crkvu kako se uzdiže kao svetski moralni policajac. Po nekim moralnim odlukama muslimanski fundamentalisti udružuju se sa njima!

Da, promena paradigme velikih razmera odvija se u celom svetu, a ne samo na Zapadu. Promena odlazi od svetovnih vlasti i svetovnog načina shvatanja stvarnosti, prema duhovnim vlastima i duhovnom načinu objašnjavanja stvarnosti.

Molim vas, obratite pažnju na ono što ću dalje reći, jer verujem da je to jedan od najznačajnijih dokaza da živimo u poslednje vreme - Bog je izabrao vreme u kome je nastala velika promena paradigme u zapadnom društvu da pošalje svoga Sina prvi put na svet. Dokaz nam nagoveštava da je On izabrao slično vreme da po drugi put pošalje svoga Sina na svet.

2. BOŽJE ORUŽJE

Hoćete li da krenete na put zajedno sa mnom? Vremenski ćemo se vratiti unazad - iza Isusovog rođenja, unazad pre Danila, unazad pre Davida, unazad čak i pre Jakova. Vratićemo se u Avramovo vreme. Ipak, nećemo posetiti Avrama. Na ovom putu spustićemo se do Sodoma da bismo se upoznali sa bratom Lotom.

U stvari, da pokušamo da predstavimo brata Lota i njegovu ženu. Zamislimo da smo mi oni, a oni mi.

Jednog vrelog letnjeg poslepodneva sedimo na gradskoj kapiji posmatrajući kovitlace koje pravi vetar od pustinjske prašine. Ubrzo naše oko opaža u daljini dve prilike. One dolaze prema nama putem koji vodi u grad i kako nam se približavaju, sve sigurnije možemo reći da su stranci.

Po dobrom običaju stanovnika pustinje u toj oblasti, pozivamo ih da ostanu u našem domu, pa iako u početku odbijaju, najzad uspevamo da ih ubedimo da pođu sa nama.

Posle večere, sedeći za stolom i pričajući sa njima, ostavljaju na nas utisak ljubaznosti. Izgleda kao da su najljubazniji ljudi sa kojima smo se ikada upoznali. Želimo da u našem gradu bude više ljudi sličnih njima. Navaljujemo da ostanu i u našem gradu načine sebi dom, ali na ovakav predlog naši novi prijatelji postali su čudnovato tihi. Izmenili su poglede pune zebnje i po prvi put osetili smo se neprijatno u njihovoj blizini.

Kada smo upitali da li nešto nije u redu, jedan od njih pročitio je grlo, kao da želi nešto da kaže, zatim je zastao opipavajući stolnjak na stolu. Obojica su dugo ćutali. Nekako, kao da smo i mi osećali da ne treba ništa da kažemo, pa smo tako sedeli i iščekivali. Najzad, jedan od njih je progovorio.

»Bog će uništiti ovaj grad«, rekao je.

Skočili smo sa stolica. »Kada«, upitali smo.

Gledajući nas pravo u oči, naš gost je rekao: »Sutra.« »Kako«, upitali smo. »Šta će učiniti?«

Naš gost je začutao. Rekao je samo jedno: »Opomenite celu svoju porodicu u gradu da odmah ujutru pobegnu i spasu svoj život. Ne smeju oklevati.«

Već je ponoć, a mi žurno izlazimo napolje i polazimo niz ulicu. Stigavši do kuće našeg sina, lupamo na vrata. Nekoliko trenutaka kasnije čuli smo njegov glas: »Ko je?«

»Mi smo - tata i mama«, povikali smo. »Otvori. Moramo da ti nešto kažemo. Veoma je hitno!«

Nagnuli smo na vrata čim ih je odškrinuo. »Sine, izađi sa porodicom iz ovog grada! Sutra će ga Bog uništiti.«

Naš sin je otvorio usta i ustuknuo korak unazad. »Mama, tata, da li ste se raspametili? Gde ste čuli tu glupost?«

Pokazali smo niz ulicu: »Stranci koji su u našoj kući, oni su nam rekli.«

Sin je prikovao pogled za pod, klimnuo glavom i tada je, očima još uvek uperenim u pod, uzdahnuo a prstima protrljao čelo. Trenutak kasnije, pogledao nas je sa ironičnim osmehom. »Tata«, rekao je, »kazao sam ti da ne primaš te ludake. Oni nisu pametni ljudi. Ovaj grad je potpuno bezbedan!«

Molili smo ga, govorili mu, prepirali se pola sata, ali to nije ništa vredelo. Naš sin je ubeđen da smo postali verski fanatici. Krenuli smo prema kući naše najstarije kćerke i njenog muža. Odgovor je bio isti. Tata i mama su poludeli. Svako od naše petoro dece, koji su napustili dom, rekli su nam da smo ludi i da oni ne nameravaju da napuste grad samo zato što su dva glupa stranca rekla da će Bog uništiti to mesto.

Do jutra ceo grad čuo je ovu vest i svi su se smejali. Kada su nas stranci uzeli za ruke i odveli izvan grada, naši sugrađani zapali su u pravu histeriju. Dok smo žurili putem, dugo smo mogli da slušamo njihov smeh.

Međutim, stranci nam nisu dali vremena za slušanje. »Bežite da biste sačuvali svoj život«, vikali su. »Ne osvrćite se!«

Polu sata kasnije, začuli smo zaglušujuću buku. Znali smo da je opomena koju su nam stranci uputili, istinita. Srce nam se cepalo za našom decom i njihovim porodicama, ali morali smo da žurimo napred.

Da li vam sada izveštaj o Sodomu izgleda stvarniji? Nadam se. Ipak, nemojmo još napustiti svoje maštanje. U svojoj mašti vratimo se u Sodom. Stigli smo istog trenutka kada je počela da pada vatra i sumpor. Šta pričaju ljudi? Kako su se osećali nekoliko sekundi ili trenutaka posle pada vatre? Koje su misli prostrujale njihovim umom? U jedno možemo biti sigurni - oni se nisu smejali. Ne, ne! Oni su postali bolno svesni da je opomena koju su prethodne noći primili bila nepogrešivo tačna. Iznenada, Lotov Bog, kome su se svih ovih godina podsmevali, pokazao je da potpuno vlada, tačno onako kako im je Lot govorio i opisivao.

Pretpostavljate li da su se možda Lot i njegova žena upitali da li je opomena koju su im uputili anđeli možda neka neumesna šala? Da li su bili u iskušenju da se pomalo izgubljeno osećaju, dok su ih anđeli vukli kroz gomilu koja im se rugala? Nebo nad njima bilo je plavo, a oblaci su krstarili njegovim prostranstvima. Nigde nije postojao nikakav znak nevolje, a ipak anđeli su ih neprekidno i sa puno žara opominjali. Svi su, osim Lota i njegove porodice, stajali okolo i smejali se. Oni su bežali pred zamišljenom opasnošću dok se u isto vreme ostatak njihovog sveta, kao i obično, pripremao za još jedan radni dan.

Siguran sam da su se Lot i njegova porodica neprijatno osećali. Siguran sam da su se pitali da li je sve to što doživljavaju zaista tačno. Vi i ja bismo se verovatno isto osećali da smo bili na njihovom mestu. Međutim, oni su opominjali, a i sami su se držali toga do kraja. Bog ih je sačuvao od posledica velike nevolje.

Božje oružje

Bog je mogao da upotrebi vojsku nekog stranog naroda da uništi Sodom i Gomor. U stvari, On je mogao da dozvoli da se to dogodi nekoliko godina ranije, možda kao opomena (vidi: 1. Mojsijeva 14,1-24). Da je to učinio On bi stajao iza scene, koristeći ono što bi u ljudskim očima predstavljalo samo normalni splet običnih događaja pomoću kojih bi bio ostvaren Njegov cilj. Osim Božjeg delovanja u zajednici sa Lotom i Avramom, koji je pokušao da ih spase, narod Sodoma i Gomora nije bio svestan Božjeg udela u odsudnim trenucima istorije njegovog grada. Bog često ispoljava svoju volju preko takvih prirodnih događaja.

Međutim, u nekim prilikama Bog je odlučio da sprovede svoje namere, neposredno suprotstavljajući svoje oružje ljudskim bićima.

»Božje oružje«, kažete vi.

Da. Zar niste znali da Bog ima oružje? Dopustite mi da vam nešto kažem o njemu. Njegovo oružje su prirodne sile. Na primer, Bog kaže Jovu:

Jesi li ulazio u riznice snežne?
ili riznice gradne jesi li video,

Koje čuvam za vreme nevolje,
za dan boja i rata?

(O Jovu 38,22.23)

Bog kaže da upotrebljava prirodne sile za borbu. To se često vidi i u psalmima:

Zatrese se i pokoleba se zemlja,
Zadrmaše se i pomeriše se iz temelja gore,
jer se on razljuti... Od mraka načini sebi krov,
senicu oko sebe, Od mračnih voda, oblaka vazdušnih.
Od sevanja pred njim kroz oblake njegove
udari grad i živo ugljvlje.
Zagrme na nebesima Gospod, i višnji pusti glas svoj,
grad i živo ugljvlje. Pusti strele svoje, i razmetnu ih;
silu munja, i rasu ih. I pokazaše se izvori vodeni,
Od pretnje tvoje, Gospode, od dihanja duha gneva tvogega.«
(Psalam 18,7.11-15)

Sličan opis nalazimo u Knjizi proroka Isaije 29,5-7. Bog opet upotrebljava prirodne sile protiv zlih koji napadaju Aril, odnosno Jerusalim:¹

To će biti začas, iznenada.
Gospod nad vojskama pohodiće ga gromom i trusom i hukom velikom,
vihorom i burom i plamenom ognjenim koji proždire.
I mnoštvo svih naroda koji vojuju na Aril i svi koji udaraju na nj
i na zidove njegove i koji ga pritešnjuju, biće kao utvara noćna u snu.

»Bog se u svim ovim stihovima metaforički izražava«, reći ćete.

U savremenom životu nikada nismo videli da Bog upotrebljava elemente na ovaj način, i zato nam je teško da pretpostavimo da ovi navodi iz psalma i proroka nisu samo metafore. Ipak, kratak pregled biblijske istorije pomoći će nam da razumemo da je u trenucima kada se najdramatičnije i silno umešao u ljudsko delovanje, Bog koristio prirodne sile za ostvarenje svojih namera.

Uzmimo u razmatranje događaj o kome smo maločas govorili. Biblija kaže da je Bog pustio »s neba dažd od sumpora i ognja« (1. Mojsijeva 19,24), na gradove u ravnici i da su uništeni. Elen Vajt daje jedan zanimljiv komentar o ovom događaju:

»Kada se Sunce po poslednji put rodilo nad gradovima u ravnici, ljudi su mislili da započnu još jedan dan pobune protiv Boga. Svi su revnosno planirali svoje poslove i zadovoljstva, a Božji vesnik je ismejavan zbog njegovog straha i opomene. Iznenada kada je grom udario iz vedrog neba, ognjene lopte počele su da padaju na glavni grad koji je osuđen na propast.« (Seventh-day Adventist Bible Commentary 5 - 1122)

Nije nam poznato da li su ove »ognjene lopte« prouzrokovane nekim poznatim uslovom, kao

¹ Vidi: *SDA Bible Comentary*, vol. 4, p. 214, komentar Isaije 29,1.

što je delovanje vulkana ili pad meteorita ili je Bog možda zaobišao uobičajene prirodne sile i stvarao ognjene lopte svojim »čudom«. Ipak, navodi koje smo upravo pročitali iz Biblije nagoveštavaju da On ima metod da usmeri prirodne sile koje već postoje u svemiru. Ovo je svakako bio slučaj u druga dva dramatična događaja u biblijskoj istoriji.

Egipat i Izlazak

Kada je Jakov došao u Egipat, na poziv svog sina Josifa, Bog je njegovim potomcima dopustio da u toj zemlji ostanu mnogo vremena. U vreme kada je Bog bio spreman da ih vrati u zemlju Hanan, oni su bili robovi moćnog faraona koji nije želeo da im dopusti da idu. Bog je mogao da navede neki drugi narod i njegovu vojsku na faraona da ga pobedi, ali opet, izabrao je prirodne sile.

Da li je potrebno da vam ponovo iznosim ovaj događaj. Deset strašnih nevolja sručilo se na zemlju, ostavljajući Egipat u potpunoj pustoši. U trenutku kada je Bog završio, usevi su bili uništeni, oluja je uništila mnoge zgrade, bolesti su odnele živote većeg dela stoke, a prvorođeni sin u svakoj porodici je umro.

Međutim, Božji cilj je postignut. Bog je oslobodio svoj narod faraonove sile i poveo ga na put prema novoj zemlji. Kada je faraon sa svojom vojskom krenuo za Izrailjcima, da ih vrati natrag u ropstvo, Bog je ponovo upotrebio prirodne sile i izbavio svoj narod. On je učinio da Crveno more ostane razdvojeno sve dok Izrailjci nisu prešli na drugu stranu, a tada je dopustio da se vode povrate na Egipćane i oni su se utopili.

Potop

Najistaknutiji biblijski primer Božjeg mešanja u ljudske poslove uz pomoć prirodnih sila je potop, koji se na osnovu biblijske hronologije dogodio pre nešto manje od 5.000 godina. Biblija govori da su se razvalili »svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se ustave nebeske«. To su prirodne pojave koje je Bog upotrebio da ukloni grešni svet koji je u moralnom pogledu doživeo veliki pad.

Ne sumnjam da bi današnji naučnici, da su živeli u vreme potopa i da su imali pristupa tehnologiji dvadesetog veka, mogli tačno da nam kažu šta je izazvalo izbijanje izvora iz velikih dubina i otvaranje nebeskih ustava. Izbijanje izvora iz velikih dubina ukazuje na činjenicu da je zemljotres svesvetskih razmera razorio sistem podzemnih voda, dopuštajući vodi da preplavi Zemlju. Elen Vajt govori o »mlazevima vode« koji su »neopisivom snagom šikljali iz zemlje«, bacajući ogromno kamenje »i preko trideset metara u vazduh«. (Patriarchs and Prophets 99)

Teško je čak i spekulirati o tome šta je moglo da obruši ogromne količine kondenzovane vode u atmosferi, i doprinese poplavi na Zemlji. Biblija samo naglašava da se i to dogodilo. Ona ne govori zašto, ali je moguće da je samo jedan događaj izazvao i zemljotres i kondenzaciju vode u atmosferi.

Na kraju u sadašnjem trenutku možemo biti sigurni u ovo: U vreme potopa Bog je upotrebio moćne prirodne sile da bi izvršio svoju volju. Upotrebio je prirodne pojave da uništi dela grešnih ljudskih bića. On je upotrebio svoje ubojito oružje.

3. BOŽJI SUDOVI KOJI DOLAZE

Bog se sprema da se ponovo umeša i upotrebi svoje ubojito oružje. Govorim o Drugom Hristovom dolasku i o događajima koji će prethoditi.

Malo hrišćana ima pojma o strahotama krize sa kojima će se svet suočiti. Strašne prirodne katastrofe sručiće se na našu planetu i baciti u zasenak katastrofe koje poznajemo. Ako mi ne poznajemo dovoljno ove istine, Elen Vajt nije u takvom položaju. Ona nije sumnjala u strašnu prirodu katastrofa koje će u poslednjim danima zemaljske istorije zadesiti svet.

Mislim da naše neznanje u velikoj meri proizlazi iz dva razloga. Prvo, Elen Vajt nikada nije napisala neku celu knjigu ili bar celo poglavlje o ovim katastrofama. Iz njenih spisa treba da prikupljamo njene izjave o prirodnim katastrofama i da ih sami sastavimo da bismo dobili široko i ispravno gledište. Međutim, koliko je meni poznato, niko to nije nikada učinio.¹ Ovo poglavlje predstavlja delimičan napor u tom pravcu.

Drugo, Elen Vajt izgleda da je imala naročiti odnos prema ovom predmetu, koji je počeo oko 1895. i trajao najmanje do 1905. godine. Bog joj je u toku ovog razdoblja pokazao više nego ikada ranije prirodu i obim budućih prirodnih katastrofa. Međutim, prvo izdanje njenog najvažnijeg dela (magnum opus) o događajima poslednjeg vremena - Velika borba - objavljena je 1888. godine, nekoliko godina pre nego što je Bog počeo da joj mnogo potpunije otkriva obim katastrofa koje će doći. Da je poznavala ove sudove u vreme kada je pisala Veliku borbu, uopšte ne sumnjam da bi o njima mnogo rekla. Pošto u Velikoj borbi nije ništa pisala o njima, mi smo u velikoj meri ostali neobavešteni.

U ovom poglavlju razmotriću neke određene tvrdnje Elen Vajt o katastrofama koje dolaze. Moja namera u odnosu na ove izjave je da vam pomognem da steknete pojam o veličini krize koja nam predstoji. Sve njene izjave podeliću u nekoliko kategorija.

Dolazi strašna kriza

Elen Vajt je poslednjih godina svoga života uporno pisala o strašnoj krizi koja će doći na ovaj svet:

»Stojimo na pragu krize svih vekova. U brzom redosledu Božji sudovi ostvariće se jedan za drugim - vatra, poplave, zemljotresi sa ratom i krvoprolićem.« (Prophets and Kings, 278)

Zapazite da posle izraza »krize svih vekova« Elen Vajt nastavlja da opisuje prirodu te krize kao prirodne katastrofe: »Božji sudovi (koji) će se ostvariti jedan za drugim - vatra, poplave, zemljotresi sa ratom i krvoprolićem.« To je Božje oružje!

Evo, jedne zanimljive izjave sa značajnim sadržajem o prirodnim katastrofama kao Božjem oružju za rat:

»Nebeski arsenal je otvoren; celi Božji svemir i njegova oprema je spremna. Sudija treba da izgovori samo jednu reč i tada će od Božjega gneva biti pokrenuta strašna zbivanja

¹ Sastavio sam neke od ovih izjava u osmom poglavlju moje knjige »Krizna poslednjeg vremena«. Ipak, to poglavlje samo dodiruje glavne misli, pa čak ni u ovom poglavlju neću razmatrati sve raspoložive dokaze iz spisa Elen Vajt o prirodnim katastrofama koje dolaze.

na Zemlji. Nastaće glasovi i grmljavina i sevanje munja i zemljotresi i sveopšta razaranja. Svaki pokret u nebeskom svemiru treba da pripremi svet za veliku krizu.« (Special Testimonies, Series A, 1b:38)

Uvodna rečenica iz ove izjave je veoma značajna. Elen Vajt kaže »nebeski arsenal je otvoren«. Arsenal je skladište oružja. Božje oružje, kao što smo videli u prethodnom poglavlju, predstavljaju prirodne sile i Elen Vajt imenuje oružje u Božjem arsenalu kao »grmljavina i sevanje munja i zemljotresi« koji će kako ona kaže, izazvati »sveopšta razaranja«.

Posle iskaza o Božjem arsenalu, Elen Vajt kaže »celi Božji svemir i njegova oprema je spremna«. Izraz »Božji svemir« se najsigurnije odnosi na verne stanovnike svemira izvan našeg sveta, uključujući i anđele. Ja shvatam da »oprema« ovog svemira predstavlja oružje uskladišteno u Božjem arsenalu.

Elen Vajt zaključuje ovaj navod rečima da »svaki pokret u nebeskom svemiru treba da pripremi svet za veliku krizu«. Ova »velika kriza« je nesumnjivo »kriza vekova« o kojoj smo čitali u prethodnoj izjavi. Očigledno ona će biti izazvana oružjem iz Božjeg arsenala, kada će On i Njegovi anđeli upotrebiti svoju »opremu«.

Tako, postaje veoma jasno da će Božje oružje - razorne prirodne sile biti ključni elementi u izazivanju nastupajuće svetske krize.

Čitav niz katastrofa

Elen Vajt je takođe shvatila da će ova kriza biti ubrzana mnogim prirodnim katastrofama, a ne samo jednom ili dvema. Mi smo to već videli u njenoj tvrdnji iz knjige Prophets and Kings (Proroci i carevi) da »u brzom redosledu Božji sudovi će se desiti jedan za drugim«. Sledeća izjava je odjek iste teme:

»Bog ne može duže da trpi. Njegovi sudovi su već počeli da se izlivaju na nekim mestima i uskoro će se Njegov znak nezadovoljstva osećati i na drugim mestima. Biće čitav niz događaja koji će otkriti da je Bog gospodar prilika.« (Testimonies, 9:96)

Elen Vajt započinje ovu izjavu skretanjem pažnje na Božje sudove koji su se već u njeno vreme izlili na »neka mesta«. Ona zatim, kaže da »uskoro će se Njegov znak nezadovoljstva osećati i na drugim mestima«. U ovom kontekstu očigledno je da »će niz događaja« koji je predskazan biti takođe iskazan kroz prirodne katastrofe. Njen izraz »niz događaja« ne dopušta nikakvu sumnju u to da će biti mnogo katastrofa, a ne samo jedna ili dve.

Ona takođe kaže da će ove katastrofe otkrivati »da je Bog gospodar prilika«. Većina čitalaca verovatno se seća dramatičnih događaja iz druge polovine 1989. godine kada su narodi Istočne Evrope doživeli promenu političkog sistema. To je jasno bio »niz događaja« i ja se još uvek sećam da sam čitao u adventističkim časopisima da ovi događaji označavaju Božju kontrolu nad događajima u narodima. Sličan niz događaja - ovoga puta prirodne katastrofe - opet će otkriti da Bog upravlja svetom.

Evo još jednog navoda koji nam ukazuje na to da će više od jedne prirodne katastrofe biti obuhvaćeno poslednjom krizom:

»Kada kriza dođe na nas, kada bude došlo vreme nevolje oni (duše iz drugih Crkava)

izaći će napred, opasati se celokupnim Božjim oružjem, i uzdignuće Njegov zakon.«
(Selected Messages, 3:387)

Ovaj navod počinje sa podatkom o »krizi«. Elen Vajt se gotovo sigurno poziva na poslednju krizu koju smo zapazili u prethodnom odseku. Sada zapazite prve dve rečenice: »Kada kriza dođe na nas, kada vreme nevolje bude došlo...«

Neću da vas mučim pojedinostima u vezi sa gramatičkom strukturom ovih rečenica. Međutim, čak i površan pogled objašnjava da su kriza i vreme nevolje isti pojam.

Vreme je kratak vremenski period. U tako, kratkom vremenu doći će velike nevolje na Zemlju. Čak i sada možemo da zapazimo da se katastrofe dešavaju u celom svetu, ali sve to ipak nije ono što bismo mogli okarakterisati kao »vreme velike nevolje«. Kada bude došlo ovo vreme velike nevolje, verujemo da će ga prepoznati ceo Božji narod, pa čak i svet kao celina.

Sledeći navod ističe da nastupa vreme mnogostrukih nesreća:

»Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane; ova pustošenja nizaće se jedno za drugim.« (Evangelizam, str. 26)

Elen Vajt otpočinje ovu izjavu ističući da će »najstrašnije nesreće« doći na svet i nastavlja, »ova pustošenja nizaće se jedno za drugim.« Opet, treba da shvatimo da će se u krizi koja dolazi izvršiti mnogo Božjih sudova, a ne samo jedan ili dva.

Priroda nesreća koje će doći

Koju vrstu nesreća možemo očekivati u ovom razdoblju? U velikoj meri, iste koje svet doživljava upravo sada, ali mnogo razornije snage. Elen Vajt govori o zemljotresima, vulkanima, gladi, epidemijama, ogromnim talasima (cunami).

»Strahoviti udari doći će na Zemlju i otmena mesta izgrađena uz velike izdatke, postaće jamačno gomila ruševina. Zemljina kora biće iskidana izbijanjem elemenata sakrivenih u utrobi zemlje.« (Selected Messages, 3:391)

»Strahoviti udari« o kojima govori Elen Vajt verovatno se odnose na zemljotrese, naročito kad se uzme u obzir činjenica da će oni izazvati da »otmena mesta izgrađena uz velike izdatke« postanu »gomila ruševina«. Zatim, njen komentar da će zemljina kora ispucati usled izbijanja »elemenata sakrivenih u utrobi Zemlje«, sasvim jasno se odnosi na vulkane.²

»U poslednjim prizorima Zemljine istorije, besneće rat. Biće zaraza, bolesti i gladi. Duboke vode prevršiće svoje granice. Imovina i život biće uništeni vatrom i vodom.«
(Review and Herald, Oct. 19, 1897; Maranatha, 174)

Prva rečenica u ovom opisu spominje rat, epidemije (»zaraza« i »bolesti«) i gladi. Elen Vajt zatim daje jedan od najzanimljivijih komentara. Ona kaže da će »duboke vode prevršiti svoje granice«. »Duboke vode« predstavljaju okeane, a njihove »granice« su morske obale. Naziv za

² Vidi: *SDA Bible Commentary*, 7:946 - izjavu o vulkanima koja se verovatno odnosi na događaje koji će se zbiti neposredno pred Hristov drugi dolazak.

nesreću izazvanu razlivanjem okeana preko obala su ogromni talasi ili »cunami« (japanski izraz za ogromne talase).

Elen Vajt najmanje u dve prilike govori o tim ogromnim talasima na kraju vremena. Evo, druge prilike:

»I biće znaci na suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova.« (Luka 21,25) Da, oni (more i talasi) preći će svoje granice i posle njihovog putovanja ostaće uništenje.« (Selected Messages, 3:417)

Strašne nesreće pogađaju gradove

Elen Vajt naročito usmerava pažnju na gradove kao središta Božjih sudova u poslednje vreme. Sledeći opisi predstavljaju samo nekoliko od mnogih koje mogu da vam saopštim:

»Gradovi koji su puni prestupa, bezakonja i nemoralna biće uništeni zemljotresima, vatrom i vodom.« (Evangelizam, 26)

»Blizu je vreme kada će veliki gradovi biti zbrisani.« (Evangelizam, 28)

»O, kad bi Božji narod bio svestan nesreće koja preti hiljadama gradova, danas gotovo potpuno predatih idolopoklonstvu.« (Evangelizam, 28)

Zapazite da u poslednjoj izjavi Elen Vajt kaže da će hiljade gradova biti razoreno. »Hiljade« (množina) ukazuje na najmanje dve hiljade. Orkan Endru koji je pogodio obale Floride i Luizijane 1993. godine bio je najskuplji orkan u istoriji SAD a uništio je samo jedan gradić Homsted u Floridi. Ovo sasvim prirodno dovodi do pitanja: Kakva će to katastrofa ili katastrofe biti potrebne da unište dve hiljade i više gradova?

Božji sudovi pre kraja vremena milosti

Jedno od najvažnijih pitanja koje možemo postaviti jeste da li će se ovi Božji sudovi dogoditi pre ili posle kraja vremena milosti. U prošlosti, mnogi adventisti, čitajući izjave Elen Vajt koje smo spomenuli, verovatno su mislili da je ona opisivala događaje koji će se zbiti za vreme poslednjih sedam zala. Ovo će se svakako dogoditi posle kraja vremena milosti. Međutim, dokazi iz njenih spisa ne ostavljaju nas ni u kakvoj sumnji da će se mnogi od ovih sudova dogoditi pre kraja vremena milosti. Mi smo već jednom u ovom poglavlju videli prvi deo sledeće izjave. Evo, ponovo je navodimo, ali sa nastavkom da nam pomogne da shvatimo da će se ovi Božji sudovi dogoditi u vezi sa krajem vremena milosti:

»Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane; ova pustošenja nizaće se jedno za drugim ... Bog će strogo postupati sa velikim gradovima, međutim na njih neće doći silina Božjeg gneva, jer će se neke duše ipak otrgnuti zamci neprijateljskih obmana i obratiti, dok će ostali gomilati gnev za Dan suda.« (Evangelizam, str. 26.27)

Zapazite da je kontekst ove tvrdnje vreme kada će »najstrašnije i najmanje očekivane« nesreće »jedna za drugom« doći na ovaj svet. To je nesumnjivo vreme poslednje krize - vreme nevolje o

čemu smo ranije čitali, kada će »niz događaja« otkriti da je Bog »gospodar prilika«. Zatim, zapazite šta ona ističe kao ishod ovih strašnih sudova, »neke će se duše ipak otrgnuti zamci neprijateljskih obmana i obratiti«. Mi moramo da smestimo ovo vreme o kome ona govori, pre kraja vremena milosti, jer na kraju vremena milosti niko ne može preći sa sotonine na Božju stranu.

Dve vrste nevolja kao Božji sudovi doći će na kraju vremena na ovaj svet. Prvi će biti sudovi opomene. Oni će se zbiti pre kraja vremena milosti. Oni će biti Božji napor da probudi ljudski rod i privuče njegovu pažnju na približavanje svršetka vremena milosti i kraja ovoga sveta. Ovi sudovi biće Božji poslednji poziv čovečanstvu, Njegov poziv ljudima i ženama da prihvate Isusa kao svoga Spasitelja i zadobiju večni život. To je vreme kada će Božji narod objaviti poslednju opomenu i »glasnu viku«.

Druga vrsta nevolja biće izlivanje strahovitog Božjeg gneva o čemu govori poruka opomene trećeg anđela. Svrha ovih sudova biće kazna. Biblija ih naziva »sedam poslednjih zala«, i oni će se zbiti posle završetka vremena milosti.

U ovoj knjizi nećemo raspravljati, osim uzgred, o sedam poslednjih zala. Središte ove knjige predstavljaju Božji sudovi opomene pre kraja vremena milosti.

Sledeći opis sastoji se od dve prilično dugačke rečenice. Na početku ovog poglavlja koristili smo drugu rečenicu da bismo pokazali da »vreme nevolje« nailazi, i da će tada Božji sudovi pasti na Zemlju. Obuhvatajući rečenicu koja neposredno prethodi ovoj, vreme nevolje možemo smestiti pre kraja vremena milosti:

»Postoje mnoge duše - koje treba da izađu iz redova ovog sveta, iz Crkava - čak i Katoličke crkve - čija će revnost daleko prevazilaziti revnost onih koji su se nalazili u redovima koji su ranije objavljivali istinu... Kada kriza dođe na nas, kada bude došlo vreme nevolje, oni će izaći napred, opasati se celokupnim Božjim oružjem i uzdignuti Njegov zakon.« (Selected Messages, 3:386,387)

Ranije smo zapazili da vreme nevolje predstavlja kratko vreme, kada će prirodne nesreće doći na ovaj svet, pa Elen Vajt poistovećuje ovo vreme nevolje sa poslednjom krizom.

Na taj način, ne može da postoji nikakva sumnja da će i »vreme nevolje« i poslednja kriza početi pre kraja vremena milosti, zato što će u to vreme ljudi izaći iz drugih Crkava da se pridruže Božjem narodu. To se ne može dogoditi posle prestanka vremena milosti. U ovoj izjavi Elen Vajt takođe skreće našu pažnju na činjenicu da će se mnogi od onih koji prihvate našu vest za vreme poslednje krize, pridružiti nama u objavljivanju te poruke.

Sledeća izjava takođe određuje mesto »vremenu Božjih razornih sudova« pre kraja vremena milosti:

»Vreme Božjih razornih sudova je vreme milosti za one koji nisu imali prilike da doznaju šta je istina. Bog ih nežno posmatra. Njegovo milostivo srce je dirnuto; Njegova ruka je još uvek ispružena da spase, dok će vrata biti zatvorena za one koji ne žele da uđu.« (Testimonies, 9:97)

Zapazite da je u vreme Božjih sudova - u vreme nevolje kada će čitav »niz događaja« otkriti Boga kao Gospodara prilika, »Božja ruka još uvek ispružena da spase«. Opet, smo primorani da odredimo mesto ovom vremenu pre kraja vremena milosti.

Sledeći dijagram slikovito će prikazati šta smo dosada doznali o poslednjoj krizi, kraju vremena milosti i Hristovom drugom dolasku:

Smatram da ovo predstavlja tačan prikaz shvatanja Elen Vajt da će poslednja kriza početi pre kraja vremena milosti i da će se produžiti posle prestanka vremena milosti sve do Hristovog drugog dolaska.

Iznenadne katastrofe

Nekoliko puta u svojim spisima, Elen Vajt skreće pažnju na činjenicu da će Božji sudovi iznenada doći na svet. Ispitaćemo sledeću izjavu po treći put u ovom poglavlju:

»Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane; ova pustošenja nizaće se jedno za drugim.« (Evangelizam, str. 26)

Zapazite da će ove katastrofe biti »najmanje očekivane«. Kasnije ćemo u nastavku ove knjige otkriti značaj elementa iznenađenja u ovim nesrećama. Sledeća izjava, iako ne spominje prirodne katastrofe ili Božje sudove, saopštava pojam o iznenađenju:

»Posao Božjeg naroda je da se pripremi za buduće događaje, koji će uskoro, zaslepljujućom silom naići na njega.« (Selected Messages, 2:142)

Obratimo pažnju na jednu veoma značajnu izjavu u Bibliji - o iznenadnosti Božjih sudova koji dolaze. Apostol Pavle opominjao je hrišćane, ukazujući im na iznenadne Božje sudove. On je ovako pisao: »Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu...« (1. Solunjanima 5,3)

Mnogi adventistički hrišćani koji navode reči apostola Pavla zastanu na ovom mestu. Međutim, pažljivo pratimo šta apostol Pavle dalje kaže: »Ali vi, braćo, niste u tami da vas dan kao lupež zatekne.« (stih 4) Drugim rečima, Božji narod treba da bude svestan pojave iznenadnih i strašnih Božjih sudova koji će doći na ovaj svet. Nije zato nikakvo čudo što nas Elen Vajt stalno opominje na njih!

Mislim da se najupečatljivija izjava Elen Vajt o iznenadnosti Božjih sudova koji će doći nalazi u knjizi Christ's Object Lessons na 412. stranici. Stranica 412. je deo poglavlja u kome ona komentariše Isusovu priču o deset devojaka. Paragraf o kome je reč prilično je dugačak, pa ću ga podeliti na dva dela. Evo, prvog dela:

»U krizi se otkriva karakter. Kada ozbiljan glas objavi u ponoć: »Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret« i to probudi usnule devojke iz sna, tek onda će se videti ko se pripremao za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene; ali jedna se pripremala za neočekivano, a druga je ostala nepripremljena.«

Elen Vajt komentariše posebno vreme u priči o deset devojaka - trenutak njihovog buđenja. One se nisu prirodno probudile. One su se probudile »ponoćnim pokličem« i doznale da ženik dolazi. Ovaj ponoćni poklič produbio je krizu među devojkama, jer je polovina od njih otkrila da nije spremna za dolazak ženika.

Ostatak ovog paragrafa navešću za koji trenutak, ali počnimo da razmatramo samo prve dve reči: »Tako sada...« Očigledno je da Elen Vajt primenjuje poruku deset devojaka na naše vreme, i zato posebno komentariše ponoćni poklič koji ih je probudio. Deset devojaka predstavljaju Božju crkvu, a ponoćna vika, koja ih je probudila, predstavlja poziv Crkvi da se probudi. Time što kaže »tako sada«, Elen Vajt se priprema da poziv koji je probudio deset devojaka primeni na današnju Božju crkvu. A to će, ističe ona, produbiti krizu u Božjem narodu, isto onako kako je to doživelo i deset devojaka.

Sada obratite pažnju na prirodu ovog poziva za probuđenje Božjeg svetog naroda koji spava u naše vreme:

»Tako i sada, iznenadna i neočekivana nesreća, nešto što će dovesti dušu oči u oči sa smrću, pokazaće da li postoji stvarna vera u Božja obećanja. To će pokazati da li duša živi u milosti. Velika konačna proba za ljude dolazi na kraju vremena milosti, kada će biti prekasno da se udovolji potrebama duše.«³ (Christ's Object Lessons, 412)

Uporedimo za trenutak ovu tvrdnju sa onom iz Evangelizma, sa 26. strane, koju smo ranije proučavali:

- »Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane.« (Evangelizam 26)
- »Tako sada, iznenadna i neočekivana nesreća...« (Christ's Object Lessons, p. 412)

Zapazite sledeće sličnosti između ovih izjava:

Evangelizam

nesreće
najstrašnije
najmanje očekivane

Hristove priče

nesreća
»strašno« nagoveštena
iznenadna, neočekivana

Da obe izjave govore o nesrećama toliko je očigledno da je jedva potreban neki dalji komentar. Ipak, potrebno je da zapazimo jednu razliku među njima. Navod iz Evangelizma govori o nesrećama, u množini, dok Christ's Object Lessons (Hristove očigledne pouke) govori o nesreći, u jednini. Ipak, to nije nikakva protivrečnost. Kad se spominje čitav »niz« nesreća koje će ići »jedna za drugom«, mora da postoji prva u tom nizu. Prema tome izjava Elen Vajt u Christ's Object Lessons odnosi se samo na prvu u tom nizu. Ovo je prikladno tumačenje, jer kontekst govori o pozivu za buđenje upućenom usnulim devojkama. Po svoj prilici u vreme kada će se dogoditi druga i treća nesreća, devojke će se probuditi.

Elen Vajt ističe da će ova nesreća biti »iznenadna« i »neočekivana«. Očigledno, ljudski rod biće iznenađen.

³ Vidi: Dodatne napomene B na kraju ove knjige za dalji komentar o ovoj izjavi.

Sada je potrebno da postavimo nekoliko pitanja o ovoj nesreći. Elen Vajt je povezuje sa ponoćnom vikom koja je probudila devojke iz Hristove priče. Prvo pitanje, onda, glasi: Gde se danas nalazi deset devojaka? Elen Vajt nam pomaže da odgovorimo na to pitanje na način kako ona tumači ovu priču: »Hristos ... je ispričao svojim učenicima priču o deset devojaka, slikovito prikazujući njihovim iskustvom, iskustvom Crkve koja će živeti neposredno pred Njegov drugi dolazak.« (Christ's Object Lessons, 406) Drugim rečima, devojke predstavljaju sveopštu Crkvu u vreme Hristovog dolaska. Zato je i odgovor na pitanje gde su danas ove devojke vrlo jednostavan: One su svuda u svetu.

Odgovor na prvo pitanje odmah nas uvodi u drugo pitanje: Koja će vrsta nesreće biti potrebna da istovremeno, u celom svetu, probudi Božji narod? Na ovo pitanje nemoguće je odgovoriti, nikako, drukčije nego samo reći da će ona prevazići svaku nesreću koja se dogodila u pisanoj istoriji - osim Nojevog potopa.

Orkan Endrju 1993. godine bio je najrazorniji orkan u istoriji Sjedinjenih Država, ali teško da je probudio Crkvu na celom svetu. To nisu učinili zemljotresi u južnoj Kaliforniji i Kobeu u Japanu 1995. godine, ni poplave na srednjem zapadu 1994. godine ili požari u Los Anđelesu i Sidneju koji su se dogodili te iste godine. Nijedna katastrofa, koje je čovečanstvo doživelo u poslednjih 100 godina, nije probudila usnule verne ljude po celom svetu.

Bez obzira kakva će ova nesreća biti, ona je još uvek u budućnosti.

Promena u Božjem postupanju

Na mnogim mestima Elen Vajt objašnjava da će doći do promene u Božjim postupcima prema svetu. Evo, tri podobna opisa:

»U Božjem dugom trpljenju, koje se pokazuje, On daje narodima određeno vremensko razdoblje milosti, ali postoji i granica, koju ako pređu, Bog će ih u svom gnevu pohoditi.« (Selected Messages 3:396).

U ovoj izjavi Elen Vajt primenjuje načelo Božjih sudova nad narodima. Međutim, isto načelo primenjuje se i na svet kao celinu kao što sledeće izjave potvrđuju; naročito ova druga izjava:

»Anđeo koji je stajao pored mene izjavio je da je Gospod odredio vreme kada će gnevom pohoditi prestupnike zbog njihovog stalnog nepoštovanja Njegovog zakona.« (Testimonies for the Church 9:93)

»Da li verujete da Gospod dolazi i da je poslednja velika kriza na pomolu da zavlada svetom? Uskoro će doći do promene u Božjem postupanju. Svet u svojoj izopačenosti pogođen je nesrećama - poplavama, olujama, požarima, zemljotresima, glađu, ratovima i krvoprolićem. Gospod je spor na gnev i velike je moći; ali Njegovo trpljenje neće večno trajati. Ko je spreman za iznenadnu promenu koja će se dogoditi u Božjem postupanju sa grešnim ljudima?« (Fundamentals of Christian Education, 356,357)

Ova poslednja izjava jasno govori da Bog još nije promenio svoj stav - svoj postupak - prema ljudskom rodu u vreme kada je Elen Vajt pisala ove reči, a ja verujem da još uvek to nije učinio. U vreme u kome pišem ove reči, sredinom 1995. godine, On još uvek zadržava svoje strašne sudove.

Verujem da će poslednja kriza otpočeti u vreme kada će ovi sudovi početi da se izlivaju, pre kraja vremena milosti. Svrha Božjih sudova u to vreme ogledaće se u opomeni čovečanstvu da je njihova prilika da se pokaju i prihvate Hrista kao Spasitelja gotovo na izmaku, da vreme ističe.

4. ZNACINA NEBU – PRVI DEO

Predskazanja Elen Vajt o prirodnim nesrećama, koje će neposredno prethoditi Drugom Hristovom dolasku, pomažu nam da shvatimo da idemo u susret strahovitim razaranjima. Biblija ne govori mnogo o ovim prirodnim katastrofama kao Elen Vajt. Međutim, kada uporedimo ono što Biblija govori sa onim što je modernoj nauci poznato o izvesnim oblicima prirodnih katastrofa, otkrićemo da Biblija ukazuje na mnogo veća razaranja od onih o kojima govori Elen Vajt.

Otpočecu navođenjem jednog stiha iz Jevanđelja po Mateju, 24. glave, koji je dobro poznat adventističkim hrišćanima:

»I odmah će po nevolji dana tih
sunce pomrčati,
i mesec svoju svetlost izgubiti,
i zvezde s neba spasti,
i sile nebeske pokrenuti se.«

(stih 29)

»Ali, zvezde su pale 1833. godine, a mračni dan bio je 1780. godine«, reći ćete.

To je tačno i ja ovde ne bih želeo da osporim to tumačenje Isusovih reči. Međutim, verujem da nismo uočili i razumeli sve što one sadrže u sebi.

Siguran sam da znate da jevanđelisti Marko i Luka takođe daju svoje verzije Isusove propovedi o znacima kraja. Verzija apostola Marka gotovo je od reči do reči slična verziji apostola Mateja, tako da ovde njom ne treba da se bavimo. Međutim, jevanđelista Luka dodaje neka važna obaveštenja koja ne nalazimo u drugim Jevanđeljima. Počecemo sa čitanjem reči apostola Luke iz 21,25.26:

»I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i čekanja onoga što ide na zemlju; jer će se i sile nebeske pokrenuti.«

Da istovremeno proučimo po nekoliko reči apostola Luke.

Zapazite da prva rečenica koju iskazuje apostol Luka govori da će biti »Znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama«, ali ne saopštava koji će ti znaci biti. Na sreću, apostoli Matej i Marko nam to kazuju. Pošto sva trojica navode istu Isusovu propoved, imamo pravo da shvatimo izjavu apostola Luke o znacima u Suncu, Mesecu i zvezdama kao da znače pomračenje Sunca i Meseca i padanje zvezda.

Apostoli Matej i Luka ne govore kakav će odjek imati ovi znaci u životu čovečanstva, ali apostol Luka to opisuje do pojedinosti. Prema apostolu Luki, Isus je rekao »na zemlji tuga od smetnje« (drugi prevodi Biblije: »od patnje i smetenosti«).

Obratite pažnju da je reč **ljudi** u množini - a to znači da se odnosi na ceo svet. Verovatno treba da shvatimo da apostol Luka opisuje reakciju celog ljudskog roda na ove znake.

Kakva je to reakcija »tuga« (patnje) od smetnje (smetenosti)«?

Strah (patnje) znači »to mnogo boli« i čekanje (smetenost) znači »šta sada da radimo«. Tuga (patnje) od smetnje (smetenost) predstavlja ono što biste osećali kada biste se uveče vratili svojoj kući i zatekli je u plamenu. Tako će padanje zvezda i pomračenje Sunca i Meseca izazvati

međunarodnu tugu i patnju što će nagnati celi svet da se upita: »Šta sada da činimo?«

Dozvolite mi da vam postavim jedno pitanje: »Da li je na celom svetu bila 'tuga od smetnje' zbog mračnog dana 1780. godine? Da li je ceo svet bio zahvaćen tugom i pometnjom prilikom pada zvezda 1833. godine?«

Ne!

U 26. stihu Isus je rekao da će celi ljudski rod »umirati od straha i čekanja onoga što ide na zemlju«. A od čega će biti u strahu? Pokretanje nebeskih sila - to jest znaci na Suncu, Mesecu i zvezdama.

Ponovo treba da se upitamo: »Da li je celo čovečanstvo bilo u strahu od znakova koji su se desili 1780. i 1833. godine?«

Ponovo sledi odričan odgovor.

Tvrdim da se ovi znaci još nisu potpuno ispunili.

Da li to znači da odbacujem naše tradicionalno shvatanje o tome kako se ispunilo Hristovo predskazanje o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama? Ne! Ipak, verujem, da naši pioniri nisu razumeli sve što je Isus mislio. Oni su verovali da događaji iz 1780. i 1833. godine označavaju da je Hristov dolazak blizu, da će se gotovo sigurno dogoditi u toku njihovog života, a to se očigledno nije dogodilo.

Danas možemo da shvatimo ono što pioniri nisu mogli da shvate - da je u poslednje vreme Bog planirao da osnuje pokret koji će se rasejati po celom svetu noseći opomenu o Njegovom skorom dolasku. Ovaj pokret nije mogao da se razvije u toku jedne godine, pa čak i deset godina. Kao što se ispostavilo, pokret je obuhvatio nekoliko naraštaja, pa se celo ovo razdoblje naziva »vreme kraja, vreme posletka«.

Verujem da znaci u Suncu, Mesecu i zvezdama godine 1780. i 1833. znače da je vreme kraja započelo, a ne da je bilo pri kraju. Da smo živeli u vreme pionira, gotovo bismo sigurno shvatili te znake isto onako kako su ih oni shvatili. Međutim, posle 150 godina ponovo ispitujući reči apostola Luke, možemo u njima da sagledamo nešto što su pioniri propustili da vide: da ovi znaci širom sveta treba da prouzrokuju strah i sveopštu patnju i smetenost. Ništa slično tome nije se dogodilo 1780. i 1833. godine. Stoga, ukazujem na to da su se u to vreme ovi znaci samo delimično ispunili. Njihovo potpuno ispunjenje još uvek pripada budućnosti, čak iako ove reči pišem 1995. godine.

Apostol Matej izveštava o nečem drugom što je Isus predskazao, a pioniri propustili, a što je od izuzetne važnosti za naše proučavanje. To nalazimo u 24,21.22. Evo, kako glasi 21. stih: »Jer će biti nevolja velika kakva nije bila od postanja sveta do sad niti će biti.« Ove reči nisu Isusove. On ih preuzima iz Knjige proroka Danila 12,1. Evo, šta Danilo govori sa Isusovim rečima navedenim u kurzivu: »A u to će se vreme podignuti Mihailo veliki knez, koji brani tvoj narod; *i biće žalosno vreme kakoga nije bilo otkako je naroda do tada.*« (Poglavlje 12,1)

Kako prorok Danilo, tako i Isus, ukazuju unapred na vreme nevolje koje će po svojim strahotama prevazići sve što je svet poznao od potopa naovamo.¹ Ovo vreme nevolje ne može da se odnosi na 1260 godina progonstva u toku srednjeg veka, zato što će se dogoditi posle Mihailovog podizanja - delovanja za koje su adventisti oduvek shvatili i govorili da se odnosi na kraj vremena

¹ I Isus u Danilo naglašavali su da će vreme nevolje pri kraju ljudske istorije prevazići sve što se dogodilo otkako postoji svet. Biblija ništa ne govori o tome da li je ljudsko društvo pre Potopa bilo organizovano u narode, ali tekst u 1. Mojsijevoj 10. glavi imenuje narode koji su posle Potopa nastali od Nojevih sinova. Na taj način postoji dobar biblijski dokaz da su Danilo i Isus mislili da će vreme nevolje koje će doći prevazići sve što svet poznaje od Potopa naovamo, a ne od početka sveta.

milosti.²

Pročitajmo 22. stih: »I da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao; ali izabranih radi skraćiće se dani oni.« Na originalnom jeziku ovaj stih doslovno glasi: »Nijedno telo ne bi se spaslo.« Grčka reč za *spaslo* upotrebljava se i na drugim mestima u Novom zavetu kad se govori o spasenju od greha. Ipak, ovde ne treba da se shvati u tom smislu. Verujem da naša Biblija tačno prevodi Isusove reči koje znače »niko, nijedan, ne bi ostao«.

Molim vas pažljivo pročitajte sledeće reči ispisane kurzivom, zato što su veoma važne: *Isus nam govori da će vreme nevolje neposredno pred Njegov drugi dolazak biti tako strašno da će čovečanstvu pretiti istrebljenje.* Njegovo predskazanje o prirodnim katastrofama kao što su zemljotresi, gladi i pomori iznenada dobija novo značenje. Ponovo ističem da i ovo Njegovo predskazanje o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama takođe dobija novo značenje. Setite se predskazanja apostola Luke da će u vezi sa tim znacima na nebu, među ljudima zavladati tuga i pometnja i čovečanstvo će biti u strahu. Drugim rečima, tuga i pometnja naroda nastaće zbog traženja načina kako da se ljudski rod spase od istrebljenja!

Da budem određen. Verujem da će znaci na Suncu, Mesecu i zvezdama koje je Isus predskazao, naći svoje ispunjenje u kometama, asteroidima i meteoritima. U sledećem poglavlju opširno ću obraditi ovo tumačenje Isusovog predskazanja, ali zasad bih želeo da zastanemo i ocenimo ono što kažem: Možda grešim!

Čudna je ovo izjava koju daje neki pisac, zar ne? Ipak, u ovom slučaju verujem da je potrebno da se to kaže, zato što niko ne može biti siguran u to šta će se tačno dogoditi u budućnosti. Na primer, pre 1780. i 1833. godine neki istraživači Biblije mogli su da tvrde da Isusovo predskazivanje o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama treba shvatiti simbolično, dok bi drugi mogli da dokazuju da ih treba shvatiti kao doslovno ispunjenje. Kako se pokazalo, proroštvo se doslovno ispunilo, ali dok god se događaji nisu stvarno ispunili, niko sa sigurnošću nije mogao da kaže da je doslovno tumačenje tačno.

Sada, kada se doslovno tumačenje u delimičnom ispunjenju Hristovog predskazanja pre 200 godina pokazalo ispravnim, nalazimo se na bezbednijem tlu u očekivanju da će potpuno ispunjenje u budućnosti takođe biti doslovno. Međutim, još uvek treba da budemo obazrivi u tumačenju neispunjenih proročanstva, zato što ne možemo znati šta će se stvarno dogoditi dok se ne dogodi.

Zbog toga se neki pitaju da li uopšte treba da pokušamo da tumačimo neispunjena proročanstva. Moj odgovor na to je savet koji je Isus dao svojim učenicima u gornjoj sobi uoči svog raspeća: »Sad vam kazah, pre dok se nije zbilom, da verujete kad se zbude.« (Jovan 14,29) Isus je očigledno želeo da nešto znamo o tome šta će doći na Zemlju, inače uopšte ne bi ništa rekao o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama. Apostol Petar je potvrdio napor da shvati neispunjena proročanstva. Rekao je da su se i sami starozavetni proroci trudili da »ispitujući u kakvo ili u koje vreme javljaše Duh Hristov u njima, napred svedočeći za Hristove muke i za slave po tome«, ili drugi prevod: »oni su ispitivali na koje ili kakvo vreme ukazuje Hristov Duh koji je u njima, koji je unapred svedočio za stradanja koja očekuju Hrista i za slave posle toga« - Čarnić; ili: »Dok su ispitivali na koje i na kakvo je vreme upućivao Hristov Duh koji beše u njima - kad je unapred najavio Hristu određene patnje i proslavljanje što će doći posle njih.« - Hrišćanska sadašnjost, i »da utvrde vreme i okolnosti na koje je ukazivao Hristov Duh u njima kada je predskazao Hristova

² Verujem da će vreme nevolje koje je prorekao prorok Danilo i Isus obuhvatiti Božje sudove pre kraja vremena milosti, ali isto tako i sudove posle toga. Ako je ovo tačno, tada Mihailovo podizanje (ustajanje) će se zbiti pre kraja vremena milosti, a ne na kraju vremena milosti.

stradanja i slavu koja će slediti.« (1. Petrova 1,11) Sasvim je prikladno što pokušavamo da shvatimo Isusovo predskazanje o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama.

Ipak, moramo priznati da postoji opasnost da težimo preteranoj tačnosti u našem tumačenju proročanstava, a naročito da budemo nekritični u toj tačnosti. To je bio problem jevrejskog naroda u Hristovo vreme. Oni su bili tako sigurni u svoje tumačenje proročanstava o Mesijinom dolasku da su Ga odbacili onda kada je došao drukčije, nego što su očekivali. Zato, uvek moramo biti spremni da priznamo da u posmatranju budućnosti, čak i kroz sočiva biblijskih proročanstava, možemo da pogrešimo.

To je ono što sam mislio kada sam rekao: »Možda grešim.« Imajući ovu predostrožnost na umu, spremni smo da proučimo celokupni sadržaj Isusovog predskazanja o znacima na nebu, naročito u Lukinom izveštaju. Ipak, pošto će objašnjenje ovih pojmova produžiti ovo poglavlje, zastaćemo ovde i započeti novo poglavlje.

5. ZNACI NA NEBU – DRUGI DEO

Jula 1994. godine u kosmosu se zbio vatromet bez presedana u ljudskoj istoriji: jedna velika kometa rasprsla se u pola tuceta komada koji su, jedan po jedan, zaronili u prostor planete Jupiter.¹ Naučnici su mogli da propuste priliku da prate ovu vatrenu najezdu - ili je samo slučajno uhvate - da mesecima pre ovog događaja nisu već primetili odlomljene delove komete kako se obrušavaju prema svom području spuštanja. Tako su astronomi i drugi naučnici bili u prednosti da, prema postojećim mogućnostima, ostvare potpunije posmatranje te pojave²; bili su u stanju da predskažu i njeno verovatno delovanje u sferi Jupitera.

Naučnici su se suočili sa izvesnom nejasnoćom. U odnosu na ono što treba očekivati. Neki su govorili da će to izazvati samo manja oštećenja na planeti. Drugi su verovali da će nastati veliki požar. Kako se ispostavilo, najgori scenariji bili su potpuno opravdani, u nekim slučajevima potcenili su ono što je u stvari eksplozija komete prouzrokovala na planeti.

Zbog toga što se desilo na Jupiteru, svet sada zna da su najgori scenariji naučnika, njihova predskazanja neke slične invazije komete ili asteroida na Zemlju, potpuno opravdana. Zaista, »efekat Jupitera« primorao je do tada odbojni Kongres SAD da ozbiljno razmotri opasnost od asteroidnog sudara sa našom planetom i šta treba učiniti da se to spreči.

Sa ovakvim uvodom, pokušajmo da utvrdimo šta bi se desilo da planetu Zemlju pogodi neka kometa, asteroid, ili neki veliki meteorit. Saopštiću izvore iz kojih ću navesti citate: (Dalje u ovom poglavlju spomenuću samo nazive i brojeve stranica ovih knjiga i časopisa u referencama na kraju citata):

- National Geographic, jun 1989.
- Ad Astra, decembar 1992.
- Astronomy, septembar 1991.
- Newsweek, 23. novembar 1992.
- Comets, Asteroids, and Meteorites, Time - Life Books, 1990.
- The New York Times, 15. jun 1995.
- Clark R. Chapman and David Morrison, Cosmic Catastrophes, 1989.

Nijedan od ovih izvora u suštini nije naučni. Da su takvi mi ih ne bismo lako razumeli. Ipak, to ih ne čini nepouzdanima. Pisali su ih autori koji su ovladali veštinom da uprošćavaju tehničke i naučne predmete, tako da ljudi kao vi i ja mogu da ih razumeju.

Korice izdanja Newsweek-a od 23. novembra 1992. kazuju sve. Pored ilustracije koja prikazuje ognjene lopte koje se obrušavaju prema planeti Zemlji nalazi se i tekst: »Nauka sudnjeg dana - nove teorije o kometama i asteroidima i kako može doći kraj ovoga sveta.«

Adventisti i drugi hrišćani nisu jedini koji danas govore o kraju sveta! Naučnici su takođe zainteresovani za ovu temu! Molim vas, zapazite reči Donalda Jeomansa, (Donald Yeomans) astronoma u laboratoriji NASA za lansiranje raketa u Pasadeni, u Kaliforniji, iz Njusvikovog prikaza

¹ Nešto slično ovome možda se zaista dogodilo u toku prošlih vekova u Sunčevom sistemu, ali do 1994. godine niko nikada nije zapazio takav fenomen.

² Delovi komete zarili su se u Jupiter sa strane koja nije bila okrenuta našoj Zemlji, kratko vreme pre nego što se mesto koje su pogodili moglo videti. Na taj način, naučnici nisu bili u stanju da upotpune sliku onoga što se dogodilo.

sadržaja na koricama knjige: »Zemlja ide svojom putanjom oko Sunca u raju asteroida ... Ranije ili kasnije, našu planetu udariće neki od njih.« (str. 3)

Newsweek podvlači blizinu opasnosti obaveštavajući da je »dana 23. marta 1989. godine jedan asteroid prečnika pola milje promašio Zemlju samo za 700.000 milja. Niko ga nije video kako dolazi; da je prošao samo šest sati kasnije, mogao je da zбриše civilizaciju«. (Isto)

Uvodni paragrafi u članku iz Newsweek-a predstavljaju oštru sliku onoga što se moglo dogoditi:

»On pišteći dolazi sa neba kao vikor iz pakla, veći od brda i nabijen većom snagom nego celokupni svetski nuklearni arsenal. Probija atmosferu brzinom koja je 100 puta veća od metka koji je dobio ubrzanje, i za manje od jednog sekunda kasnije udara o tle eksplozivnom snagom od 100 miliona megatona TNT-a. Udarни talas takvog prizemljenja, šireći se brzinom od 20.000 milja na sat, sravnjuje sve u prečniku od 150 milja. Istovremeno mlaz pare koji potiče od istopljene stene uzdiže se okomito sa mesta udara, probijajući rupu kroz atmosferu i izbacujući užarene krhotine.

Stena pretvorena u paru se hladi, zgušnjavajući se opet u stotine miliona sitnog kamenja, koje u sledećem trenutku počinje da pada na Zemlju, zagreva se i uskoro i sam vazduh plamti ružičastom bojom. Para šišti sa zelenog lišća; zgrade, pa čak i drveće pretvaraju se u razgoreli plamen. Azot i kiseonik u atmosferi stvaraju spoj azotne kiseline; svaki preživeli stvor koji izmili iz pećine ili skrovišta, zahvaćen je pljuskom kiše koja nagriza kao i kiselina iz automobilskih baterija.«

To je ono što je astronom Henri Miloš (Henry Melosh) sa Univerziteta u Arizoni izračunao da će se dogoditi kada bi nešto što bi imalo prečnik od šest milja palo iz vasionkog prostora i udarilo Zemlju. (str. 56)

Mislite li da se to ne može dogoditi na našoj planeti? To se već desilo. Naučnici su danas ubeđeni da je neki asteroid ovakve veličine zbrisao većinu oblika života sa Zemlje pre 65 miliona godina³, uključujući i celu populaciju dinosaurus.

Međutim, ne treba da idemo toliko daleko za dokaz o meteoritskoj i asteroidskoj aktivnosti na Zemlji. Naučnici su sada zaključili da je eksplozija iz 1978. godine u južnom Pacifiku, za koju je u početku vladalo mišljenje da je izazvana atomskom eksplozijom (možda tajni eksperiment), u stvari potekla od asteroida. Dana 30. juna 1908. godine silna eksplozija iznad Sibira sravnila je 2.000 kvadratnih kilometara šume. Vrhovi oborenog drveća bili su usmereni od epicentra eksplozije. Pošto nije bilo nikakvog kratera, naučnici su zaključili da je neka kometa ili neki asteroid⁴ eksplodirao iznad tla.

Prema pisanju »Ad Astre«: »Kada bi kometa veličine one iz Sibira pala danas na neki tipično seoski deo Sjedinjenih Država, poginulo bi 70.000 ljudi dok bi materijalna šteta iznosila 4 milijarde dolara. Udar koji bi pogodio neku urbanu oblast ubio bi 300.000 ljudi i napravio štetu koja bi bila veća od 280 milijardi dolara.« (str. 32)

Evo i ohrabrujućih vesti: »Možda postoji nekoliko stotina hiljada do nekoliko miliona kometa i

³ Ne prihvatom hronologiju od 65 miliona, iako mnogi naučnici veruju u to.

⁴ Postoje dve vrste asteroida - oni sačinjeni od kamena koji imaju sklonost da eksplodiraju u atmosferi, i oni sastavljeni od metala koji se odlikuje gustinom koja odoleva tokom njihovog prolaza kroz atmosferu i sudara sa Zemljom.

asteroida prečnika većeg od 50 metara - donja granica procene veličine komete iz Sibira - koje imaju svoje orbite, koje se ukrštaju sa Zemljom.« (Isto, 34)

Nedavno, vasioni Hubbleov teleskop omogućio je astronomima da otkriju čitav pojas kometa u blizini planete Pluton. Taj pojas nazvan je Kuiper, i predstavlja »izvor svih kometa koje se brzo kreću među planetama, sa kratkotrajnim orbitama od oko 20 godina ili manje.« (The New York Times A1) Naučnici procenjuju da pojas koji se okreće oko Sunčevog sistema može da sadrži oko 10 milijardi kometa sa rasponom od četiri do 200 milja u prečniku! Pored pojasa Kuiper naučnici računaju da postoji »omotač« od kometa oko Sunčevog sistema koji je u stvari izvor kometa, kao što je Halejeva kometa, a koje imaju veću orbitu.

Da li je to »Božji arsenal« o kome govori Elen Vajt u navodu koji sam izneo pre dva poglavlja? Samo On i anđeli znaju kada jedna od ovih kometa može da skrene sa svoje putanje u spoljašnja prostranstva Sunčevog sistema i po određenoj krivulji uputi pravo prema Zemlji. Ako se to dogodi, za stanovnike Zemlje neće ništa značiti mala dragocena razlika u pitanju da li je Bog izazvao ovaj događaj ili je samo dopustio da se dogodi.

Asteroid od šest milja

Naučnici godinama znaju da se ostaci kostura dinosaurusu mogu u velikom broju naći u izvesnoj tački geološkog stuba, ali iznad te tačke oni uopšte ne postoje. Pošto je ovaj fenomen prisutan u geološkom stubu u celom svetu, zaključili su da su dinosaurusi odjednom iščezli.

Naučnici su se godinama pitali šta je prouzrokovalo ovo iznenadno uginuće dinosaurusu. Godine 1980. Luis Alvarez sa Univerziteta Kalifornija u Berkliju, predložio je odgovor - Udar asteroida.⁵ Zbunjen tajanstvenim nestankom velikih životinja, Alvarez je odlučio da prouči crnu traku debljine nekoliko santimetara koja obeležava tačku u geološkom stubu kad su dinosaurusi izumrli. Pronašao je da je sadržala koncentraciju iridijuma koja je bila znatno viša od one koja je normalno nađena drugde na Zemlji. Asteroidi i meteoriti sadrže znatno veću koncentraciju iridijuma. Iz ovog podatka Alvarez je zaključio da su dinosaurusi uništeni prilikom pada nekog velikog asteroida na Zemlju.

Naučna zajednica nije podržala Alvarezovu teoriju kada ju je prvi put izložio, ali posle deset godina, postala je najšire prihvaćeno objašnjenje uginuća dinosaurusu. Od 1980. godine mnogi naučnici su proučavali uticaj koji bi slučajni pad asteroida izvršio na našu planetu. Istraživači smatraju da je »ubica dinosaurusu« imao šest milja u prečniku i zato veliki deo vremena posvećuju istraživanju delovanja takvog asteroida.

Naučnicima je sada poznato da asteroid od šest milja u prečniku ima naboj od pet milijardi atomskih bombi u jednoj jedinoj ognjenoj lopti! Kao što Tajm - Lajfova knjiga »Comets, Asteroids, and Meteorites« objašnjava, takav asteroid »bi preobrazio hladnu plavu Zemlju u užareni lonac za topljenje. Kada bi se dim razišao, izronila bi izmenjena planeta: ubogaljeni i jalov svet, koji posrće prema nekoj novoj sudbini«. (str. 121)

Iz National Geographic navešću sledeći citat: »Usijana lopta imala bi prečnik od nekoliko hiljada kilometara. Vetrovi bi brzinom od nekoliko stotina kilometara na sat satima brisali planetu, sušeći drveće kao veliki fen za kosu... Više od 90 procenata svetskih šuma bi izgorelo!« (Isto)

⁵ Konzervativni hrišćani obično pripisuju uginuće dinosaurusu biblijskom Potopu. Potop svetskih razmera, kako je opisan u Bibliji, zaista bi ih sve odjednom uništio. Naučnici ne prihvataju teoriju o Potopu. Ipak, zbog činjenice da se hrišćani ne slažu sa naučnicima u pogledu svetskog potopa to nije razlog za sumnju u valjanost njihovih zaključaka u drugim oblastima, kao što je astronomija i asteroidi.

Kada bi asteroid pao u okean, »usijana lopta od pare i komada istopljene mase sraunila bi sa zemljom svaki grad na udaljenosti od 1.200 milja i sprala tle sve do kamene podloge.« (Comets, Asteroids, and Meteorites, 127) Tako predskazanje Elen Vajt o »razorenju hiljada gradova« (Evangelizam, str. 28) iznenada počinje da ima smisla!

Asteroid od šest milja koji bi pao u okean, ubio bi većinu riba na svetu (vidi: National Geographic, 681). Ipak, najrazorniji rezultat asteroida od šest milja koji bi se stropoštao u okean prouzrokovao bi ogromne talase. Evo, kako to opisuje Newsweek:

»Kada bi asteroid pogodio Meksički zaliv, on bi stvorio talas visok tri milje. Devet stotina milja dalje gorostasni vodeni zid bio bi još uvek visok 1.500 stopa. Takav asteroid izazvao bi poplavu u Kansas Sitiju.« (str. 60)

Da zastanemo sada i ponovo pogledamo šta jevanđelista Luka kaže navodeći Isusovo predskazanje o znacima na nebu: »I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova.« (Luka 21,25)

Da li je Isus možda rekao da će narodi biti ispunjeni tugom i zbunjenošću zbog padanja zvezda? Ne, On je rekao da će ljudi biti obuzeti tugom i zbunjenošću zbog huke i udaranja mora. Kakva veza može da postoji između padanja zvezda i huke i udaranja mora? Navod iz časopisa Newsweek odgovara na ovo pitanje. Padanje asteroida u okean zaista će izazvati »huku i udaranje mora« to jest udare visokih talasa plime.

Veoma je značajno što je Elen Vajt potvrdila ovo tumačenje Isusovih reči. Ona počinje sledeći navod rečima iz Jevandjelja po Luki 21,25:

»I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova.«

Molim vas obratite veliku pažnju na ono što ona dalje govori, naročito na reči koje sam napisao u kurzivu.

»Da, *oni (more i valovi) preći će svoje granice*, i posle njihovog putovanja ostaće uništenje.« (Selected Messages, 3:417)

Pre nekoliko poglavlja ukazao sam na to da je u ovoj izjavi Elen Vajt predkazala ogromne talase kao deo nastupajuće krize. Želeo bih da skrenem vašu pažnju na činjenicu da ona ističe da će ovi ogromni talasi doći kao ispunjenje Isusovog predskazanja o znacima na Suncu, Mesecu i zvezdama! Navod iz Newsweek-a pomaže nam da razumemo da bi pad asteroida u okean zaista izazvao »huku morskou i valova«.

Vratimo se asteroidu od šest milja i onome što će učiniti na našoj planeti. Atmosfera će biti pogođena na najmanje dva načina. Prvo, pojavila bi se kisela kiša. U ranijem navodu iz Newsweek-a čitali smo da će »azot i kiseonik u atmosferi stvoriti spoj azotne kiseline; svaki preživeli stvor koji izmili iz pećine ili skrovišta, biće zahvaćen pljuskom kiše koja isto toliko nagriza kao i kiselina iz automobilskih baterija.« Tajm - kao Lajfova knjiga Comets, Asteroids, and Meteorites ovako to iskazuje:

»Otrovne padavine skinuće lišće sa svakog preostalog bilja, jezera će postati kisela i rastvoriće normalno nerastvorljive veoma otrovne metale iz tla i stena, koji će proći u potoke, bare i reke u kojima će pomoriti ostatak života u vodi.« (str. 131)

Druga pojava u atmosferi biće tama:

»Milijarde tona mikrofinih čestica stenja i kondenzovanih kapljica pare izbačenih padom asteroida vinuće se u prostor i u roku od nekoliko sekundi dostići stratosferske visine...

Gar od (šumskih) požara pomešan sa smogom od azotnog oksida nastalog početnim i sledećim udarnim talasima, sjediniće se sa prašinom koja će se brzo širiti i obrazovati zastor debljine 17 milja. On će obaviti celu planetu u roku od 24 sata ... Površina Zemlje biće obuhvaćena tamom koja će biti trideset puta mračnija od najmračnije noći bez mesečine.« (Comets, Asteroids, and Meteorites, 131)

Ovo pruža značajni uvid u Isusovo predskazanje o znacima u Suncu, Mesecu i zvezdama: Asteroid - padalica - zaista bi pomračio Sunce i Mesec.

Naši pioniri smatrali su mračni dan i padanje zvezda kao dva događaja vremenski odvojena razdobljem dužim od pedeset godina. Ipak, jedino moguće predskazanje iz Isusovih reči o kome su oni mogli imati neko saznanje da se ispunilo, bilo je više od pedeset godina udaljeno jedno od drugoga. Međutim, pomoću savremene nauke u stanju smo da razumemo ono što pioniri nisu mogli: da će padanje zvezda izazvati pomračenje Sunca i Meseca, učinivši ih bitno istim događajem.

Manji asteroidi

Isus je rekao svojim učenicima: »A kad se počne ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se približuje izbavljenje vaše.« (Luka 21,28) Očigledno, ove događaje treba da posmatramo kako se zbivaju u toku jednog vremenskog razdoblja, zato što je Isus rekao: »A kada se počne ovo zbivati!« On je, takođe, rekao da u to vreme možemo znati da se »približuje« naše izbavljenje. Dok komete, asteroidi i meteoriti mogu da padaju s neba prilikom Hristovog dolaska, Lukine reči ukazuju da će se znaci u Suncu, Mesecu i zvezdama, koje je Isus predskazao, dogoditi pre Njegovog dolaska. Pretpostavljam da će oni obrazovati deo poslednje krize, koja će se zbiti neposredno pre Isusovog povratka.

Međutim, to stvara problem u vezi sa onim što smo dosada raspravljali o asteroidima i njihovom delovanju na našu planetu. Dosada smo razmatrali ono što će se desiti ako neki asteroid od šest milja u prečniku pogodi našu Zemlju. Gotovo sva literatura koja opisuje dejstvo asteroida na našu planetu, a koju sam pročitao, govori o asteroidu te veličine. Ipak, sada bi trebalo da postane jasno da kada bi neki asteroid takve veličine pao na Zemlju, pre Hristovog drugog dolaska, on bi uništio ljudski rod. Međutim, Biblija objašnjava da će mnoga ljudska bića biti živa na Zemlji da vide Isusa kako dolazi. Tako, ako se Isusovo predskazanje o padanju zvezda odnosi na događaje za vreme poslednje krize, tada će »zvezde« koje padaju sa neba biti mnogo manje od šest milja u prečniku.

Nedavno, neko mi je poslao primerak septembarskog broja časopisa Astronomy (Astronomija) za 1991. godinu u kome se nalazio članak o asteroidima, koji opisuje delovanje mnogo manjih objekata. U ostalom delu ovog poglavlja želeo bih da vam saopštim ono što govori članak iz

spomenutog časopisa.⁶

U toku prošlih nekoliko godina najmanje dva asteroida su jedva promašili i nisu udarili našu planetu. Jedan je godine 1989, imao u prečniku između 100 i 400 metara. Prema časopisu *Astronomy*, eksplozija ovog asteroida oslobodila bi snagu jedne bombe od 1.000 megatona. Opisujući tu eksploziju u sadašnjem vremenu, časopis kaže:

»Topli gas iz objekta koji se isparava kulja u nebo i sa sobom odvlači još više vazduha. Udarni talas širi se od mesta udara i sve što je u prečniku od sto kilometara pali se pod uticajem toplote oslobodene eksplozijom. Na udaljenosti od oko 500 kilometara temperatura je još uvek visoka, 100 stepeni Celzijusovih.

Eksplozija se širi brzinom od 35.000 kilometara na sat i spravnjuje sve na 250 kilometara. Materijal posle sudara pada poput kiše, većinom u obliku otopljenih kapljica stena. Ovaj udar za sobom ostavlja krater otprilike oko deset puta veći od svog prečnika. Asteroid 1989 RS zbrisao je za tren grad veličine Njujorka.« (str. 52)

Astronomy navodi podatak da »je dosada utvrđeno gotovo 100 asteroida čija putanja preseca Zemljinu putanju, većina od njih u poslednjih pet godina. Sumnja se da najmanje 1.000 njih tamo vrebaju«. (Isto) Ovi asteroidi po veličini kreću se od deset metara do 38 kilometara. Kada bi asteroid od 38 kilometara udario Zemlju, ne bi ostavio ništa u životu. Međutim, *Astronomy* kaže da »udar čak i nekog malog asteroida može da učini više od prekida eko-sistema za nekoliko godina. Ipak, tako 'mali' događaj može da uništi civilizaciju. Zašto to? Zato što civilizacija zavisi od eksploatacije prirodnih resursa, uključujući poljoprivredne resurse, na koje se oslanjamo u prehrani svetskog stanovništva. Ako nastupi potpun prekid snabdevanja hranom, a to bi bilo u slučaju nekog udara koji bi se dogodio zimi, usevi bi na celom svetu propali. Raskidive niti civilizacije brzo bi se rasplele. Naša vrsta, ako ne bi izumrla, onda bi bila desetkovana, primoravajući preživeli da žive životom primerenim kamenom dobu«. (strana 53)

Povežite ove reči sa onim što je Isus rekao:

- »Biće znaci u Suncu, Mesecu i zvezdama...« (Luka 21,25)
- »Ljudima na Zemlji tuga od smetnje...« (Isto)
- »Da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao...« (Matej 24,22)

Pre nekoliko godina, kada sam prvi put počeo javno da govorim o mogućnosti da se Isusovo predskazanje o padanju zvezda i mračnim danima možda odnosi na komete i asteroide, neki ljudi govorili su da sam podlegao senzacionalizmu. Međutim, odavno nisam čuo tu zamerku. Mnogi ljudi previše slušaju o tome na TV i mnogo su čitali o tome u novinama i časopisima.

Nedavno, 19. maja 1996. godine jedan asteroid promašio je planetu Zemlju samo za 279.000 milja.⁷ To je velika razdaljina za naše pojmove razdaljine, ali u astronomskim pojmovima to je

⁶ Pošto niko nikada nije doživeo neki veći udar asteroida, većina podataka o posledicama asteroidnih udara potiče od kompjuterizovanih modela. Otuda postoje izvesna neslaganja između naučnih autoriteta čija sam dela čitao. Bez obzira na razlike koje postoje među njima, svi autoriteti se slažu da bi udar većeg asteroida imao katastrofalno dejstvo.

⁷ The Idaho Statesman, May 19, 1996, 11A.

minimalni promašaj. Najveći asteroid koji je ikada primećen i čija je putanja prolazila blizu naše planete, imao je u prečniku oko tri četvrtine milje. Da je pogodio Zemlju, izazvao bi eksploziju koja bi se po snazi izjednačila sa gotovo celim svetskim nuklearnim arsenalom koji bi odjednom eksplodirao.

Možda se mnogo značajnija činjenica sadrži u podatku da astronomi nisu primetili asteroid do samo četiri dana pre nego što je profijukao pored Zemlje. Zaista kasno, jer da se našao na orbiti naše planete, naučnici bi mogli samo da opomenu stanovnike ugrožene oblasti da će umreti. Samo nekoliko od milion ili možda milijarde ljudi osuđenih na smrt, mogli bi se spasti. Isusovo predskazanje poprimilo bi tako najdramatičnije ispunjenje. Ljudska rasa nepovratno bi iščezla u strahu, svetske vođe sigurno bi zapali u tugu i pometnju pokušavajući da pronađu izlaz iz posledica te užasne katastrofe (Luka 21,25.26).

Za trenutak sastavimo sve pojmove o kojima smo raspravljali u ovom poglavlju i u ona dva koja mu prethode. Elen Vajt predskazala je da će na Zemlju doći poslednja kriza, koja će biti ispunjena nesrećama »vrlo strašnim, vrlo neočekivanim«. Ona kaže da će bar jedna od ovih nesreća probuditi Božji narod u celom svetu. Isus je predskazao padanje zvezda, mračni dan i visoke talase⁸, prestrašeni ljudski rod, i tugu i pometnju među narodima (Luka 21,25.26). On je takođe predskazao vreme sveopšte nevolje koja će ugroziti opstanak ljudskog roda (Matej 24,21.22).

Adventisti su odavno shvatili da će padanje zvezda i pomračenje Sunca i Meseca u prošlim vekovima imati doslovno ispunjenje. Ipak, kao što smo videli, ti događaji ne zadovoljavaju Isusovo predskazanje o prestrašenom čovečanstvu kako je to zabeležio apostol Luka. Ako Lukinu verziju Isusovih reči treba doslovno razumeti, tada podatak koji sam vam u ovom poglavlju saopštio, a odnosi se na komete, asteroide i meteorite, predstavlja najpodesniji način za objašnjenje onoga što je Isus rekao.

Pre nego što zaključim ovu studiju o padanju zvezda i njihovom delovanju, potrebno je da istražimo neke izjave Elen Vajt o plamenim loptama. Međutim, pošto je ovo poglavlje već dovoljno dugačko, to će biti predmet sledećeg poglavlja.

⁸ Isus je predskazao huku i udarane mora (Luka 21,25). Elen Vajt nagoveštava da ovo znači more i talase »koji prelaze svoje granice«, tj. ogromne talase (vidi: Selected Messages, book 3, page 417, panije navedeno u ovom poglavlju).

6. OGNJENE LOPTE

Najmanje dva puta u toku svog života Elen Vajt dobila je viđenje u kome je videla ognjene lopte kako padaju s neba. O ovim ognjenim loptama pisala je najmanje u četiri prilike. S obzirom da smatram da su ove ognjene lopte u vezi sa našom raspravom u ovoj knjizi, želeo bih da zajednički pregledam ono što je napisala.

Iz raspoloživih zabeležaka, jasno proizlazi da je Elen Vajt dobila jednu viziju o padanju ognjenih lopti 1904. a drugu 1906. godine Prve dve izjave potiču iz njene vizije iz 1904. godine, dok su treća i četvrta zasnovane na njenom viđenju iz 1906. godine. Prvo ću navesti ove izjave, a zatim ćemo ih analizirati.

Izjave koje se odnose na viđenje iz 1904. godine

»Prošle noći prikazan mi je jedan prizor. Možda nikada neću smeti da ga u celosti otkrijem, ali otkriću ga malo.

Izgledalo je kao da ogromna plamena lopta pada na svet, uništavajući velike kuće. Od mesta do mesta čuo se uzvik: »Gospod je došao! Gospod je došao!« Mnogi su bili nespreni da Ga dočekaju, ali nekolicina je govorila: »Hvalite Boga!«

»Zašto hvalite Boga?, pitali su oni na koje je došlo ovo iznenadno uništenje?«

»Zato što sada vidimo ono što smo očekivali.«

»Ako ste verovali da će se ovo dogoditi, zašto nam niste to govorili«, bio je strašan odgovor. »Mi to nismo znali. Zašto ste nas držali u neznanju? Stalno ste nas viđali; zašto se niste upoznali sa nama i zašto nam niste govorili o sudu koji će doći i o tome da moramo služiti Bogu inače ćemo izginiti? Sada smo izgubljeni!« (Manuscript 102, July 2, 1904, citirano u Reflecting Christ, 143)

»Nedavno je ispred mene prošao jedan upečatljiv prizor. Videla sam ogromnu ognjenu loptu kako pada među neke velelepne građevine, izazivajući njihovo trenutno uništenje. Čula sam kako neko kaže: 'Znali smo da će Božji sudovi doći na Zemlju, ali nismo znali da će tako brzo doći?' Drugi su govorili: 'Znali ste? Zašto nam onda niste rekli. Mi nismo znali.' Svuda sam čula kako se izgovaraju takve reči.« (Review and Herald, November 24. 1904; jedna gotovo istovetna izjava nalazi se u Testimonies for the Church 9,28)

Izjave koje se odnose na viđenje iz 1906. godine.

»Prošlog petka ujutro, pre nego što sam se probudila, pokazan mi je veoma upečatljiv prizor. Bilo je kao da se budim iz sna, ali ne u svojoj kući. Sa prozora sam posmatrala zastrašujući požar. Velike vatrene lopte padale su na kuće. Vatrene strele iz lopti letele su u svim pravcima. Bilo je nemoguće zaustaviti požare koji su izbijali. Čitava naselja su bila uništena. Ljude je obuzimao neopisiv strah. Posle izvesnog vremena probudila sam se i uvidela da se nalazim u kući.« (Letter 278, August 27, 1906; citirano u Evangelizam, str. 27)

»U noći sam bila, mislim, u jednoj prostoriji, ali ne u svojoj kući. Bila sam u nekom gradu, nisam znala kojem, i slušala rečenicu za rečenicom. Ustala sam brzo iz svog kreveta i sa svog prozora videla velike plamene lopte. Iskre su izbijale u obliku strela, zgrade su spaljene i za samo nekoliko trenutaka celi blok zgrada je pao, do mojih ušiju razgovetno su dopirali krikovi i tužna kuknjava. U stojećem stavu povikala sam da bih doznala šta se dogodilo: Gde se nalazim? Gde je naš porodični krug? Tada sam se probudila. Ali, nisam mogla da kažem gde sam bila, jer sam bila na drugom mestu, a ne kod kuće. Rekla sam: 'O, Gospode, gde se nalazim i šta da radim?' Jedan glas mi

je rekao: 'Ne plaši se. Ništa ti neće nauditi'.« (Manuscript 126, 1906, uzeto iz dnevnika Elen Vajt sa datumom 23. i 27. avgust 1906; citirano u Manuscript Releases 11:361)

Ne može se posumnjati da je Elen Vajt imala dva viđenja o plamenim loptama kako padaju s neba. Dva odvojena dokaza daju vrlo jasno objašnjenje o ovome.

Datum dokumenata. Najubedljiviji dokaz da je Elen Vajt dobila dve vizije o »ognjenim loptama« nalazi se u datumu dokumenta u kojima izveštava o njima. U prvom iskazu koji je gore naveden, Elen Vajt kaže: »Prošle noći prikazan mi je jedan prizor.« Postoji datum na Rukopisu 102 (Manuscript 102) koji sadrži ovu izjavu - 2. jul 1904. godine. Možemo da pretpostavimo da je dobila viđenje u noći između 1. i 2. jula. Druga izjava navodi isto viđenje, pošto u njemu izveštava u časopisu Review and Herald u broju od 24. novembra 1904. godine.

Treća izjava je iz njenog je Pisma 278 (Letter 278) datiranog 27. avgusta 1906. godine. Ova izjava počinje rečima: »Prošlog petka ujutro...« Ovo se očigledno odnosi na datum krajem avgusta 1906. godine kada je ponovo dobila viziju o »ognjenim loptama.« Avgust 27. pada u ponedjeljak, tako da možemo da pretpostavimo da je dobila viđenje u petak, 24. avgusta.

Četvrta izjava, podatak iz dnevnika, nosi datum 23. i 27. avgusta 1906. godine. Sličnost između podataka iz trećeg i četvrtog pisma ne dopušta nikakvu sumnju da ove dve izjave ne opisuju viđenje iz 1906. godine. To potvrđuje unutrašnja sličnost između ove dve tvrdnje iz 1906. godine, kao što ćemo za koji trenutak videti.¹

Unutrašnji dokaz. Razlike između ove dve grupe izjava su toliko značajne da dovode do zaključka da izveštavaju o istom viđenju. Donja skica, posmatrana kao celina, pokazuje razlike između dveju grupa izjava. Stupci pokazuju sličnosti između ovih izjava u okviru svake grupe:

SKICA KAO CELINA POKAZUJE RAZLIKE IZMEĐU VIĐENJA IZ 1904. I 1906. GODINE

Sličnost između dve
izjave iz 1904. godine:

- Ogromna ognjena lopta.
- Nema vatrenih strela iz ognjenih lopti.
- Božji narod kaže da je znao da će Božji sudovi doći.
- Zli prebacuju pripadnicima Božjeg naroda zato što nisu ništa rekli.

Sličnosti između dve
izjave iz 1906. godine:

- Ognjene lopte (množina).
- Vatrene strele iz ognjenih lopti.
- Božji narod ništa ne govori.
- Narod je preplašen, više i zapomaže.

¹ Datumi u dnevniku ukazuju na to da je Elen Vajt dvadeset i trećeg, počela da unosi zapise u svoj dnevnik da je imala viđenje dvadeset i četvrtog i završila unošenje zapisa u dnevnik, uključujući i izveštaj o viđenju, dvadeset i sedmog.

Druga (sporna) pitanja

Šta je videla Elen Vajt? Sada kada smo rešili problem o dve vizije i odredili izveštaj koji se odnosi na svaku od njih, krupnije pitanje koje se samo po sebi postavlja glasi: Šta je videla Elen Vajt? Ona sama to nije rekla. Sledećih 40 godina posle ovih izjava, adventisti su se pitali šta je ona zapravo mislila.

Tada je došla 1945. godina. Hirošima i Nagasaki, a svetlost je zasvetlela u glavama adventista. »Pa, ona je, svakako, govorila o atomskim bombama«, govorili smo i sledećih 45 godina većina od nas smatrala je da je ona na to mislila. Ipak, otprilike od 1990. do danas, svet je postao mnogo svesniji opasnosti po ljudski opstanak od kometa, asteroida i meteorita. Tako, u prošlih nekoliko godina mnogi adventisti počeli su da postavljaju pitanje da možda ognjene lopte nisu komete ili meteoriti koji padaju s neba.

Elen Vajt ističe da je videla ognjene lopte i smatram da je sigurno da nije znala šta ih je prouzrokovalo. Ipak, očigledno je da razaranje koje opisuje nije ni približno slično razaranju, o kojem smo čitali u prethodnom poglavlju, o kometama i asteroidima, ili uništenju izazvanog eksplozijom atomske bombe u Hirošimi i Nagasakiju. Prema tome, ako tumačimo ognjene lopte o kojima ona govori pomoću jedne od ovih, moramo zaključiti da su atomsko oružje ili nebeski objekti u poređenju sa njima mali.

Ovo još uvek ne odgovara na pitanje da li je ona videla eksploziju atomskog oružja, nebeska tela koja padaju na Zemlju, ili nešto drugo što mi još uvek ne poznajemo. Ja svakako, ne mogu govoriti o »nečem drugom«. Ako danas još uvek nemamo nikakvo saznanje o onome šta je ona zaista videla, tada se nalazimo u istom položaju kao adventisti pre 1945. godine, koji nisu mogli govoriti o mogućnosti da se reči Elen Vajt odnose na atomske eksplozije.

Dve najbolje opcije koje imamo u sredini devedesetih² godina su atomske eksplozije, komete i meteoriti. Da li Elen Vajt išta govori u ove četiri izjave što bi nam pomoglo da lakše biramo između ove dve opcije? Odgovor je potvrđan. U oba izveštaja iz 1904. i 1906. godine Elen Vajt govori da je videla ognjenu loptu ili ognjene lopte kako **padaju**. U atomskoj eksploziji bomba pada sa neba, ali ona ne stvara plamenu loptu u vreme dok pada, a kada jednom eksplodira i pretvori se u vatrenu loptu, ona prestaje da pada. (Oblak sličan pečurki diže se uvis.) Međutim, **ognjena lopta koja pada** je tačno ono što čovek vidi posmatrajući kometu ili meteorit kako iz spoljašnjeg prostora prodire u Zemljinu atmosferu.

Osim toga, u prvoj izjavi iz 1904. godine Elen Vajt kaže da je videla »da ogromna plamena lopta pada na svet«. Mi možemo reći da atomska bomba pada na Moskvu, Tokio ili Njujork, ali opravdanije je reći da kometa, asteroid ili meteorit iz vasionkog prostora pada »na svet«. Na taj način, i sam jezik koji Elen Vajt upotrebljava da bi opisala padanje ognjene lopte mnogo je prikladniji za kometu ili meteorit nego za atomsku eksploziju.

Iz ovih razloga verujem da su za sada objekti izvan naše planete najbolje objašnjenje onoga što je videla Elen Vajt. Ipak, ostaje mogućnost da još uvek to ne znamo.

Elen Vajt i Isus. Drugo pitanje koje je potrebno da postavimo jeste da li je u svom viđenju o ognjenim loptama koje padaju s neba, Bog pokazao Eleni Vajt ispunjenje Isusovog predskazanja o padanju zvezda. To je privlačna misao za ljude koji su željni da znaju budućnost - a ko od nas to nije?

Potrebno je da naglasimo da Elen Vajt nikada nije ukazivala na takav odnos i verovatno nikada

² Ovo poglavlje napisao sam 16. jula 1995. godine na pedesetogodišnjicu eksplozije prve eksperimentalne atomske bombe izvršene 16. jula 1945. godine u Vajt Sentsu, u Nju Meksiku!

to nije ni pomišljala. To bi trebalo da nas učini obazrivima da ne nastojimo da po svaku cenu pronađemo da tu postoji neki odnos ili povezanost. Ipak, opšti detalji označavaju odnose između pojmova koji nisu povezani na mnogo očigledniji način, pa možemo zapaziti neke sličnosti između onoga što je Isus predskazao i onoga što je videla Elen Vajt:

- Isus naglašava padanje zvezda, a Elen Vajt vidi ognjene lopte - i jedno i drugo predstavljaju proročanstva za poslednje vreme.
- I jedno i drugo predskazuju ognjene objekte kako padaju s neba.
- U oba slučaja ognjeni objekti mogu naći ispunjenje u kometama, asteroidima ili meteoritima.
- I jedno i drugo predskazuju da će ovi objekti svojim padom izazvati strah kod ljudi.
- Obe izjave predskazuju radost Božjeg naroda. (Vidi: Luka 21,28)

Ove činjenice dovode me do zaključka da je prikladno razmatrati mogućnost postojanja određene veze između izjava Isusa Hrista i Elen Vajt.

Proroci i njihova kultura. Jedan naučnik, adventista, čija tumačenja proročanstava cenim, istakao je da Bog prilikom davanja viđenja o budućnosti svojim prorocima, nije išao preko njihove mogućnosti shvatanja u uslovima njihove kulture. Na primer, neki ljudi tvrde da se skakavci spomenuti u Otkrivenju 9,3-10. odnose na moderne helikoptere. Moj prijatelj naučnik odrečno bi odgovorio i ja moram da se složim.

Ne možemo pretpostaviti da se sve proročke slike mogu tačno osavremeniti i usaglasiti sa predmetima koji su nastali u vreme posle proročanstva.

Međutim, biti oprezan i ne učiniti takva proširenja kao što je ovo, ne zahteva da budemo toliko obazrivi da nastojimo da se ognjene lopte Elen Vajt mogu objasniti samo odnosima pojmova karakterističnim za njeno doba.

Karakteristike vojnih eksploziva koji su postojali u njeno vreme, bile su pogodne i uklapale se u specifikaciju dva njena viđenja, o padanju ognjenih lopti i strele koje izbijaju iz njih.³ Ipak, nastojati na pretpostavki da ona opisuje eksploziju vojne municije svoga doba, bilo bi isto kao sa izjavom da je ona samo protumačila ognjene lopte na taj način. Međutim, ona ne čini nikakav napor u svojim izjavama da utvrdi uzrok postojanja ovih ognjenih lopti. Ona jednostavno izveštava da ih je videla, prepuštajući nama da nagađamo šta bi one mogle biti. Ističem da ona nije poznavala ono što je videla, dakle nije znala ništa više od svojih savremenika.

Ipak, mi danas **možemo** shvatiti postojanje kometa i asteroida. Takođe **možemo** razumeti da bi asteroidi padom u okean izazvali ogromne talase, ispunjavajući tako Isusovo predskazanje vezano za »huku morsku i valove«; mi možemo razumeti da komete i meteoriti lako mogu da predstavljaju ispunjenje predskazanja Elen Vajt o padanju ognjenih lopti. Na taj način, verujem da je sasvim prihvatljivo da naučno pretpostavljamo šta su Isus i Elen Vajt mislili.

Da li treba da očekujemo ove znake? Možda neki pojedinci smatraju da adventisti nemaju pravo da razmatraju takve pojave kao što su buduće ognjene lopte. Odgovorio bih takvim osobama da je Bog a ne ja, dao Eleni Vajt dva viđenja o ognjenim loptama; i ona je a ne ja, bila u najmanje četiri prilike da piše o ognjenim loptama.

³ Na primer, Frensis Skot (Francis Scott Key) u knjizi *The Star Spangled Banner* (Zastava osuta zvezdama), opisujući pomorsku bitku u ratu iz 1812. godine, govori o »bombama koje su eksplodirale u vazduhu«, što je verovatno stvaralo »ognjene strele« koje su letele dalje od mesta eksplozija.

Ja samo pokušavam da razumem ono što Bog preko nje želi da kaže o ovim istinama.

Takođe bih istakao da je Božji narod kada je video ove ognjene lopte, uzviknuo: »Slava Gospodu!« Kada su pripadnike Božjeg naroda pitali zašto proslavljaju Gospoda, oni su odgovorili: »Zato što sada vidimo ono što smo očekivali.«

Ne bih želeo da se lično istaknem - Elen Vajt navodi na misao da Božji narod treba da očekuje ove ognjene lopte!

A kako je, postavio bih pitanje, narod u izjavama Elene Vajt došao na misao da treba da očekuje ove ognjene lopte? Mislim na najmanje dva izvora: Lukine izjave koje smo u ranijem poglavlju proučavali, i na same izjave Elen Vajt o »ognjenim loptama« koje smo razmatrali u ovom poglavlju.

Druge dve izjave

Elen Vajt dala je druge dve izjave, koje se, u spoju sa odgovarajućom tvrdnjom iz Biblije, mogu primeniti u našoj raspravi u ovom poglavlju. U knjizi Last Day Events (Događaji poslednjih dana) ona kaže:

»Bog od svog naroda zahteva da se nastani daleko od gradova, jer onoga časa kada i ne mislite, vatra i sumpor pašće s neba na ove gradove.« (p. 95)

Ovo je veoma slično biblijskom opisu o uništenju Sodoma i Gomora:

»Tada pusti Gospod na Sodom i na Gomor od Gospoda s neba dažd od sumpora i ognja.« (1. Mojsijeva 19,24)

Sada ovaj tekst uporedite sa izjavom u »Ellen G. White Comments« (Komentari Elen G. Vajt) u odeljku 5. knjige SDA Bible Commentary (Biblijski komentar ASD):

»Kada se Sunce poslednji put rodilo nad gradovima u dolini, ljudi su razmišljali da započnu još jedan dan bezbožne pobune... Iznenada kada je grom udario iz vedrog neba ognjene lopte počele su da padaju na glavni grad osuđen na propast.« (str. 1122)

Jedan jednostavan silogizam (posredni zaključak) objasniće logičnost ova tri suda. Silogizam se sastoji od dve rečenice koje zajedno vode do logičnog zaključka. U nastavku se nalazi silogizam koji bih želeo da razmotrite:

- Rečenica 1: Elen Vajt je rekla da će u poslednje vreme oganj i sumpor pasti na gradove:
- Rečenica 2: Ona je opisala oganj i sumpor koji su pali na Sodom i Gomoru kao »ognjene lopte«.
- Zaključak: Ognjene lopte padaće na gradove u poslednje vreme.

Ovakav zaključak može da bude pravovaljan samo ako su obe rečenice valjane, Ipak, valjanost mog zaključka u velikoj meri poduprta je činjenicom da u izjavama, koje smo ranije pročitali u ovom poglavlju, Elen Vajt govori o ognjenim loptama kako u poslednjem vremenu padaju na gradove u svetu.

Ovo zaključuje našu raspravu o prirodi Božjih sudova koji će u toku poslednje krize doći na

ovaj svet. Sada je vreme da se ispita stav ljudskog roda prema ovim nesrećama. Najpre ćemo posmatrati ono što biblijsko proročanstvo nagoveštava o ljudskom stavu, a posle toga ispitaćemo o čemu je jedan naučnik, sociolog, pisao.

7. PROMENA PARADIGME I BIBLIJSKO PROROČANSTVO

U prvom poglavlju objasnio sam da je promena paradigme promena osnovnog načina na koji ljudi objašnjavaju stvarnost. Grčki helenizam, koji je nekoliko vekova dominirao nad zapadnjačkim načinom mišljenja, nekoliko vekova predstavljao je najbolji napor sveta da na racionalnoj osnovi objasni stvarnost. Međutim, u Hristovo vreme racionalno objašnjenje stvarnosti počelo je da gubi svoj oslonac u čovečanstvu. Ljudi su duhovna bića i pre 2.000 godina duhovna strana ljudske prirode želela je više od racionalizma. Ljudi su počeli da čeznu za shvatanjem stvarnosti koja ima i duhovnu komponentu.

U to vreme nastali su mnogi tajni kultovi u težnji da se udovolji toj potrebi. **Bog je u to vreme izabrao da na svet pošalje svog Sina.** On je odabrao baš to vreme da u život čovečanstva uvede svoju novu hrišćansku religiju. Hrišćanstvo je nudilo stvarno Božje rešenje za potrebe čovekovog duha.

Hrišćanstvo je na kraju zagospodarilo zapadnim svetom i njegovim načinom mišljenja. Religija je imala vrhovnu vlast. Stvarnost je u velikoj meri određivana izrazima vere. Nažalost, u tom dobu može se zapaziti neuravnoteženost u pravcu duhovnog objašnjavanja stvarnosti.

Druga promena paradigme - renesansa i naučna revolucija - pojavila se kao pokušaj za suzbijanje ove neravnoteže. Bog je u to vreme odlučio da u svetu pokrene i razvije protestantsku reformaciju. Međutim, sredinom dvadesetog veka naučnost je opet izmenila način našeg shvatanja stvarnosti. Zato niko ne bi trebalo da bude iznenađen da se čak i danas nalazimo na početnom stupnju promene paradigme od naučnosti i racionalizma ka religioznom i duhovnom. **Bog je opet izabrao vreme za glavnu promenu paradigme da bi doneo veliku vest svetu** - poslednju opomenu neposredno pred Hristov drugi dolazak.

Verovatno nas neće iznenaditi podatak da je glavna promena paradigme u toku - i da će ta promena biti izvršena - u vreme zbivanja poslednjih događaja na Zemlji. Biblijsko proročanstvo, naročito tekstovi iz Otkrivenja 13. i 17. glave daju jasno objašnjenje da će upravo uslovi koje posmatramo kako se razvijaju oko nas, prevladati u svetu pre Drugog Hristovog dolaska.

Nažalost, u toku većeg dela naše istorije kao adventističkih hrišćana, mi smo toliko upravili svoj pogled na stvarne događaje poslednjeg vremena da smo propustili da zapazimo kulise ovih događaja. Ipak, pozadina samih proročanstava je isto tako jasna kao i sami događaji.

Otkrivenje 13,1-8.

Da počnemo tekstom iz Otkrivenja 13,1-4. i 8. stihom. Dok čitate ove stihove, naročito 4. stih, zapazićete da opisuju duhovno i versko stanje društva:

1. »Videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njezinim deset kruna, a na glavama njezinim imena hulna. 2. Zver koju videh beše kao ris, a noge joj kao u medveda i usta njezina kao usta lavova, i dade joj zmija silu svoju, i presto svoj, i oblast veliku. 3. I videh jednu od glava njezinih kao ranjenu na smrt, i rana smrti njezine izleči se. I čudi se sva zemlja iza zveri... 4. I pokloniše se zveri govoreći: ko je kao zver? i ko može ratovati s njom?«...

»I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta.«

Ljudi koji su potpuno prihvatili sekularizam obično nisu zainteresovani za religiju, osim možda kao za zanimljivu temu za naučno proučavanje. Međutim, Otkrivenje ističe da će celi svet biti očaran ovom zveri - toliko očaran da će je slediti i obožavati. Jedino će Božji narod biti jedini deo ljudskog društva koji će odbiti da obožava ovu zver. Naučnici, univerzitetski profesori, vodeći poslovni ljudi pokloniće se ovoj sili usmerenoj protiv Hrista. Sve ovo ne zvuči kao intelektualni racionalni svet u kome je odrasla većina od nas koji čitamo ovu knjigu!

Da smo pre sto godina zapazili ovu pojedinost u tekstu iz Otkrivenja 13. glave, mogli smo da predskazemo promenu paradigme, koju upravo sada doživljavamo. Znali bismo isto tako da se događaji poslednjeg vremena ne mogu zbiti sve dok ne dođe do ove promene. Nažalost, bili smo veoma zainteresovani da posmatramo te događaje koji se zbivaju »sada«, da bismo tako pažljivo čitali tekst iz Otkrivenja 13. glave.

Otkrivenje 13,11-17.

Druga polovina Otkrivenja 13. glave gradi sliku koja je umnogome slična slici iz prvog dela:

»I bi joj (druga zver) dano da dade duh ikoni zverinjoj, da progovori ikona zverina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinjoj. I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim, da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njezina.« (stihovi 15-17)

To je slika nametnute religije, što znači da će na kraju vremena svetovne vlade biti pod upravom verskih i duhovnih vlasti. U današnjem svetu, Iran je jedini politički sistem koji je pod tim stepenom verske kontrole. Međutim, prema Otkrivenju 13. poglavlju, na samom kraju vremena svetovne vlade na celom svetu biće pod vlašću verskih vlasti.

Veoma je važno zapaziti da u ovom odseku religija, takođe upravlja svetskim ekonomskim ustanovama. Zver koja liči na jagnje, naređuje da se svakom ko odbije da obožava, na politički ozakonjen način ospori pravo kupovine i prodaje.

Otkrivenje 17. poglavlje

Na neki način, tekst u Otkrivenju u 17. poglavlju prikazuje dramatičnu promenu paradigme, koja će se zbiti u svetu neposredno pred Hristov povratak, čak mnogo izričitiije nego što se to događa u 13. poglavlju:

»I dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša, i govori sa mnom govoreći mi: hodi da ti pokažem sud kurve velike, koja sedi na vodama mnogim; s kojom se kurvaše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom kurvarstva njezina.«

»I uvede me duh u pusto mesto; i videh ženu gde sedi na zveri crvenoj koja beše puna imena hulnih i imaše sedam glava i deset rogova. I žena beše obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragim i biserom, i imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svoga; i na čelu njezinu napisano ime:

TAJNA
VAVILON VELIKI
MAJKA KURVAMA
I MRZOSTIMA ZEMALJSKIM.«

»I videh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih.« (stihovi 1-6)

U ovom proročanstvu istaknuta su dva simbola: žena i zver. Siguran sam da vam je poznato da u Bibliji zver gotovo uvek predstavlja narod ili političku vlast, a žena predstavlja Božji narod ili Crkvu. Čista žena iz Otkrivenja 12. poglavlja predstavlja pravu Božju crkvu, dok bludnica iz Otkrivenja 17. poglavlja predstavlja Crkvu u dubokom otpadu.

Prvo što treba zapaziti u navodu iz Otkrivenja 17. poglavlja je da žena čini blud sa carevima zemaljskim. Blud je odnos između čoveka i žene koji Bog osuđuje. Tako, na samom kraju vremena možemo očekivati odnos koji će se razviti između Crkve (žene) i svetskih vlada (carevi), a koji Bog osuđuje.

Kakva je priroda ovog grešnog odnosa? Stih 3. odgovara na ovo pitanje. Obratite pažnju da žena jaše na zveri. To je veoma važno, zato što jahač uvek upravlja životinjom koju jaše. Bilo da je konj, kamila ili slon, čovek uvek usmerava životinju upućujući je kuda treba da ide.

Životinja u biblijskom proročanstvu predstavlja politički entitet - vlast, pa Otkrivenje govori da će na samom kraju vremena žena (Hrišćanska crkva) jahati na zveri (vlast). Otpala Crkva nadziraće svetske političke sisteme! To je odnos preljube. Međutim, takvo ustrojstvo još nije zaživelo u savremenom necrkvenom svetu! Tako značajna promena treba da usledi u odnosu između hrišćanstva i svetovne vlasti u svetu pre nego što se ispuni Otkrivenje 17. poglavlje.

Otkrivenje nastavlja da govori kako će se carevi na Zemlji i njeni stanovnici opijati vinom koje nudi ova žena. Adventistički hrišćani su uvek podrazumevali da vino u knjizi Otkrivenja predstavlja simbol lažne nauke. Tako ovaj tekst naglašava da će svi stanovnici Zemlje prihvatiti lažna učenja verske sile poslednjeg vremena koja će sve nadgledati. Imajte na umu da ljudi piju vino iz zadovoljstva, iako je to zadovoljstvo grešno. Ovi ljudi nisu doslovno nasilno naterani da obavljaju svoju lažnu duhovnu službu. To zadovoljstvo, ta služba je grešna, i oni uživaju u njoj. Oni je žele. Promena paradigme znači da novo mišljenje postaje način koji ljudi više vole u naporu da sagledaju stvarnost. Jasno je da se u Otkrivenju u 17. glavi i političke vođe i narod (stanovnici zemaljski) dobrovoljno pridružuju ženi u razmišljanju na njen način.

Ne mogu dovoljno da naglasim nemogućnost ispunjenja proročanstva iz Otkrivenja 13. i 17. glave u svetu iz prošlih nekoliko vekova.¹ Taj svet bio je previše racionalan, suviše naučan, veoma svetovan. Bio je suviše nezainteresovan za verske predmete, a često i suviše neprijateljski raspoložen prema verskim temama. Naročito u toku dvadesetog veka, kada je sekularizam preuzeo potpunu kontrolu nad glavnim ustanovama u zapadnom svetu - politici, nauci, obrazovanju, komunikaciji, itd. Ipak, na Zapadu, naročito u Americi, kako su adventistički hrišćani uvek govorili ova proročanstva dobiće svoje prvo ispunjenje, a ostali svet će je slediti.

Nesumnjivo, potpuna promena paradigme ostvariće se kada proročanstva iz Otkrivenja 13. i 17.

¹ Elen Vajt ističe da je Isus mogao da se vrati pre 100 godina da je Božji narod bio spreman. Moja tvrdnja da »bi bilo nemoguće da se ispuni proročanstvo iz Otkrivenja 13. i 17. Glave u svetu iz prošlih nekoliko vekova« ne poriče tu stvarnost. Da su se događaji poslednjeg vremena zbili posle 1890. godine, promena paradigme koja se sada odvija, trebalo bi da se dogodi 100 godina ranije. Siguran sam da Bog ima svoj način da to sprovede u delo.

glave dožive svoje ispunjenje. Religija će povratiti kontrolu nad glavnim društvenim institucijama, kontrolu koju je imala i u toku srednjeg veka.

Postoji, međutim, problem koji moramo da rešimo - Vreme. Promenama paradigme, kao što su one o kojima smo raspravljali u ovom poglavlju, potrebne su stotine godina da se razviju. Promena paradigme, od religije koja je zapljusnula i savremeni svet, ka racionalizmu, započela je u 15. veku i nije dostigla svoju punu zrelost sve do 20. veka, dakle, oko 500 godina. Čak i sa našom modernom komunikacijom, promena paradigme od racionalizma natrag ka religioznom načinu razmišljanja može da traje 100 ili više godina. Da li ćemo morati da čekamo toliko dugo na poslednje događaje u Zemljinoj istoriji?

Verujem da je odgovor negativan. Postoji način da se promena paradigme zbude gotovo preko noći. To se naziva krizom. A kriza je upravo ono što su predskazale i Biblija i Elen Vajt da će se dogoditi u svetu neposredno pre Hristovog dolaska.

U sledećem poglavlju spojićemo krize i promene paradigme. Stići ćemo do nekih zanimljivih zaključaka.

8. PROMENA PARADIGME I VELIKE NESREĆE

Pre nekoliko godina nalazio sam se na imanju Vala Vala koledža u Koledž Plejsu, u državi Vašington, i želeo da iskoristim nekoliko slobodnih časova do mog sledećeg sastanka. Ne želeći da gubim vreme, odšetao sam do biblioteke. Već nekoliko sedmica proučavao sam milenijum, pa sam odlučio da pogledam knjige koje o ovom predmetu postoje u biblioteci.

Pregledao sam kompjuterizovani spisak naslova knjiga u biblioteci i naišao na neke koji su mi se učinili korisnim. Na osnovu kataloških brojeva na knjigama utvrdio sam da je većina na policama u istoj blizini. Nekoliko trenutaka kasnije pronašao sam pravu policu i počeo da tražim svoje knjige. A, kao što često činim, proverio sam ceo odeljak knjiga da vidim da li možda ne postoji nešto o milenijumu što je moje istraživanje kompjuterom propustilo da iskaže. Jedna knjiga naročito je privukla moju pažnju - Velika nesreća i milenijum (Disaster and the Millennium) Majkla Barkana (Michael Barkun).¹

Gospodin Barkan je naučnik, sociolog, koji piše o uticaju koji velike nesreće vrše na pojedince i društvo kao celinu. On tvrdi da velike nesreće stvaraju okolnosti u kojima mogu veoma brzo da se zbudu promene paradigme. On na primer kaže, da »velike nesreće stvaraju uslove koji su naročito pogodni za brzu promenu verskih sistema.« (Disaster and the Millennium, 113) Sistem verovanja je isto što i paradigme o kojima smo raspravljali u ovoj knjizi. Tako, možemo izmeniti tvrđenje g. Barkana da glasi da »velike nesreće stvaraju uslove koji su naročito pogodni za brze promene paradigme«. Zapazite sledeće izjave koje to isto govore:

»Velika nesreća stvara sumnju, zabrinutost i povodljivost koje su potrebne (za promenu); jedino u njenoj javi (stvarnosti) ljudi bivaju pokrenuti da napuste stare vrednosti prošlosti.« (Isto, 6)

»Velika nesreća, uklanjanjem poznatog okruženja, uklanja sve okvire obaveštenja pomoću kojih normalno procenjujemo tvrdnje, ideje i verovanja. Sistemi verovanja u uslovima kada ne postoji velika nesreća koji možda mogu biti odbačeni, sada dobijaju veliku važnost.« (Isto, 56)

»Velike nesreće pružaju neobične prirodne okolnosti za naglo usvajanje novih verovanja.«

»Stanovništvo u velikoj nesreći trpi privremeno osećanje nesposobnosti, povredljivosti i zbunjenosti. Uništena socijalna struktura pretvara tradicionalne odnose vlasti u manje efikasne, a tradicionalna stanja u manje značajna.«

»Žrtva velike nesreće, od koje su uklonjene obične odrednice i međaši života, ostaje pasivna, prijemčiva za sugestije i ima potrebu za zamenom okruženja. Ona zahteva novu konfiguraciju društvenih odnosa i vrednosti da objasne njen novi položaj.« (Isto, 55.56)

Molim vas zapazite da će velike nesreće poslednjeg vremena, koje je predskazao Isus Hristos i

¹ Michael Barkun, *Disasters and the Millennium* (New Haven, Conn. Yale University Press, 1974, reprint 1986)

Elen Vajt, stvoriti savršenu klimu da ljudska bića potraže »nove društvene odnose i vrednosti«. Ili da na drugi način objasnimo, ove velike nesreće stvorice savršeno psihološko okruženje za promenu paradigme u celom svetu. Da ponovo pogledamo Isusove reči:

»I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga što ide na zemlju; jer će se i sile nebeske pokrenuti.« (Luka 21,25.26)

»Jer će biti nevolja velika kakva nije bila od postanja sveta dosad niti će biti; i da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao.« (Matej 24,21.22)

U ovoj knjizi razmatrali smo mogućnost pojave prirodnih nesreća u takvoj srazmeri koja od potopa nije poznata svetu. Videli smo da proročanstva iz Biblije i spisa Elen Vajt najavljuju katastrofe ovakvih razmera neposredno pred Hristov povratak na Zemlju. Predviđam da će kao rezultat ovih velikih nesreća ceo svet postati veoma religiozan. Religioznim objašnjenjima stvarnosti društvo će kao celina opet davati prednost.

Takođe predviđam da će kao rezultat ove promene paradigme, najvažnije ustanove na svetu - vlast i politika, nauka, obrazovanje, zabava i sredstva informisanja - potpasti pod kontrolu religije. Ove institucije ponovo će prihvatiti i sprovoditi verska shvatanja stvarnosti.

Predviđam da će se ova promena paradigme odigrati veoma brzo, Sećam se opet izjave apostola Pavla: »Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao...« (1. Solunjanima 5,3) Sećam se i izjave Elen Vajt da će »iznenadna i neočekivana nesreća pokazati da li postoji prava vera u Božja obećanja«. (Christ's Object Lessons, 412)

9. VELIKE NESREĆE I MILENIJUMSKI POKRET

Možda se pitate zašto je Majkl Barkan dao svojoj knjizi naslov »Velika nesreća i milenijum«. Kakve veze imaju velike nesreće sa milenijumom? Ako pod »milenijumom« podrazumevamo 1.000 godina koje će uslediti posle Hristovog drugog dolaska - onda ne podrazumevamo mnogo. Međutim, velike nevolje imaju mnogo veza sa milenijumskim pokretima.

Sociolozi koriste izraz milenijumski pokret da ukažu na fenomen koji se pojavi svaki put kada se veliki broj pobožnih ljudi uzbudi razmišljajući o kraju sveta. Često će ovi ljudi iskazati naročita proročanstva o nastupajućem vremenu velikih prirodnih nesreća praćenih vremenom mira i pravednosti. Ovo eshatološko uzbuđenje ne predstavlja milenijumski pokret; to je atmosfera u kojoj ovaj pokret teži brzom uzdizanju. U nastavku se nalaze karakteristike milenijumskih pokreta onako kako ih opisuje Majkl Barkan:¹

Obeležja milenijumskog pokreta²

- Milenisti veruju da uskoro predstoji spasenje.
- Očekuju da u bliskoj budućnosti sadašnji društveni poredak potpuno nestane i ustupi mesto savršenom društvu.
- Veruju da će njihovi napori ubrzati uništenje starog poretka i uspostavljanje novog poretka.
- Tvrde da imaju potpunu istinu.
- Milenisti poseduju sistem verovanja koji objašnjava konačna životna pitanja.
- Zahtevaju potpuno posvećenje njihovoj stvari, do zapostavljanja normalnih aktivnosti kao što su posao, obrađivanje zemljišta, ubiranje plodova, itd.
- Prodaju svoju imovinu da bi unapredili »stvar«.
- Tvrde da su, »ostatak«, mala grupa pravednog naroda u svetu koji je potpuno zao.

Da li vam ove ideje zvuče poznato? Treba da vam tako zvuče. One su izraz onoga što adventisti misle o sebi. Mi smo milenijumski pokret! Propovedanje Viljema Milera 30-tih i 40-tih godina prošloga veka stvorilo je moćan milenijumski pokret, a mi smo potekli iz njega. Do današnjeg dana adventistički hrišćani predstavljaju milenijumski pokret.

Kakve veze imaju velike nesreće sa milenijumskim pokretima? Molim vas zapazite šta Barkan kaže:

»Milenijumski pokreti gotovo uvek nastanu u vreme prevrata, oživljavanja kulturnog kontakta, ekonomskih promena, revolucija, ratova i prirodnih katastrofa.« (Disaster and the Millennium, 45)

»Narod velike nesreće, preživljava privremeno osećanje nesposobnosti, ranjivosti i zbunjenosti. Uništena društvena struktura čini da je odnos tradicionalne vlasti manje efikasan i tradicionalni zakoni imaju manji značaj. Pod takvim uslovima javljaju se milenijumski pokreti.« (Isto, 55)

¹ Majkl Barkan (Michael Barkun) Disaster and the Millennium (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1974) Vidi osmo poglavlje za izveštaj o tome ko je Majkl Barkan.

² Ta lista nije neposredan navod iz Barkanove knjige. On spominje razne odlike milenijumskih pokreta kroz celu svoju knjigu. Ja sam ovde sakupio sve te odlike.

Barkanovo objašnjenje zašto velike nesreće teže stvaranju milenijumskih pokreta adventisti treba lako da razumeju:

»Često se smatra da velike nesreće predstavljaju Božju kaznu i 'pojam kazne izgleda da je jak među nekim verskim grupama koji smatraju velike nesreće kao pokazatelje apokaliptičkih promena i milenijumske nade'.«³ (Isto, str. 80)⁴

Mnogostruke nesreće

Barkan takođe ističe da su mnogostruke velike nesreće efikasnije od jedne jedine nesreće u stvaranju milenijumskih pokreta. »Jedna velika nesrećna situacija«, kaže on, »ne čini se sposobnom za stvaranje ... milenijarizma.« (Isto 78) »Pojedinačne velike nesreće ... retko stvaraju milenijarizam.« (Isto)

Zašto je to tačno? Milenijumski pokreti nastaju kada se veliki broj ljudi odrekne svog starog sistema verovanja i usvaja novi sistem. I, kao što smo doznali u prethodnom poglavlju, ljudi obično to ne čine u vreme mira. Međutim, sistemi starog verovanja gotovo uvek dolaze u pitanje u vreme nesreća, a mnogostruke velike nesreće mnogo su efikasnije u stvaranju novog sistema, nego što to može da učini jedna nesreća. Obratite pažnju na ono što Barkan kaže:

»Jedna nesreća verovatno neće dovesti postojeći način objašnjenja pojava u ozbiljnu sumnju, čak iako je možda i sama nesreća neobjašnjiva tekućim kulturnim izrazima... Svi verski sistemi teže da se što duže očuvaju, čak i kada alternativni sistemi možda pružaju bolje razumevanje...

Kako se nesreće i njihove posledice množe tako nedovoljnost tradicionalnog načina objašnjenja postaje očigledna.« (Isto, 79)

Barkanov zaključak da mnogostruke nesreće najverovatnije dovode do promene paradigme i pojave milenijumskih pokreta podseća me na komentar Elen Vajt »ova pustošenja nizaće se jedno za drugim«. (Evangelizam, str. 26) i »biće čitav niz događaja koji će obelodaniti da je Bog gospodar situacije«. (Testimonies for the Church 9:96) Isus je takođe ukazivao na to da će nesreće poslednjeg vremena biti mnogobrojne. On je predskazao »znake« (množina) »u suncu i u mesecu i u zvezdama«. (Luka 21,25)

Idejna »sirovina«

Možda se pitate zašto se Bog mučio da stvori sredinom pedesetih godina 19. veka Hrišćansku adventističku crkvu. Zašto je potrebno 150 godina da se izvrši ono što nesreće poslednjeg vremena mogu da učine samo za nekoliko godina?

To je dobro pitanje, ali postoji i dobar odgovor: Čak i pod snažnim uticajem prirodnih nesreća poslednjeg vremena, ne bismo mogli da izvršimo posao za samo nekoliko godina bez zaleđa od

³ Barkan očigledno navodi neki autoritet u ovom izveštaju, zato što se deo ovoga teksta nalazi pod znacima navoda. Ipak, on ne pruža nikakvu referencu.

⁴ Vidi: Dodatne napomene na kraju ovog poglavlja za raspravu o tome zašto su adventistički hrišćani postali milenijumski pokret bez uticaja prirodnih velikih nesreća ili rata.

prethodnih 150 godina. Dozvolite mi da iznesem jedan navod iz Barkanove knjige, a zatim ću ga objasniti:

»Ako mnogostruke velike nesreće predstavljaju tipičan uslov za pojavu milenijumskih pokreta drugi i bitni uslov je prisustvo idejne »sirovine«. Ideje već moraju da postoje da se bez mnogo izvrtanja, mogu tumačiti na salvacionistički (Ako neko veruje u Hrista, istovremeno je spasen) način.« (Disaster and the Millennium, 84.85)

Kada Barkan kaže da idejne »sirovine« već moraju da postoje u vreme nesreće, on misli da će ljudi izmeniti osnovne ideje, da ne bi proistekle iz teškog stanja u vreme nesreće; One moraju već biti prisutne u društvu. Nesreća samo osnažuje te ideje koje već postoje u vreme kada se ona dogodi.

Usvajanje ovog shvatanja pomaže nam da bolje shvatimo misiju Hrišćanske adventističke crkve koju je ona izvršila tokom 150 godina, počevši od 1844. godine. U toku ovog vremena nismo uspeli da pridobijemo veći procenat svetskog stanovništva za našu vest. Međutim, Božji širi plan nije zahtevao da to moramo učiniti. Ono što je On nameravao i što smo u velikoj meri i učinili jeste da svuda u svetu usadimo svoje jedinstvene poglede. Kada se budu zbivale nesreće poslednjeg vremena, naše idejne »sirovine« biće na mestu da svim ljudima objasne šta se zbiva oko njih.

Zato ako se sada osećate osujećenima zbog toga što svet ne prihvata našu vest onako kako bismo želeli, nemojte se obeshrabriti. Ne odustajte. Doći će vreme kada će naša vest predstavljati najlogičnije objašnjenje onoga što se događa. Želeo bih da vam saopštim ilustraciju o svetiljki sa božićne jelke iz svoje knjige »Krizna poslednjeg vremena«:

»Da li ste ikada božićno drvo ukrašavali svetiljkama? Prvo spojite nekoliko žica i zajedno ih omotavate oko grana. Kada je drvo prekriveno svetiljkama, zamračite celu prostoriju i okrenite zidni prekidač. Tog trenutka zablistaju sve te svetiljke i drvo blista svetlošću koja potiče od tih malih svetiljki.«

»Već 150 godina hrišćani koji pažljivo istražuju Božju reč 'pričvršćuju svetiljke' svuda po svetu, i možda im se čini da su vrlo malo učinili. Ali kad sila Svetoga Duha u vreme poznoga dažda osnaži Božju crkvu, (i kada nesreće poslednjeg vremena otvore ljudski um za primanje istine), iznenada će sve male svetiljke zablistati svuda po svetu. One će brzo povećavati svoje videlo sve dok sav svet ne bude obasjan svetlošću spasenja.« (str. 203.204)

Da li ste upoznati sa globalnom misijom? To je naziv najvažnijeg svesvetskog napora Hrišćanske adventističke crkve za evangelizaciju devedesetih godina dvadesetog veka. Cilj globalne misije treba da omogući da Vest dopre do ljudi do kojih nije doprla i da do 2.000. godine dostigne milion i ako je moguće i više ljudi.

Ne mogu da zamislim ništa što bi bolje ispunilo Božje namere sa ovom Crkvom u sadašnje vreme.

Dok želimo da dopremo do što više ljudi, Bog nije obeshrabren sa nama, niti smo mi promašili svoj zadatak, ako ne dopremo do svakog ljudskog bića. Mnogo važnije od dopiranja do svakog ljudskog bića predstavlja usađivanje naših idejnih »sirovina« u što je moguće više mesta po celom svetu, tako da će one »biti tamo« kada će nesreće poslednjeg vremena otvoriti ljudske umove da ih prihvate.

Ne odustajte od rada u ovoj Crkvi samo zato što izgleda da je tako malo urađeno. Nastavite da je podupirete svom snagom i svim novcem koji možete da uštedite. Vi ćete pomoći da se postavi na mesto idejni materijal za vreme kada će u bliskoj budućnosti svetu najviše biti potreban.

Dodatne napomene

Barkanov zaključak da se milenijumski pokreti naročito pojavljuju u vreme velikih nesreća predstavlja za adventističke hrišćane zanimljivo pitanje. Nikakve velike prirodne nesreće i vojni prevrati nisu se dogodili 30-tih i 40-tih godina prošloga veka kada je nastao milenijumski pokret Viljema Milera. Dok je naša Crkva preživela dva svetska rata, naš pokret nije stvoren tim svetskim ratovima. Tako, ako velike nesreće omogućavaju stvaranje milenijumskih pokreta, kako smo onda mi postali milenijumski pokret bez prisustva nesreća u društvu iz koga smo potekli? Barkan daje odgovor na to pitanje. Dok ne spominje ni Viljema Milera ni adventističke hrišćane u sledećem navodu, on govori baš o vremenu i mestu u kojima je pokret nastao:

»Postoje, svakako, izuzeci (vreme kada nastaju milenijumski pokreti nezavisno od nesreće). Država Njujork bila je relativno mirna u toku perioda od 1825-1860. godine, ali je, ipak, često bila zahvaćena milenijumskom revnošću pa je postala poznata kao »oblast koja plamti«. Ipak, u većini slučajeva neka nestabilnost u okruženju kao da je dovela do nastanka (milenijumskog) pokreta.« (Disaster and the Millennium, 45)

Dok sam radio na ovoj studiji često sam se pitao: Zašto je Hrišćanska adventistička crkva izuzetak od opšteg pravila da milenijumski pokreti nastaju iz nesreća? Zašto nas je Bog podigao kao milenijumski pokret između 1830. i 1860. u vreme relativnog mira?

Odgovor je sasvim jednostavan. Bog je znao da velike nesreće ne stvaraju idejne »sirovine«. One ih samo određuju. Tako je sasvim logično, da idejne »sirovine« oko kojih će se ujediniti Njegov milenijumski pokret poslednjeg vremena, moraju da budu postavljene na mesto pre velikih nesreća, u vreme mira.

Verujem da je Bog znao da je njegovom narodu bilo potrebno najmanje 150 godina da svuda po svetu širi taj idejni sirovi materijal i da bi ovaj zadatak bilo gotovo nemoguće izvršiti pod teškim okolnostima izazvanim velikim nesrećama. On je predvideo da nam je potrebno 150 godina relativnog mira da izvršimo svoj zadatak. Tako je On učinio da naš pokret nastane u vreme relativnog mira. Ako velika nesreća stvara okolnosti iz kojih se obično pojavljuju milenijumski pokreti, onda ukazujem na činjenicu da je božansko providenje bilo glavni činilac da od nas stvori izuzetak od tog pravila. Barkan jednostavno nije bio u stanju da to razume. Sve što je mogao da učini jeste da ukaže na izuzetak, ali nije mogao da pronađe razlog za to.

10. SAVREMENA PREVARA

Dana 13. maja 1917. godine troje dece - Fransisko Marto (9 god) Jasinta Marto (njegova sestra, 7 godina) i Lusija Santos (10 godina) - napasali su ovce blizu Fatime, jednog portugalskog sela, blizu mesta koje se zove Kova da Iria. Iznenada su zapazili sevanje munje, a trenutak kasnije, iznad obližnjeg hrasta pojavila se jedna lepa, mlada žena. »Nemojte se plašiti«, rekla je, »neću vas povrediti. Ja sam sa Neba.«¹

Lusija je upitala ženu šta želi: »Želim da dođete na ovo mesto u ovo isto vreme svakog trinaestog dana u mesecu u toku sledećih šest meseci«, odgovorila je žena. »Tada ću vam reći ko sam i šta želim.« Upitala ih je da li su spremni da se žrtvuju za Boga, »da podnosite sve patnje koje On možda želi da vam pošalje za popravljjanje bezbrojnih grehova kojima je On vredan kao i na skrušenu molitvu za obraćenje grešnika«.

Lusija je odgovorila da su voljni da to učine.

»Tada ćete morati mnogo da patite«, rekla je žena, »ali Božja milost biće vaša uteha.« Deca su posle toga videla zrake svetlosti kako izlaze iz njenih otvorenih ruku. Završila je svoju posetu opominjući decu da »svaki dan mole molitve uz brojanice da bi zaslužila mir za svet i kraj rata (Prvi svetski rat)«. Tada je iščezla.

Kada su deca ispričala šta su videla, njihovi roditelji i drugi ljudi su ih ismejali. Ipak, mesec dana kasnije dopustili su deci da se vrate na Kova da Iria, a nekoliko ljubopitljivih odraslih pošli su sa njima. Posle otprilike petnaest minuta Lusija je pokazala prema nebu. »Evo, dolazi žena«, uzviknula je. Odrasli su gledali kako se hrastove grane savijaju, iako ih nije dotakla ljudska ruka. U vreme kada je sastanak završen, odrasli su bili ubeđeni da su deca govorila sa Devicom Marijom i nadaleko raširili priču o ovom događaju. Vest se brzo proširila celom oblašću.

Oko pet hiljada ljudi došlo je na Kova da Iria da posmatraju kako deca 13. jula razgovaraju sa ženom. Ovog puta ona je deci objavila jednu tajnu i dala im je stroga uputstva da je nikome ne otkriju. Ona je takođe obećala da će 13. oktobra učiniti čudo »tako da svi mogu videti i poverovati«. Ispružila je ruke, a iz njih je izlazila svetlost. Lusija je rekla da je svetlost prodrla u zemlju i da je videla viziju pakla. »Videla si pakao gde odlaze duše jadnih grešnika«, rekla je žena. »Da bi ih spasao Bog želi da u celom svetu uspostavi molitve mom čednom srcu.«

Sada se priča o susretu dece sa »Devicom Marijom« raširila kao grčka vatra. Čak su i novine objavile ovaj događaj, iako sa velikim podsmehom. Pojedine novine optuživale su jezuite da su izmislili priču kao način za sticanje političke moći.

Dana 13. avgusta pojavilo se 1500 ljudi na Kova da Iria, ali deca nisu bila tamo. Ona su nekoliko trenutaka ranije bila oteta od strane mesnog komunističkog sudije² koji je želeo da dokaže da je cela priča podvala. Međutim, ljudi su videli kuglu od svetlosti kako se kreće nebom dolazeći od istoka i kako se spustila na hrast.

Šest dana kasnije, devetnaestog avgusta, žena se javila deci i ponovila svoje obećanje da će 13. oktobra učiniti čudo »tako da svi mogu poverovati u moje pojavljivanje«.

Dana 13. septembra ushićenje je bilo tako veliko da se pojavilo 30.000 ljudi! Oni su takođe videli kuglu od svetlosti kako se spušta na hrast i videli sjajne latice kako padaju kroz vazduh kao

¹ Mnogi izveštaji o događajima u Fatimi iz 1917. godine napisani su na engleskom jeziku. Engleski tekst u mnogim izjavama »Marije« i dece neznatno se razlikuju od jednog izveštaja do drugog, najpre, kako ja smatram, zbog razlika u prevođenju. Zato i nisam dao nikakve reference za ove navode.

² Portugal je u to vreme imao komunističku vlast.

sneg. Žena je ponovila svoje obećanje o čudu na dan 13. oktobra.

Kiša je padala kao iz kabla tog jutra 13. oktobra. Ipak, više od 75.000 ljudi³ došlo je da vidi »čudo«. Nisu bili razočarani. Deca su opet videla »ženu«, koja je odlazeći otvorila ruke. Ovoga puta zraci svetlosti bili su usmereni u pravcu Sunca. Dok su ljudi sve to posmatrali, Sunce je počelo da bleedi i postalo kao srebrni disk na nebu. Zraci raznih boja širili su se od Sunca u svim pravcima: crveni, plavi, žuti, zeleni - sve boje iz sunčevog spektra. Iznenada se Sunce pretvorilo u džinovski plameni točak koji se vrlo brzo okretao oko svoje osovine. Divlje je igralo na nebu, a onda je ljudima koji su gledali, izgledalo kao da se oslobodilo svoje orbite i počelo da pada prema Zemlji. Postalo je plavo, a zatim žuto. Uskoro su počele da padaju žute pege po celoj okolini.

Jedan novinar je objavio da je »narod ... gledao u Sunce koje je podrhtavalo i pravilo nagle i nečujne pokrete mimo svih kosmičkih zakona. Sunce je doslovno izgledalo kao da igra na nebu«.⁴

Posle ovog natprirodnog prikaza, Sunce se vratilo na svoje mesto na nebu, kiša je prestala da pada, nestalo je oblaka. Prisutni ljudi koji su od kiše bili mokri do gole kože, zapazili su da im je odeća potpuno suva. Ne samo to, tle je bilo potpuno suvo, iako je do pre petnaest minuta voda stajala u barama dubokim i do sedam i po santimetara!

Fatima je nesumnjivo najpoznatije pojavljivanje Marije u savremenom dobu, ali ono ni u kom slučaju nije i jedino. Mnogi ljudi tvrde da su videli Devicu. Zbilja, za poslednjih 15 ili 20 godina, ljudi u gotovo svakoj zemlji sveta, tvrde da su videli ili Devicu Mariju lično ili kipove Device kako rone suze ili se znoje krvavim graškama znoja. Jedan dokumenat, koji imam u svojoj arhivi, nosi naslov »Kraljica mira« (Queen of Peace)⁵ koji se pojavio na kraju mnogih takvih pojava od 1970. godine naovamo. Zemlje u kojima su ove pojave viđene obuhvataju Francusku, Nikaragvu, Ukrajinu, Koreju, Sjedinjene Države, Kanadu i Italiju, da spomenem samo neke. Među mnogim pojavama Device Marije u toku poslednjih 150 godina, neke su postale čuvene. Prva od ovih dogodila se 1846. godine kada su dvoje dece iz francuskog sela La Salet tvrdila da su videla Devicu Mariju. Fatima je bila sledeća, godine 1917, a zatim sledi pojava 2. jula 1961. godine. Četiri devojke iz španskog sela Garabandal videle su Devicu. Nedavno je jedna grupa kaluđerica u Akiti, u Japanu tvrdila da je dobila vizije o Devici, a otac Don Stefano Gobi, takođe iz Akite, tvrdi da je dobio »lokucije«, usmene poruke, od nje.

Najčuvenija pojavljivanja u toku druge polovine dvadesetog veka dogodila su se u Međugorju, u malom mestu u Hercegovini. Viđenja u Međugorju bila su iskra za pojavljivanja u mnogim drugim delovima sveta, uključujući izvestan broj i u Sjedinjenim Državama.⁶

Viđenja u Međugorju počela su 24. juna 1981. godine, kada je pet omladinaca tvrdilo da su videli Devicu, dok su išli putem u podnožju Podbrda. Šest mladih bilo je sa njima kada su sledećeg dana imali slično viđenje. U svim ostalim prilikama pojave Device Marije, koje se navode u ovom poglavlju, nakon izvesnog vremena viđenja su prestala. Međutim, mladi ljudi iz Međugorja tvrde da su redovno dobijali viđenja od 1981. godine sve do danas (januar 1996. godine). Međugorje je takođe postalo veoma omiljeno mesto za hodočašća. Desetine hiljada ljudi skupljaju se svake godine, a rat u tom delu sveta između 1993. i 1995. godine nije uspeo da ih zaustavi.

³ Niko ne zna koliko se ljudi pojavilo 13. oktobra. Čitao sam procene od 50 000 do 100 000 hiljada.

⁴ Citirao sam Džona M. Haferta (John M. Haffert) iz dela »Russia Will Be Converted« (Rusija će se obratiti) Washington, W: AMI Press, 1950), 63.

⁵ Objavljeno od strane The Pittsburgh Center for Peace (Pitsburski centar za mir), 6111 Steubenville Pike, McKees Rocks, Penn. 15136.

⁶ Tvrdnje o prikazanjima u SAD bile su u Skotdejlju i u Finiksi, Arizona; Koniers, Džordžija; Denver, Kolorado i u Marlborou, Nju Džersi, da spomenem samo neke od njih.

Prirodno je što se pokreće pitanje: Šta sve ovo znači? Možda prvo što treba da razmotrimo jeste šta sami katolici misle o ovim pojavama.

Crkva brižljivo ispituje svaki izveštaj o pojavljivanju Device. Istraživanje tipično počinje od strane mesnog biskupa. Ako ima razloga da veruje i prihvati verodostojnost pojavljivanja o kome dobija obaveštenja, on će slučaj proslediti višem hijerarhijskom stepenu na dalje istraživanje. Kada Crkva jednom progłosi neko pojavljivanje čudom, obično se na mestu na kome se to desilo sazida kapelica, a vernicima stavi do znanja da mogu ići u ova svetišta na hodočašća.

Međutim, Crkva je veoma uzdržana prema proglašenju ovih pojavljivanja čudom. Samo oko šest takvih pojava Crkva je potvrdila u poslednje vreme. Kada temeljito istraživanje ne pruži dovoljno dokaza da se stvarno dogodila neka pojava, katoličke vođe obično obaveštavaju svoje vernike da ne idu na hodočašća do tog svetišta ili da tome pridaju neku naročitu pažnju. (Ljudska priroda je takva da vernici ipak često ne obraćaju pažnju ovim preporukama od strane hijerarhije.)

Sledeće pitanje je šta adventisti misle o ovim prikazanjima?

Najlakše bi bilo da se sva ona odbace kao novinarski senzacionalizam, nešto što je u istom rangu kao predskazanja koja na početku svake godine daju astrolozi. Ni jednog trenutka ne sumnjam da su takozvana prikazanja Device Marije rezultat toga što ljudi »vide stvari«. Ja nisam previše impresioniran kada neko tvrdi da je u oblacima video Isusovo lice, Devicu Mariju na zrnovitoj strukturi drvenih vrata ili arhanđela Mihaila u odbijanju svetlosti sa površine sjajnog automobila.

Ipak, ne treba da odbacimo sve tvrdnje o prikazanjima Marije kao glupost lakovernih ljudi. Deca iz Fatime predskazala su nekoliko meseci unapred da će se čudo desiti 13. oktobra 1917. godine i 75.000 ljudi videlo je kako se ispunilo. Zbilja, dve svetovne novine, koje su do tada ismejavale dečje kazivanje, izveštavale su u svim pojedinostima o događajima koji su se zbivali 13. oktobra. Na taj način nije moguće predstavljati događaje iz Fatime kao prevaru. Mi ih moramo ozbiljno prihvatiti. Nešto natprirodno - nešto čudnovato - desilo se bar u nekim bolje poznatim prikazanjima, a verovatno isto tako i u nekim od onih manje poznatih.

Ovde adventisti treba da budu veoma obazrivi, jer Sveto pismo daje jasno objašnjenje da će lažna čuda biti jedno od glavnih sotoninih prevara na kraju vremena. Isus je rekao da »lažni Hristosi i lažni proroci ... pokažće znake velike i čudesa, da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane«. (Matej 24,24) Apostol Pavle je predskazao bezakonikov »dolazak po činjenju sotoninu sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prevarom nepravde među onima koji ginu«. (2. Solunjanima 2,9.10) A prema onome što piše apostol Jovan u Otkrivenju, Druga zver iz 13. glave prevariće stanovnike na Zemlji velikim i čudesnim znacima«. (stihovi 13 i 14)

Zato Elen Vajt ima dobar razlog što nam savetuje da ispitamo svako čudo svedočanstvom Svetoga pisma.⁷ Molim vas, pratite me dok to činimo.

Već sam pomenuo nekoliko tačaka koje bi trebalo da probude svakog adventistu koji poznaje Bibliju da bude oprezan. Katolici su potpuno sigurni da je Devica Marija na Nebu otkako je umrla pre skoro 2.000 godina. Ipak, Biblija nas uči da kada ljudska bića umru, ostaju nesvesna u svojim grobovima. Tako Marija nije 2.000 godina na Nebu, niti je ona ta koja je opštila sa vizionarima u ovim takozvanim prikazanjima Device Marije, niti je ijedno od ovih čuda povezano sa ovim prikazanjima od Boga.

Lusija, jedna od vizionara iz Fatime, tvrdila je da joj je Bog 13. juna dao viđenje o paklu, u kome je videla grešnike kako pate u plamenu. Međutim, Biblija uči da pakao neće goreti sve do posle

⁷ Vidi: Velika borba, str. 480.

milenijuma (Vidi: Otkrivenje 20,14.15). On ne gori sada, i grešnici se sada tamo ne šalju. Zli isto kao i pravedni ostaju u grobovima sve do vaskrsenja. Na taj način svako viđenje koje tvrdi da pokazuje ljudima »stvarnost pakla« nije od Boga.

Katolici uče da grešnici koji nisu dovoljno dobri za Nebo, ali ni dovoljno zli za pakao, idu u neki međuprostor koji se zove čistilište, u kome se nastavlja proces očišćenja od greha. Na kraju, pretpostavlja se da su grešnici u čistilištu u stanju da dospeju u Nebo svojim ličnim naporima i molitvama i misama koje za njih iskazuju njihovi mili koji još uvek žive na Zemlji. Međutim, to je čista tvorevina Katoličke crkve. Nauka o čistilištu nema nikakvu podršku bilo gde u Bibliji. Ipak, Devica Marija je nekolicini vizionara rekla da »se mole za duše u čistilištu«. ⁸ Ne oklevam da kažem da Bog ne podržava takva učenja ni u jednom od svojih legitimnih opštenja sa ljudskim rodом.

Lažna učenja o životu posle smrti udaraju temelj spiritizmu, kako je to poznato svakom adventističkom hrišćaninu. Spiritističke manifestacije deo su nekih priakazanja Device Marije. Jednom prilikom vizionari iz Garabandala u Španiji, tvrdili su da su razgovarali sa ocem Lujem Andreom, mrtvim bratom oca Ramona Andrea. Evo, vizionarovog izveštaja o ovom razgovoru:

»Nekoliko dana posle smrti oca Luja, Blažena Devica nam je rekla da ćemo razgovarati sa njim... U osam ili devet sati uveče Blažena Devica nam se javila smešeći se kao obično vrlo, vrlo mnogo. Rekla je nama četvorici: 'Otac Luj će sada doći i govoriće sa vama.' Trenutak kasnije, došao je i pozvao nas jednog po jednog. Mi ga nismo videli, već smo jedino čuli njegov glas. Bio je tačno takav kakav je bio na Zemlji. Kada je izvesno vreme govorio, dajući nam savete, rekao je neke stvari za svoga brata, oca Ramona Maria Andrea. ⁹

»Potvrda« da je lično otac Luj razgovarao sa vizionarima došla je kada su rekli ocu Ramonu ono što je njegov brat rekao: »Ocu Ramonu rečene su tačne pojedinosti o sahrani njegovog brata i pojedinosti iz njegovog ličnog života koje nisu bile poznate nikome, osim lično njemu.« ¹⁰

U katoličkoj literaturi koju sam čitao o prikazima Device Marije zapazio sam veoma snažan naglasak na opravdanju delima. Devica Marija stalno savetuje vizionarima da reformišu svoj život, da prestanu da greše, da vrše pokoru, da se mole pomoću brojanica i sprovedu sve više običaja i obreda. Na stotinama stranica koje sam pročitao u ovim knjigama i člancima u časopisima, ni jedanput nisam naišao na jasno učenje o spasenju samo milošću kroz veru. Sve je samo - dela, dela, dela.

Jedna od najžalosnijih tema koja se stalno pojavljuje u ovoj literaturi o Devici Mariji je pojam da ljudska bića na Zemlji moraju danas da obavljaju popravlanje grešnika. Popravlanje u ovom smislu znači činiti promene, nadoknaditi rđavo delo ili povredu, dati nadoknadu. ¹¹ To je svakako ono što je Isus učinio na krstu. Nijedno drugo ljudsko biće nije dostojno da obavlja popravlanje grešnika i svetogrđe je čak i pretpostaviti da Hristos traži od njih da tako čine. Ipak jedna od najčešćih poruka za koju vizionari tvrde da su primili od Device Marije jeste da se Bog ljuti na svet zbog njegovih mnogobrojnih grehova. Isusovo srce je vrlo žalosno; i svojim mnogobrojnim žrtvama vizionari mogu da odvrte Božji gnev i Hrista učine srećnim.

⁸ Ted i Morin Flin (Ted and Maureen Flynn) »The Thunder of Justice« (Kritika pravde) Sterling, VA: Maxkol Communications, 1993) 201.202

⁹ Isto, 166.167.

¹⁰ Isto, 167.

¹¹ Vidi: Webster's New World Dictionary, Second College Edition

»Moli se mnogo i prinosi žrtve za grešnike«, rečeno je jednom vizionaru, »jer mnoge duše idu u pakao zato što nemaju nekoga da se moli i prinosi žrtve za njih.«¹² Očigledno je da je Hristova žrtva na krstu bila nedovoljna da spase grešnike od pakla! Ovo je tipično za bezbrojne izjave u literaturi o Devici Mariji koju sam pročitao. Čak su i deca bila odgovorna da Boga i Isusa načine srećnim! Jedan katolički pisac morao je ovako da kaže o deci koja su dobila viđenje u Fatimi:

»Posle čuda sa Suncem, troje dece nastavilo je svoje duge molitve i stravične pokore bez obzira na zdravlje. Na kraju jedan sveti i saosećajni sveštenik, otac Faustino, ubedio ih je da u granicama razuma izmene svoje preterivanje. Fransisko je svakodnevno provodio duge sate pred kovčegom sa svetim tajnama »tešeći sakrivenog Isusa« kako je rekao svojim drugovima, dok je Jasinta satima klečala sa suzama moleći Boga da spase duše iz strašnog ognja pakla. Jednoga dana Fransisko je nestao. Dugo i zabrinuto su ga tražili. Na kraju ga je Lusija pronašla kako leži pognute glave iza jednog zida u polju, kao da je bio u transu. 'Fransisko', zvala ga je drmusajući ga zabrinuto. 'Šta radiš?' Dečak je postepeno došao k sebi i široko otvorenih očiju mrmljao je: 'Razmišljao sam o Bogu. Razmišljao sam o svim gresima koji Ga toliko žaloste. Kada bih samo mogao da Ga utešim'.«

Nije li ovo duhovna zloupotreba dece! Bog je savršeno sposoban da brine o svojim ličnim osećanjima. Dok se sigurno raduje svakom grešniku koji se kaje (vidi: Luka 15,7), ne verujem da On ljude čini odgovornim za svoju sreću i svakako ne stavlja takav teret na decu od osam i deset godina.

Ali najveće bogohulno učenje koje se stalno pojavljuje u ovim prikazanjima takozvane Device Marije jeste što je ona iskupitelj i posrednik zajedno sa Isusom. Jedan katolički pisac, koji je tipičan za mnoge, pisao je:

»Pošto je naše spasenje izvojevano u (Marijinom) Srcu i preko njenog Srca, očigledno je da je posle Boga i Njegovog Sina Isusa, ovo prvi temelj od koga ne možemo da se odvojimo, a da se ne suočimo sa očiglednom opasnošću od propasti i večnog prokletstva...

Takođe postoji posvećenje najpre najsvetijem Isusovom Srcu, Bogočoveku, a onda prečistom Marijinom Srcu koja je sjedinjena sa Isusom u delu spasavanja...

Stoga, Marijino milosrđe koja pati sa Hristom ... leži na izvoru njenog dela ispaštanja i otkupljenja.«¹³

Primeri koje sam naveo o lažnim učenjima koje uči takozvana Devica Marija, dovoljni su da ubede svakoga koji poseduje čak i delimično shvatanje biblijske istine¹⁴ da ova prikazanja nisu od Boga. Na taj način neizbežan zaključak da su ona, pošto su bar neka od njih očigledno natprirodna, u vezi sa sotonom.

Znam da ovo što sam upravo rekao zvuči veoma grubo i osuđujuće, možda za neke ljude čak i

¹² The Thunder of Justice, 182.

¹³ Francis Johnson, Fatima: The Great Sign (Veliki znak) (AMI Press, Washington, NJ: 1980), 115.116.

¹⁴ Mnogi protestanti se ne slažu sa adventistima u pogledu stanja mrtvih, ali bi oni mogli biti dobro zaštićeni od ovih lažnih Marijinih pojavljivanja kada bi ih razmatrali u svetlosti biblijskog učenja da je Isus Hristos naš jedini Otkupitelj i Spasitelj, i da spasenje dolazi samo milošću kroz veru u Njegovu žrtvu za grehe sveta.

kao izraz netrpeljivosti. Ipak, mi živimo upravo u poslednjim danima Zemljine istorije; slike zla brzo se povezuju za konačni sukob; pa moram da opomenem Božji narod da ga čeka velika prevara, koja će u svoje redove privući gotovo celi svet.

Zaključci koje sam vam saopštio u ovom poglavlju, a u vezi sa prikazanjima Device Marije potvrdili su pisci Eliot Miler (Elliot Miller) i Kenet R. Sempls (Kenneth R. Samples) u svojoj knjizi Kult Device - Katolička nauka o Mariji i njenim prikazanjima (The Cult of the Virgin: Catholic Mariology and the Apparitions of Mary).¹⁵ U vreme pisanja svoje knjige Miler i Sempls bili su istraživači u hrišćanskom istraživačkom institutu u San Huan Kapistrano u Kaliforniji - organizaciji za budno čuvanje kulta koju je osnovao stručnjak za kultove Valter R. Martin (Walter R. Martin).

U prvoj polovini knjige Miler daje pažljivu protestantsku ocenu katoličkog gledišta o Mariji; a u drugoj polovini knjige Sempls ocenjuje Marijina prikazanja. U nastavku se nalaze neki Semplsovi zaključci:

»Pošto su katoličko učenje o Mariji i Marijinim prikazanjima nerazmrsivo međusobno isprepleteni (nauka o Mariji pruža osnovu za potencijalno autentična prikazanja), moramo odbaciti i jedno i drugo. Ako smo biblijskom osnovom primorani da odbacimo katoličko gledište o Mariji (što Miler u prvoj polovini knjige zaključuje da protestanti moraju da učine), mi onda ne možemo prihvatiti Marijina prikazanja koja jednostavno sadrže iste doktrinarne zablude. Mi protestanti, stoga, imamo biblijsko pravo da a priori odbacimo Marijina prikazanja zato što ne odgovaraju našim merilima.« (Isto, 128)

Međutim, Sempls ne prestaje sa odbacivanjem Marijinih prikazanja. On nastavlja sa presudnim zadatkom procenjivanja njihovog porekla:

»Svaki pošten napor da se nađe zadovoljavajuće objašnjenje za fenomen poznat kao Marijina prikazanja pokazaće se kao složen i težak zadatak. Iskreno priznajem da možda neću biti u stanju da objasnim sve što je u vezi sa ovim neuobičajenim pojavama. Ipak, logično poreklo ili uzrok Marijinih prikazanja mora biti ili prirodno ili natprirodno. Zbog nebiblijske prirode Marijinih prikazanja, ako je uzrok porekla natprirodan, tada možemo jedino da imamo posla sa demonima, a ne sa Bogom. Shvatam da će ovakav način razmišljanja biti uvredljiv za mnoge katolike; ipak verujem, da je ovo potreban teološki zaključak.« (Isto, 129)

U toku pisanja ove knjige Sempls je proveo jedno izvesno vreme u Međugorju. Razgovarao je sa šest mladih ljudi koji su tvrdili da su dobili vizije od Device Marije, a razgovarao je sa oba njihova branitelja i njihovim kritičarima u Hercegovini. Rekao je da je nasuprot onima koji su tvrdili da su ovi mladi ljudi mentalno neuravnoteženi, utvrdio da su oni emocionalno stabilni i može im se verovati. »Izgledaju da su normalni mladi ljudi«, pisao je, »svakako nisu psihološki neuravnoteženi.« On je istakao da je takođe bilo »dobrog roda« kako on to naziva, kao rezultat Marijinih prikazanja u Međugorju (Isto, 131).

Ipak, dodaje da dok »verodostojnost vizionara doprinosi nastanku verovanja u natprirodno objašnjenje tih događaja... to nas ne može ubediti da je ovaj natprirodan izvor od Boga. Moguće je

¹⁵ Elliot Miller and Kenneth R. Samples, The Cult of the Virgin: Catholic Mariology and the Apparitions of Mary (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1992).

da prilagodljivi ljudi budu iskreno obmanuti. A ako su prikazanja demonskog porekla, tada njihov dobar rod nije ništa drugo do prevara.« (Isto)

Jedan drugi vid Semplsovog istraživanja učinio mi se veoma važnim. Ostaviću da Sempls sam ispriča događaj i smatram da ćete odmah prepoznati njegov značaj:

»Jedan drugi uznemiravajući vid Međugorja je što su neki vizionari videli, razgovarali, pa čak i dotakli ljude koji su umrli. Ivanka tvrdi da je u nekoliko prilika zagrlila i poljubila svoju umrlu majku. U toku jednog intervjua Ivanka je opisala ove sastanke sa svojom majkom: 'Tri puta sam videla svoju majku otkako je umrla!... Najlepše vreme mi je bilo prošli put kada je ona bila sa Blaženom Majkom. Majka je došla do mene, zagrlila me i poljubila. Rekla je: 'O, Ivanka, tako se ponosim tobom'!« (Isto, str. 132.133)

Molim vas, zapazite Semplsov zaključak koji je potpuno istovetan onome koji bi i adventistički hrišćani izveli: »Ovo zvuči veoma slično okultnoj praksi nekromantije (opštenje sa mrtvima), prakse koju Biblija izričito osuđuje« (5. Mojsijeva 18,10-12; Isaija 8,19; 1. Dnevnika 10,13.14: Isto, str. 133)

Pitam se kako će sotona celi svet da podvede pod uticaj spiritizma, kada su većina konzervativnih protestanata i mnogi konzervativni katolici duboko svesni opasnosti od spiritizma Nju Ejdža. Verujem da jedan od najznačajnijih načina pomoću koga će on to učiniti je preko ovih takozvanih prikazanja Device Marije. Šta najzad, može biti utešnije i milije srcu nego da Isusova majka opšti sa ljudskim rodnom prenoseći poruke od Njega! Kako onda neko može da se usudi da se odupre tako divnoj »istini«!?

U ovoj svetlosti sledeća tvrdnja Elen Vajt dobija novo značenje:

»Pošto će se zli duhovi graditi da veruju u Bibliju i pokazati poštovanje prema propisima crkve, njihovo delo biće primljeno kao otkrivenje Božje sile...

Katolici koji se hvale čudima kao sigurnim znakom crkve koja je od Boga, biće lako prevareni od ove sile koja čini čuda, a protestanti, odbacivši štit istine, biće isto tako obmanuti.«¹⁶

Istina je, kako sam ranije istakao, da je Katolička crkva veoma uzdržana prilikom potvrđivanja pravog čuda. Ipak, kada Crkva jednom potvrdi da su prikazanja Device Marije istinski natprirodna, tada će svi katolici biti naterani da prihvate njihove poruke kao da su od Boga. Međutim ako su sva ova prikazanja sotonina prevara, tada ništa ne smeta da li neko veruje u jednu od njih ili u sve njih. Takva osoba biće prevarena.

Možda se pitate kakve veze sve ovo ima sa velikim nesrećama, propašću i Božjim sudovima koji predstavljaju temu ove knjige.

Sve je u vezi sa njima.

Molim vas nastavite da čitate.

¹⁶ Velika borba, str. 476.

11. DRUKČIJE GLEDIŠTE O POSLEDNJEM VREMENU

»Ako se ljudi ne pokaju i postanu bolji, Otac će celom čovečanstvu dosuditi strašnu kaznu. To će biti kazna veća nego Nojev potop, takva kakvu čovek nikada ranije nije video. Oganj će padati sa Neba i uništiće veliki deo čovečanstva, i dobre i zle, ne štedeći ni sveštenike ni vernike. Preživeli će se osećati tako usamljeni da će zavideti mrtvima.«¹

Sestra Agnes Sasagava iz Akite u Japanu rekla je da joj je Devica Marija dala ovu vest 13. oktobra 1973. godine. Otac Don Stefano Gobi, takođe iz Akite, saopštio je sličnu vest 15. septembra 1987. godine:

»Kazna teža od potopa sprema se da se izlije na ovo bedno i izvitopereno čovečanstvo. Vatra će pasti sa neba i to će biti znak da je Božja pravda odsada utvrdila čas Njegove velike manifestacije.«²

Adventistički hrišćani nisu jedini koji predskazuju vreme velikih nesreća u bliskoj budućnosti. Katolici to isto predskazuju, naročito sledbenici prikazanja Device Marije. Nedavno sam pročitao knjigu čiji naslov glasi *The Thunder of Justice* (Kritika pravde) od Ted i Morin Flin. Flinovi su privrženi katolici koji celim svojim srcem veruju katoličanstvu i porukama koje dolaze preko ovih prikazanja Device Marije. Oni su tako odani svom gledištu o kraju vremena kao nijedan adventista. Oni su načinili obimnu studiju svih glavnih Marijinih saopštenja i verovatno mnogih, ako ne i većine manjih u toku prošlih nekoliko stoleća. Njihova knjiga je sažetak onoga šta su doznali.

Većina obaveštenja u nastavku ovoga poglavlja potiče iz knjige Flinovih. Kao što sam ranije učinio sa knjigom Majkla Barkana, reference u ovom poglavlju iz knjige Flinovih obeležiću kraticom - TJ - za *The Thunder of Justice* (Kritika pravde). Fusnota 1 pruža potpunu dokumentaciju o knjizi.

Iz svog proučavanja saopštenja Device Marije, Flinovi u budućnosti vide četiri glavna događaja: Opomenu, čudo, znak i kaznu. Ja ću vam saopštiti šta svaki od njih ostavlja u nasleđe. Imajte na umu da je to ono u šta veruju ovi katolici, a ne neminovno u šta ja verujem. Ova četiri događaja komentarišaću posle saopštenja šta su prikazanja Device Marije rekla o njima.

Opomena

Dok se Savle pre 2.000 godina približavao Damasku, Bog ga je oborio na zemlju viđenjem Isusa i delovanjem na njegovu savest. Ovaj događaj bio je prekretnica u Savlovom životu, preobrazivši ga od Savla progonitelja u Pavla - apostola.

Prema prikazanjima Device Marije nekim vizionarima, slična opomena biće u jednom trenutku u bliskoj budućnosti upućena svakom čoveku, ženi i detetu na planeti Zemlji. Ova opomena nagnaće ljudska bića da postanu svesna Božjeg postojanja (ateisti više neće biti u mogućnosti da poriču postojanje Boga) i to će svakoj duši otkriti njene grehe. Ljudi koji su upoznati sa saopštenjima Device Marije kažu da poruke iz Garabandala u Španiji i Međugorja u Hercegovini naročito naglašavaju ovu buduću opomenu.

Pregled onoga što su razni vizionari i komentatori rekli o opomeni, daje nam neki pojam o

¹ Ted and Maureen Flynn, *The Thunder of Justice* (Sterling, Virginia: Maxkol Communications, 1993), 148.

² Isto, 148.149.

tome šta oni u vezi sa tim veruju:

»Svaka osoba videće sebe u razgoreloj vatri božanske istine. To će biti kao suđenje u minijaturi. A tada će Isus Hristos uspostaviti svoju slavnu vladavinu u svetu.« (TJ 310)

»To će biti vidljivo u celom svetu, bez obzira na mesto na kome se čovek nalazi...«

(»To će biti) kao otkrivenje naših grehova, i to će videti i osećati podjednako i vernici i nevernici i ljudi kakve god bili religije.« (TJ 173)

»Sve što smo ikada učinili biće pred našim očima, sve će se odjednom videti, jednim jednim pogledom. Tada ćemo znati kako Božji pogled prelazi sve prepreke i dokučuje i najskrivenije tajne... Shvatićemo svoje večno stanje i čistotu ili crnilo svoje duše. Podnećemo za trenutak bol našega greha, bol odvajanja od Boga, bol čistilišta i pakla. Sve ćemo videti, bez obzira želeli to ili ne.« (TJ 315)

»Svi narodi i svi ljudi iskusiće to na isti način. Niko neće pobeći od njega.« (TJ 173).

Evo šta je Marija Majka Božja rekla jednom vizionaru o opomeni:

»To će se desiti u dva sata posle podne. Ti znaš datum. Nebo će postati vrlo, vrlo crno. Zemlja će se tresti. Celi svet nalaziće se u metežu... ..Ljudi će misliti da je došao kraj sveta. Strah će biti u srazmeri sa njihovim grehom... Izlivanje mog Svetog Duha otpočeće istog onog trenutka kad Me ugledaju. « (TJ 319)

Jedan drugi vizionar tvrdio je da će opomena biti »hiljadu puta gora od zemljotresa; biće kao oganj, ali neće sagoreti telo. Zastrahujući događaji zbiće se na nebu.« (TJ 339)

Čudo

Po vizionarima iz Garabandala tamo će se dogoditi čudo »u četvrtak u 8,30 ujutru između 8. i 16. marta, aprila ili maja«. (TJ 162.316) Po jednom vizionaru to će se zbiti godinu dana posle opomene. Jedna vizionarka po imenu Končita tvrdi da zna tačan datum kada će se dogoditi čudo, ali Majka Božja zabranila je da to obelodani svetu sve do osam dana pre događaja. Otac Luj, koga sam spomenuo u prethodnom poglavlju, pre svoje smrti tvrdio je da je dobio viziju o čudu.

Vizionarima nisu rečene pojedinosti ovog čuda. Ipak, pretpostavljaju da će ga odjednom videti milioni ljudi. I »to će podupreti istinu da preko Hristovog tela, koje je Crkva, dolaze sve hrišćanske vrline«. (TJ 325) »Čudo će takođe biti Majka Božja Marija. To će potvrditi slavu Majke Božje, tako da će se svi hrišćani odreći svojih sumnji u njenu ulogu u Hristovom telu i ukazaće joj čast koju joj i sam Bog ukazuje.« (TJ 325) Svrha čuda biće obraćenje sveta. Kada se jednom dogodi, ljudska bića moraju se obratiti ili će najstrašnija katastrofa u istoriji zadesiti Zemlju. Takođe; kad se zbude čudo, prestaće vreme milosti (Vidi: TJ 326.323).

»Ako ljudi ne paze na poruku o čudu, kazna će sigurno doći. Neće moći da se umakne od nje. Čudo će postaviti upaljač za eksploziv.« (TJ 326)

Znak

Posle čuda kažu vizionari u Garabandalu će ostati trajni znak. Iako vizionari nisu mnogo rekli o prirodi tog znaka, oni tvrde da će biti vidljiv za sve koji žele da dođu do mesta i vide ga. Niko neće moći da ga dodirne, ali fotografi i televizijske ekipe moći će da ga slikaju. On se neće dati rešiti naučnim objašnjenjima. Vizionari kažu da će znak »ostati trajno na borovima (Garabandala)« (TJ162 Znak će biti poziv svetu da se vrati svetosti)

Sveštencički pokret za Mariju povećao se poslednjih godina u svetu i u jednoj poruci od 12. novembra 1981. godine sveštenicima je poručeno »da Nebo štiti pečatom sve one koji su Božji. Ništa neće naneti nikakvo zlo onima koji imaju utisnut ovaj znak«. (TJ 330) Jedna poruka o pečatu tvrdi:

»Vi ste tako označeni pečatom moje ljubavi, koji čini razliku između vas i onih koji su dopustili da ih Zver zavede i nose utisnut njen bogohulni broj. Aždaja i Zver ne mogu učiniti ništa protiv onih koji su obeleženi mojim pečatom.« (TJ 330)

Prema jednom od vizionara iz Međugorja obraćenje svakoga neće biti rezultat opomene i čuda. »Još uvek će postojati neki nevernici čak i kada dođe stalni znak.« (TJ 332)

Kazna

Velike prirodne nesreće u toku poslednjih nekoliko godina mnogo većom učestalošću dešavaju se u svetu. Ipak, one su samo predigra za »veliku kaznu« koja će, kako tvrde vizionari Marije, doći na ovaj svet. Ljudi koji pobliže prate pojavljivanje Device Marije tvrde da će velika kazna biti »katastrofa koju Isus opisuje u Jevanđelju po Mateju 24. glavi, Marku 13. glavi i Luki 21. glavi«, kao i u 2. Petrovoj 2,3. i Otkrivenju Jovanovom. »U ovim stihovima Svetoga pisma opisani su događaji o velikoj kazni koji su dati u pojedinostima.« (TJ 335.337)

O ovoj velikoj kazni govori i sestra Agnes Sasagava iz Akite u Japanu u navodu na početku ovog poglavlja, koji ovde ponavljam:

»Ako se ljudi ne pokaju i postanu bolji, Otac će celom čovečanstvu dosuditi strašnu kaznu. To će biti kazna veća nego Nojev potop, takva kakvu čovek nikada ranije nije video. Oganj će padati sa Neba i uništiće veliki deo čovečanstva, i dobre i zle, ne štedeći ni sveštenike ni vernike. Preživeli će se osećati tako usamljeni da će zavideti mrtvima.« (TJ 148.339)

Drugi vizionari su rekli:

»Oblaci sa ognjenim munjama i ognjena bura proći će preko lica cele Zemlje i kazna će biti najstrašnija od svih poznatih u istoriji čovečanstva.« (TJ 351)

»Nepredviđeni oganj sići će na celu Zemlju i veliki deo čovečanstva biće uništen.« (TJ 351)

Prema raznim vizionarima, drugi fenomeni povezani sa ovom velikom kaznom obuhvatiće sledeće:

- »Zemlja će tri dana izaći iz svoje orbite (putanje). U to vreme Isusov drugi dolazak biće blizu. Sotona će preuzeti svet.« (TJ 341)

- »Oganj će pasti sa neba i to će biti znak da je Božja pravda sada utvrdila čas Njegove velike manifestacije.« (TJ 341)
- »Sjedinjene Države iskusiće čas slabosti i siromaštva, kao i 'čas patnje i poraza'.« (TJ 341)
- »U celom svetu biće velika glad. Ništa neće rađati. Celi svet biće gladan. Svima će nedostajati hrana. Atmosfera će se promeniti i izazvati veliku nesreću na Zemlji.« (TJ 343)
- »Na Zemlju će doći strašna trodnevna tama – tačno sedamdeset i dva sata. Svi demoni pakla oslobodi će se na Zemlji. Neki hrišćani postaće mučenici, ali anđeli će odneti njihovo telo i dušu na Nebo.« (TJ 347.348)

Vizionari takođe tvrde da će dve trećine čovečanstva izginuti što će biti rezultat velike kazne. Takođe, »smrt nepokajanih progonitelja Crkve uslediće za vreme trodnevne tame... tako da će preživeti samo jedna četvrtina čovečanstva« (TJ 351). Ipak posle tame:

»Sveti Petar i Sveti Pavle, pošto su sišli sa Neba, propovedaće celom svetu i odrediće novog papu. Od njihovih tela zasijaće velika svetlost i staće nad kardinalom koji treba da postane papa. Hrišćanstvo će se, tada, raširiti po celom svetu.« (TJ 353)

»U tim danima biće jedan Pastir i jedna vera, rimokatolička.« (TJ 354)

Posle velike kazne

Posle velike kazne, biće poklonjen još jedan čas milosti, predviđen da »čak i gori od najgorih koji su podvrgnuti kazni... dobiju poslednju priliku za obraćenje«. (TJ 365) Tada će Novi Jerusalim sići na Zemlju i uslediće era mira. Međutim, greh još nije potpuno iskorenjen. »Pošto deca koja se rađaju nisu nikada upoznala ranije doba i njegovu degradaciju, niti opomenu, čuda ili kaznu, ona će kao i drugi pre njih biti kušani na greh.« (TJ 367) Ipak, oni će dobiti uputstva stalnim znakom u Garabandalu. »On će prosvetliti njihov um i zapaliće njihovo srce da spoznaju svoju grešnost, pozvaće ih takođe, na pokajanje, čisteći ih kako se približavaju njegovoj slavi.« (TJ367)

Malahija Martin

Želeo bih da zaključim ovaj katolički opis poslednjeg vremena saopštenjem o shvatanju Malahije Martina o viđenju u Fatimi. Čitajući njegovu knjigu »Ključevi ove krvi« (The Keys of This Blood) očigledno je da Martin čvrsto veruje u valjanost viđenja u Fatimi, isto kao i Jovan Pavle II. Pored toga, Jovan Pavle tvrdi da je primio lično saopštenje sa Neba koje je potvrdilo viziju iz Fatime. Evo, Martinovog opisa budućnosti viđene »očima« Fatime:

»(Jovan Pavle) čeka ... na događaj koji će podeliti ljudsku istoriju, odvajajući blisku prošlost od budućnosti koja je na pomolu. To će biti događaj koji će se javno videti na nebu, okeanima i kopnenim delovima ove planete. Naročito će zahvatiti naše ljudsko Sunce... «

Podela će biti događaj, po verskom ubeđenju Jovana Pavla, jer će on odmah poništiti sve veličanstvene planove koje sada prave narodi i uvešće Veličanstveni Plan čovekovog Tvorca. Očekivanje i posmatranje vremena Jovana Pavla biće tada završeno. Njegova služba kao sluge

Veličanstvenog Plana tada će početi.«³

Kada će se to desiti?

Vizionari govore da ih je Devica Marija opomenula da ne utvrđuju datume, jer »ako znamo datum, ljudi će živeti samo u očekivanju datuma i neće se obratiti iz ljubavi prema Bogu« (TJ 348) Neki vizionari tvrde da znaju datume opomene i čuda, ali nije im dopušteno da ih za sada otkriju. Ipak, iz onoga što sam pročitao, vrlo je jasno da mnogi sledbenici Device Marije očekuju da se ovi događaji zbudu u toku dekade devedesetih godina.

Lusija, jedno od dece koja su dobila viđenje u Fatimi, tvrdila je da joj je bilo rečeno da će živeti da vidi ispunjenje svih tih poruka (TJ 138). Ona će imati 93 godine na kraju 1999. godine. Takođe i vizionari iz Međugorja tvrde da im je Devica rekla da će im otkriti deset tajni, posle čega će njena javljanja u svetu prestati i otpočeti događaji poslednjeg vremena. Godine 1993. dva vizionara primila su svih deset tajni, a druga četvorica samo devet.

Otac Gobi iz Japana tvrdi da mu je Devica rekla da »će u toku poslednje dekade ovoga veka, događaji za koje sam ti unapred rekla dostići svoje ispunjenje«. (TJ 56)

Jedna od vizionarki iz Garabandala tvrdila je da joj je Devica rekla:

»Posle smrti pape Jovana XXIII, naša Gospa mi je rekla: 'Posle pape Jovana biće još tri pape, jedan će vladati samo kratko vreme, i tada će doći kraj vremena.' Kada je papa Pavle VI postao papa, naša Gospa, ponovo mi je to napomenula. Rekla je: 'Sada će biti još dvojica papa i tada će doći kraj vremena, ali ne i kraj sveta'.« (TJ 171)

Jovan XXIII umro je 1963. godine. Njega je nasledio Pavle VI koji je umro 1978. godine. Jovan Pavle I živeo je samo 34 dana pošto je postao papa. Njega je nasledio Jovan Pavle II - treći papa od Jovana XXIII koji je u vreme ovog pisanja imao 75 godina i prilično je snažan. Jovan Pavle počeo je već da pravi ambiciozne planove za proslavljanje »jubileja« u Palestini 2.000. godine. On želi da ova proslava obuhvati hrišćane (katolike, protestante i pravoslavne), muslimane i Jevreje. Eksperti za Devicu Mariju tvrde da Jovan Pavle II treba da bude »papa o kome je Devica govorila u Fatimi i biće papa koji će uneti u svet trijumf Čistoga srca«. ⁴

Analiziranje dokaza

Ovo predstavlja pregled događaja poslednjeg vremena koji su dali vizionari koji tvrde da su opštili sa Devicom Marijom. Šta mi kao adventisti treba od svega toga da razaberemo?

Prvo, verujem da je potrebno da priznamo da je i nama dat pregled događaja poslednjeg vremena, prvo u Svetom pismu, pa čak u doslovnijim pojedinostima i u spisima Elen Vajt. Mi moramo imati više poverenja u ove izvore nego u svaku prividnu pojavu Device Marije koja je odavno umrla i sahranjena.

Drugo, verujem da postoji izvesni senzacionalizam u tvrdnjama ovih vizionara Device Marije. Stoga, potrebno je da izbegavamo da ih prihvatimo previše ozbiljno, naročito pojedinosti. To je posebno tačno u svetlosti nadahnutog dokaza koji već posedujemo. Moramo izbegavati donošenje zaključaka o budućnosti koji po nama potiču od Božjeg neprijatelja. Naročito moramo izbegavati da previše uvažavamo njihova predskazanja da će događaji poslednjeg vremena doći pre 2.000. godine.

³ Malachi Martin, *The Keys of This Blood* (New York: Simon and Schuster, 1990), 639.

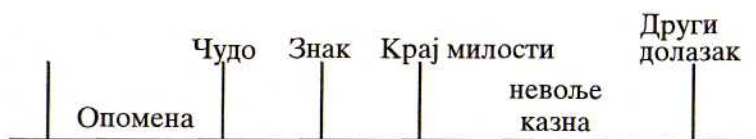
⁴ *Queen of Peace: Special Edition III* (McKees Rocks, PA: Pittsburgh Center for Peace, 1995), 2

Svakako je moguće da poslednja kriza započne pre kraja milenijuma. Moj stav je da moramo izbegavati da se sami umešamo u groznicu uzbuđenja poslednjeg vremena razmišljanjem o moći onoga za što se pretpostavlja da je Devica Marija rekla svojim sledbenicima.

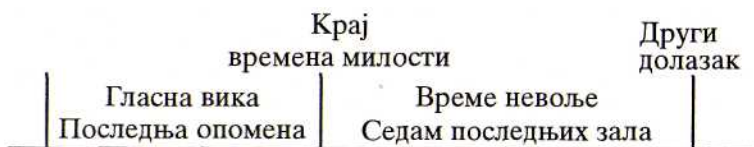
Ipak – a ovo predstavlja moju treću tačku – sotona je svesniji od nas o onome što predstoji, i verujem da preko ovih takozvanih prikazanja Device Marije priprema svoje snage za poslednji sukob. Ova predskazanja Device Marije postavljena su kao pozadina, tako da kada se stvarni događaji zbudu, ljudi povećaju svoju veru u Mariju.

Dok je tačno da postoji izvestan činilac senzacionalizma među katolicima u svim razgovorima o Fatimi i prikazanjima Device Marije, takođe je tačno da stotine hiljada, a verovatno i milioni ljudi veruju da je istinito ovo što sam vam saopštio u ovom i prethodnom poglavlju. Sotona ne vodi brigu o tome koliko će ljudi podleći senzaciji, sve dok veruju onome što on želi da veruju.

Takođe sam utvrdio značajnu sličnost između našeg gledišta o poslednjem vremenu i katoličkog gledišta koje sam vam izložio u ovom poglavlju. Adventisti, kao što vam je poznato, postali su čuveni po skicama o poslednjem vremenu. U toku godina i ja sam načinio neke od njih. Evo, jedne skice o poslednjem vremenu koja je zasnovana na katoličkom gledištu o kome smo razgovarali:

Sada uporedite ovo sa istom skicom koja pokazuje događaje poslednjeg vremena onako kako ih shvataju adventistički hrišćani:

Zapazite da u svakoj od ovih karti postoji poslednja opomena, kraj Božje milosti (ono što adventisti nazivaju »Kraj vremena milosti«)⁵ i vreme velike nevolje između kraja Božje milosti i Hristovog drugog dolaska. Ova sličnost nije čisti sticaj okolnosti. Verujem da je to deo drugog majstorskog plana za poslednje vreme koji je sačinjen prema Božjem uzvišenom planu.

Postoje još neke sličnosti između adventističkog shvatanja poslednjeg vremena i ovih katoličkih ideja. Možda ste nekoliko stranica unazad zapazili nagoveštaj o pečatu poslednjeg vremena za Božji narod koji je sličan našem učenju o ovom predmetu. Takođe i trodnevna tama koja nastaje pri kraju kazne, veoma je slična opisu Elen Vajt o velikoj tami koja se spušta na svet neposredno pre Hristovog drugog dolaska (vidi: Velika borba, str. 513.514).

U ovoj knjizi ukazao sam da padanje zvezda koje je prorekao Isus može da se odnosi na komete, asteroide ili meteorite. Elen Vajt takođe govori o ognjenim loptama koje padaju na Zemlju. Ovi pojmovi imaju upadljivu sličnost sa pojmovima iz propovedanja sestre Agnese Sasagave iz Akite u Japanu, koju sam citirao na početku ovog poglavlja: »Oganj će padati sa neba i uništiće veliki deo

⁵ U nekim svetskim jezicima uključujući španski jezik, engleski izraz »završetak probe« prevodi se kao »kraj vremena milosti«.

čovečanstva.« Postoji takođe izvesna sličnost između onoga što sam rekao u ovoj knjizi i tvrdnje Malahije Martina o događaju »koji će se javno videti na nebu, okeanima i kopnenim delovima ove planete« koji će »naročito zahvatiti naše ljudsko Sunce«.

Takođe verujem da u budućnosti možemo očekivati nešto da se dogodi da bi se ispunila očekivanja o čudu i velikom znaku koji je prorekla Devica Marija. Sama Elen Vajt je prorekla da »će se na nebu videti strašne pojave natprirodnog karaktera, kao znak moći demona koji čine čuda«.

(Velika borba, str. 504) Sigurno će neke od ovih pojava, sledbenici Device Marije protumačiti kao ispunjenje njihovog predskazanja o čudu koje će doći i koje će pratiti veliki znak.

Završiću ovo poglavlje proučavanjem citata iz publikacije o Devici Mariji »Kraljica mira« (Queen of Peace) i još jednim »otkrivenjem« Device Marije. Opet vas molim da zapazite sličnost nekih od ovih pojmova sa našim adventističkim shvatanjem:

»Devica kaže da ova Era milosti (vreme u kome sada živimo) vodi u stanje odluke. Ponovo je Devica Marija saopštila vizionarima da će Bog dati svetu znake da Mu se vrate - velika čuda, a možda i pojavu samoga Hrista... Druga čuda biće tako veličanstvene zamisli da će samo okoreli grešnici moći da ih poriču.

Sledbenici Device Marije kažu da će se ova čuda dešavati na celom svetu i biti data tako, da svi mogu da veruju... Posle čuda, kažu vizionari, svet će biti očišćen od svih koji izaberu da ostanu privrženi zlu i grehu.«⁶

Ova izjava sadrži nagoveštaj o sotoninoj poslednjoj velikoj prevari, kada će se on pojaviti kao ličnost Isusa Hrista. Ona sadrži takođe i smotrenu sugestiju o budućem zakonu o smrtnoj kazni protiv onih koji se razilaze u mišljenju. I u tom istom duhu zapazite sledeću izjavu koja datira unazad do godine 1846. kada se Devica Marija pojavila u La Saleti u Francuskoj:

»Tada će Isus Hristos, činom svoje pravde i velike milosti narediti svojim anđelima da ubiju sve Njegove neprijatelje. Iznenada, svi progonitelji Crkve Isusa Hrista i svi oni koji su se odali grehu poginuće i Zemlja će postati kao pustinja. Tada će biti uspostavljen mir i čovek će se pomiriti sa Bogom. Služiće Isusu Hristu koji će biti obožavan i proslavljan. Svuda će cvetati milosrđe.« (TJ 114)

Da li je potrebno da kažem više?

⁶ Queen of Peace, 13.

12. VELIKE NESREĆE I KRIZA IZ OTKRIVENJA 13. GLAVE

Godinama sam se mučio da shvatim kako se tekst iz Otkrivenje 13. glave može ispuniti u svetu pri kraju 20. veka. Nisam sumnjao u proročanstvo, ali nisam mogao da ga podesno umetnem u svet u kome sam živeo. Sada znam da nije trebalo da ga umećem u svet u kome živim, zato što 13. glava iz Otkrivenja neće biti ispunjena u svetu u kome živim. Ove reči pišem u decembru 1995. godine, a Otkrivenje 13. glava ispuniće se u svetu koji je mnogo različitiji od sveta 1995. godine. Ja sam već raspravljao sa vama o promeni paradigme u celom svetu koja mora da se dogodi pre nego što se ispuni 13. glava Otkrivenja. Sada bih želeo da vam saopštim neke dodatne misli o svetu budućnosti.

Pre nekoliko godina pročitao sam jednu knjigu čiji je naslov glasio »The Addictive Organization« (Organizacija koja rđavo posluje). Knjigu nisam nabavio sa namerom da dopunim svoje shvatanje o biblijskim proročanstvima. Kada sam počeo da čitam knjigu, nisam imao pojma da će ona znatno doprineti mom razumevanju teksta 13. i 17. glave iz Knjige Otkrivenja. Ali to se desilo.

Pisci su istakli da jedan od dokaza o organizaciji koja rđavo posluje leži u načinu kako se njeni rukovodioci ponašaju prema krizi. Molim vas pročitajte njihov opis:

»U (vreme) krize dopuštamo ljudima da preduzmu i sprovede neuobičajene procedure. Kriza opstaje na iluziji da kontrola može da stavi situaciju pod nadzor. Krize opravdavaju drastične i pogrešne akcije od strane rukovodilaca... Pojedinci imaju odgovornosti u krizi, pošto rukovodstvo gomila moć da bi izašlo iz problema. Kada je kriza pravilo, rukovodstvo teži da na dnevnoj osnovi prisvoji nezdravu razmeru moći.«¹

Pre svega ostalog, tekst iz Otkrivenja 13. glave govori o krizi i o tome kako će se svet odnositi prema toj krizi. Međutim, evo jedne veoma značajne tačke: Otkrivenje 13. poglavlje ne govori da postoji kriza i ne daje nam gotovo nikakvo obaveštenje o prirodi te krize. To je »iza scene«. Sve što nam tekst iz Otkrivenja 13. poglavlja pokazuje jeste odgovor sveta na tu krizu, a pažljivim proučavanjem tog odziva, možemo prepoznati postojanje krize. Možda će vam jedna izmišljena priča pomoći da shvatite šta mislim.

»Neki čovek radio je u nekoj fabrici kao kontrolor, i 25 zaposlenih bilo je pod njim. On je istinski voleo svoj posao, i zato mu je uprava dala mnogo slobode odlučivanja u razmeštanju zaposlenih da bi njihove napore na najefikasniji način iskoristio za dobro kompanije.

Jednoga dana kada je došao na posao, naš kontrolor je na svom radnom stolu našao jednu zatvorenu kovertu sa naznakom »lično«. Unutra se nalazilo pismo predsednika kompanije u kome je naglašeno da će uprava odmah preuzeti veću odgovornost za određivanje svakodnevnih zadataka svojih zaposlenih. Njegov zadatak sveden je na sprovođenje želja uprave. Prirodno, naš kontrolor se pitao šta je učinio što je kod uprave izazvalo sumnju u njegov rad.

¹ Anne Wilson Schaef and Diane Fassel, *The Addictive Organization* (San Francisco: Harper Collins, 1988), 160.

Pre nego što ga je zabrinutost potpuno savladala, jedan kontrolor iz susednog odeljenja došao je u njegovu kancelariju i pružio mu potpuno istovetno pismo kao ono koje je i on primio. Brza provera po celoj fabrici pokazala je da su svi niži šefovi i mnogi srednji i viši šefovi dobili ista uputstva. Svi su se pitali šta se to dešava, ali pisma nisu nagoveštavala razlog.

Nekoliko dana kasnije odgovornost svih bila je još više sužena. U roku od sledeće dve sedmice autoritet kontrolora bio je još više ograničavan, sve dok nisu postali malo viši od radnika u kompaniji, jer su radili samo ono što im je bilo rečeno. Ipak, niko od onih »gore« nije nagoveštavao zašto se to dešava.

Očigledno je da je ova priča proizvod mašte, jer u svakoj normalnoj kompaniji svi ogranci oživebi bi od glasova o tome šta se događa i zašto. Svakako, zbog naše ilustracije važno je da niko nije imao pojma o tome šta se zbiva.

Ipak, potrebno je da ne budemo potpuno u mraku o problemu u našoj izmišljenoj priči. Pošto ste pročitali navod iz spomenute knjige možemo biti sigurni u jedno: U upravnoj kancelariji postoji kriza.

Kako možemo biti toliko sigurni?

Zato što »kada je kriza pravilo, rukovodstvo teži da na dnevnoj osnovi prisvoji nezdravu razmeru moći« i »pojedinci imaju manje odgovornosti u krizi, pošto rukovodstvo gomila moć da bi izašlo iz problema«. Čak i kada nam niko ne bi rekao da postoji kriza, mi je možemo naslutiti iz dokaza u samoj fabrici: po načinu kako uprava oduzima odgovornost od nižih kontrolora i kako je gomila za sebe. To nepogrešivo ukazuje na krizu u kancelariji predsednika, čak iako ne znamo kakva je to kriza.

Kriza u Otkrivenju 13. glavi

Pažljivo razmatranje teksta 13. poglavlja iz Knjige Otkrivenja pokazuje nam sličnu situaciju: Svetski »rukovodioci« - dve zveri - prikupljaju moć za sebe:

- Prvoj zveri »dana bi oblast nad svakim kolenom i narodom i jezikom i plemenom«. (stih 7) Ova zver kontroliše celi svet!

- Prvoj zveri »dano bi da se bije sa svetima«. (stih 7) U svom naporu da učvrsti silu, zver pokušava da se oslobodi svake opozicije.

- Druga zver »učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj«. (stih 15) Ova zver upotrebljava pretnju smrću da bi utvrdila moć. Ona ulaže krajnje napore da se oslobodi opozicije.

- Druga zver takođe nagoni sve ... da prime žig ili će trpeti ekonomski bojkot (stihovi 16.17). Zver koristi ekonomsku moć kao sredstvo da uguši svaku opoziciju.

Osnovna tema teksta iz Otkrivenja 13. glave je globalna kontrola. Dve zveri - sile - ne prezajući ni od čega pokušavaju da se oslobode svake opozicije i učvrste silu za sebe. Zašto? Iako Otkrivenje u 13. glavi ne govori tako, krajnji napor dve zveri da zadobiju globalnu kontrolu je upečatljiv znak da se planeta Zemlja nalazi u strahovitoj krizi i zveri - sile - pokušavaju da izvuku korist iz ove situacije time što će prigrabiti moć i nametnuti svoju politiku kao sredstvo za vraćanje prilika pod kontrolu.

Svakako, ove dve zveri imaju na umu više od dobrobiti sveta u svojoj težnji da se dokopaju

vlasti. One takođe moraju da unaprede vrlo nemoralni lični program rada. Dokaz za ovo nalazi se u činjenici što će druga zver varati stanovnike Zemlje time što će činiti »čudesa velika«. (stihovi 13.14) Drugim rečima, metodi koje ova zver primenjuje u sticanju moći potpuno su nemoralni. Drugi pojam za ovo je manipulacija. Manipulacija uglavnom deluje samo onda kada osobe koje bivaju manipulisane nisu svesne onoga šta im se dešava. Tako je prevara ključni elemenat u manipulativnim tehnikama za kontrolisanje drugih. To je ono, na što ukazujem, a što se događa u prevarnim čudima druge zveri.

Jedan drugi značajan dokaz da kriza postoji iza kulisa u Otkrivenju 13. glavi je odazivanje većine ljudi u svetu. Da bi se mogla razumeti ova pojedinost iz Otkrivenja 13. glave, potrebno je da se vratimo našoj izmišljenoj priči o krizi u fabrici.

Jedino što ljudi u toj priči znaju jeste da im je uprava oduzela moć. Iz ovoga mogu da izvedu zaključak da je kriza nastala u upravnim kancelarijama, ali o njoj nemaju pojma. Upotrebio sam ovu ilustraciju da vam pomognem da shvatite moj cilj da tekst iz Otkrivenja 13. glave ne obaveštava samo vas i mene koji pre vremena čitamo o događaju vezanom za krizu koja će doprineti da ove dve zveri prigrabe moć. Ipak, svaki čovek koji će živeti na Zemlji u vreme kada će se ovi događaji stvarno zbivati, postaće bolno svestan krize. U svojoj panici oni će se pokoriti dvema najautoritativnijim silama kojima bi se pod današnjim normalnijim okolnostima snažno odupirali.

Ukazujem da ovo predstavlja kulise stihovima 3 i 4, koji nam govore da su stanovnici Zemlje bili začuđeni, da su sledili zver i »pokloniše se zveri«. Šta više, ne samo što će zver prigrabiti moć, nego izgleda da su ljudi sasvim spremni da joj se prepuste, jer 7. stih kaže da »dana joj bi oblast (moć)«.

Činjenica da su ljudi tako spremni da idu za zveri, da joj daju moć i priznaju autoritet opet je drugi znak o strašnoj svesvetskoj krizi.

Iako 13. glava Otkrivenja ne kaže gotovo ništa o krizi koja se događa iza kulisa, Biblija nas ne ostavlja u potpunoj tami o njoj. Isus nam pruža neke važne detalje u svojoj Besedi o znacima kraja istorije sveta. Iz izveštaja apostola Luke o Isusovoj propovedi doznajemo da će narodi biti u tuzi i pometnji zbog znaka na nebu, i celi ljudski rod naći će se u stanju straha (vidi: Luka 21,25.26). Apostol Matej, pak, govori o nastupanju vremena tako velike nevolje koja bi uništila ljudski rod ako je Bog ne skрати (vidi: Matej 24,21.22).

To zvuči kao neka kriza! Nije nikakvo čudo što Elen Vajt govori o »poslednjoj velikoj krizi« i »krizi vekova« koja će doći na svet (Testimonies for the Church, 9.11; Prophets and Kings, 278) Ova kriza dovešće do velike promene paradigme o čemu sam govorio u prvom poglavlju, a što će preneti političku kontrolu celoga sveta na dve zveri -sile.

Sažet pregled

Želeo bih da povežem neke misli o kojima smo raspravljali u ovoj knjizi. Setićete se iz naše rasprave u ranijim poglavljima da će milenijumski pokreti nastati iz kriza i prirodnih nesreća. Nesreća otvara ljudske umove za nova objašnjenja stvarnosti, koja predstavljaju i intelektualnu građu od koje su sačinjeni milenijumski pokreti.

Verovatno se sećate da milenijumski pokreti ne stvaraju nova objašnjenja stvarnosti od praznog vazduha u vreme kada se zbiva nesreća. Novo objašnjenje mora biti prisutno u okruženju pre nego dođe do nesreće. Većina ljudi bi ga odbacila - čak možda i ismejvala kao nastrane sve one koji bi ga zastupali. To ništa ne mari. U stvari, ismejavanje može biti pomoć u pokretanju novog milenijumskog pokreta. Pošto će uprkos njihovom ismejavanju, novo objašnjenje biti prisutno u

umovima ljudi, pa kada naiđe nevolja, iznenada će nešto »škljocnuti« i oni će reći: »Aha! Na kraju su oni smetenjaci bili u pravu!«

Globalna promena paradigme zbiće se onda kada ljudi na celom svetu počnu ovako da odgovaraju na krizu. A tako se rađa i milenijumski pokret.

Molim vas, razmislite sada o ovome - strašna kriza u svetu neposredno pred Hristov povratak stvoriće, ne jedan, već dva moćna milenijumska pokreta. Svaki od ova dva pokreta imaće svoje objašnjenje za ono što se događa. Zaista, svaki je već objavio svoje objašnjenje svetu mnogo pre nastanka krize. Tako, sav idejni sirovi materijal svakog pokreta biće već na mestu u vreme nastanka krize, pribavljajući intelektualnu osnovu na kojoj milenijumski pokret može da ponikne i raste.

Jedan od ovih milenijumskih pokreta biće »Ostatak« iz Otkrivenja 12,17 koji »drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista«. Ovo je milenijumski pokret koji vi i ja poznajemo kao adventistički hrišćani. Mi širimo svoj idejni sirovi materijal svuda po svetu već 150 godina.

Možda nikada niste mislili o zveri - sili iz Otkrivenja 13. glave kao milenijumskom pokretu, ali ja ističem da je to tačno ono što će biti. Intelektualni sirovi materijal oko koga je organizovan milenijumski pokret biće informacija koju sam vam saopštio u prethodna dva poglavlja o prikazanjima Device Marije i »njenim« predskazanjima o strahovitim prirodnim nesrećama u bliskoj budućnosti.

Da ponovo pogledamo odlike milenijumskog pokreta o kome smo ranije čitali u ovoj knjizi i da ih uporedimo sa dva milenijumska pokreta koji će nastati u toku poslednje krize na Zemlji.

- Milenisti veruju da je spasenje blizu.

To je istina i za adventističke hrišćane i za one katolike koji oduševljeno brane prikazanja Device Marije.

- Milenisti očekuju da će u bliskoj budućnosti sadašnji društveni poredak biti potpuno uništen i nastaće savršeno društvo.

Adventistički hrišćani zaista to veruju i u prethodnom poglavlju pročitali ste da katolici, obožavaoci Device Marije veruju doslovno u istovetnu stvar.

- Milenisti veruju da će njihovi naponi ubrzati uništenje staroga i uspostavljanje novoga poretka. To je isto tako istinito i za adventiste i za katolike.

- Milenisti tvrde da imaju potpunu istinu. Opet, ovo je tačno i za adventiste i za katolike.

• Milenisti imaju sistem verovanja koji objašnjava konačna životna pitanja. Adventistički i katolički sistem verovanja su oprečni, ali stvar nije u tome. Svaki od njih ima sistem verovanja koji objašnjava konačna životna pitanja.

- Milenisti zahtevaju potpuno predanje njihovom delu.

Katolici bar toliko insistiraju na ovoj tački koliko i adventisti, a neki od njih verovatno mnogo više insistiraju nego mnogi od nas.

- Milenisti tvrde da su »Ostatak« - mala grupa pravednika u svetu koji je potpuno zao. Ovo je možda jedina tačka u kojoj se adventisti i katolici razlikuju iz prostog razloga što katolici teško mogu da tvrde da su mala grupa. Ipak, oni tvrde da su grupa pravednika u svetu koji je potpuno zao.

Takođe, zapazite da svaki od ovih pokreta predskazuje strahovite prirodne nesreće. U stvari, u današnje vreme katolici koji obožavaju Mariju nose ovu naročitu poruku svetu mnogo aktivnije nego što to čine adventisti. Upitajte se, na primer, kada ste poslednji put čuli adventističku propoved ili čitali neku knjigu (drugu, a ne ovu) ili članak u časopisu o Božjem sudu koji će doći na svet.

Velika borba u Otkrivenju

Jedan od najvažnijih razloga zašto nam je Bog dao Knjigu Otkrivenja je da nam pomogne da shvatimo veliku borbu između Hrista i sotone, a naročito da nam pomogne da shvatimo poslednje razdoblje ovog sukoba, upravo pre nego se Isus vrati na ovu Zemlju.

Otkrivenje 12,17. upoznaje nas sa jednom od ove dve strane, koja će se uključiti u smrtnu borbu sa Božjim ostatkom. Tekst 13. glave, Otkrivenja prema tome, opisuje sukob između Božjeg ostatka i otpalih zveri - sila na Zemlji.

Upravo sam naglasio da u toku poslednjih dana na Zemlji, Božji ostatak i otpale zveri - sile, postaće moćni milenijumski pokreti. To znači da će dva milenijumska pokreta poslednjeg vremena biti uključeni u borbu na život i smrt koja se jedino može završiti potpunim uništenjem jednog od njih. Zverine sile uložice natčovečanske napore da unište Božji narod i jedno vreme izgledaće kao da pobeđuju, jer Otkrivenje govori da će prva zver iz 13. poglavlja dobiti silu »da se bije sa svetima, i da ih pobedi«. (Otkrivenje 13,7)

Jezik 13. glave iz Knjige Otkrivenja vrlo je simboličan, a njeni izrazi veoma duhovni. Zato je vama i meni lako da raspravljamo o svetu, koji je predskazan apstraktnim pojmovima. Istina je, ipak, da će nas budući događaji pogoditi strahovitom stvarnošću - »zaslepljujućom silinom«, kako je to jednom prilikom opisala Elen Vajt (Selected Messages 2,142).

Ovde govorimo o zatvorima i pojavama pred sudovima, o gubitku zaposlenja, utamničenju, a u nekim slučajevima i pred streljačkim strojem zbog istine. Najzad, mi govorimo o tako strašnoj krizi koja će doprineti da se svaki pripadnik Božjeg naroda nađe ili u zatvorskoj ćeliji, ili sakriven u nekom memljivom podrumu ili mračnoj pećini. Oni neće smeti da se često pojavljuju na javnim mestima, da kupuju hranu i odeću, zato što će biti određeni za pogubljenje. Svaki od njih, svuda u svetu.

Međutim, u najmračnijem trenutku, kada izgleda da nemaju nikakav izgled da pobegnu, Bog će se umešati da oslobodi svoj narod. Otkrivenje u tekstu 19,20. govori da će zver biti bačena »u jezero ognjeno, koje gori sumporom«.

Ne znam kada će početi vreme nevolje koje će ubrzati poslednju krizu. To mi nije potrebno. Mnogo je važnije danas za vas i mene da se pripremamo za tu krizu. Jer kada bude nastala, želim da budem na pobedničkoj strani, a znam da i vi to želite. Pitanje je sada, kako možemo biti sigurni da se nalazimo na toj strani?

13. NAŠA ODGOVORNOST ZA SVET

Da li se plašite da govorite svojim susedima i prijateljima o svojoj veri, i da u isto vreme osećate krivicu zato što to ne činite? Da li čujete dva tiha glasa u svojoj unutrašnjosti - jedan koji govori da treba to da učinite, a drugi koji vam kaže da ćete uvrediti ljude ako tako postupite?

Pridružite se mnoštvu

U stvari, verujem da treba da slušamo ova oba glasa. Glas koji nam govori da će se ljudi uvrediti ako im se obratimo govoreći im o svojoj veri, možda pokušava da nam da važnu poruku. Pre sto godina bilo je sasvim prihvatljivo da se razgovara, pa čak i raspravlja sa drugima o nečijim verskim gledištima. Međutim, danas je religija došla dotle da se smatra gotovo privatnom stvari, kao što je i seks. Upravo kao što ne idemo okolo i ne pričamo sa svakim koga sretnemo o svojim seksualnim navikama, tako se u savremenom društvu smatra da ne treba da razgovaramo sa svakim koga sretnemo o svom verskom ubeđenju. Neki ljudi su se čak i žalili na »versko uznemiravanje« na radnom mestu, što je dovelo do toga da »Komisija za iste mogućnosti zapošljavanja« (Equal Employment Opportunities Commission) ukratko doda za razmatranje i »versko uznemiravanje« svojoj listi zabrana na radnom mestu.

Osećam taj problem i u svom stavu prema saopštavanju moga verovanja drugima. Do izvesne mere to je u redu. Verujem da u svakom naporu da drugima kažemo u šta verujemo, moramo imati osećanja za kulturnu klimu u kojoj živimo.

Ipak, to ne znači da moramo odbaciti drugi glas u sebi, koji nas nagoni da saopštimo svoju veru. Štaviše, moramo tražiti najprihvatljiviji način kako da u okvirima naše kulture ispunimo veliki Isusov nalog.

Kada se radi o našim rođacima i susedima, verujem da je važno da pronađemo najbolji način u stvaranju prilika za iznošenje naše vere, i da im pružamo mogućnost izbora da se tome odazovu ili ne odazovu. Na primer, moja supruga i ja pre izvesnog vremena odlučili smo da časopis »Znaci vremena« pošaljemo našim susedima, a moja supruga je želela da ovaj časopis pošalje i ljudima u vladinim kancelarijama u kojima radi. Međutim, umesto da smo samo poslali na njihovo ime i adresu, mi smo dobili nekoliko primeraka najnovijeg broja koje smo raznosili okolo našim susedima sa malom pribeležkom uz svaki časopis, a koja je glasila: »Ako želite da dobijete besplatnu pretplatu, pišite ili nas pozovite telefonom.« Moja supruga je takođe razdala časopis na poslu.

Između otprilike osam domova u našoj ulici, u kojima smo ostavili časopis, jedan je pozitivno odgovorio, dvojica ili trojica, kolege moje supruge, odgovorili su da bi bili zahvalni ako dobiju pretplatu za časopis.

Moja tašta pronašla je jedan vrlo prihvatljiv način da svoje verovanje saopšti susedima. Išla je u svaki dom u svojoj ulici, ali nije kucala na vratima. Ostavila je samo prvu lekciju biblijskog proučavanja »Glas nade« između dovratnika i kvake. Unutra u svakoj lekciji bila je beleška u kojoj je pisalo da će ona navratiti tog i tog dana, pa ako im se sviđa lekcija broj jedan, ona će im rado ostaviti lekciju broj dva. Jednom, prilikom svoje druge posete, ona je zakucala na vratima i sve što je pitala bilo je: »Da li ste primili lekciju broj jedan? Da li biste voleli da primite lekciju broj dva?« Ovo je bio taktičan pristup koji je omogućavao ljudima slobodu izbora.

Jedna gospođa odgovorila je pozitivno, pa se moja tašta nekoliko meseci kasnije radovala njenom krštenju.

Obično staro prijateljstvo jedan je od najvažnijih načina svedočenja za Isusa. Posle našeg

preseljenja u Ajdaho 1985. godine, često smo šetali ulicom ispred naše kuće uveče - u vreme kada su mnogi naši susedi bili u dvorištu ispred svoje kuće ili na ulici. Lako je bilo zastati i porazgovarati sa njima, pa nam je zaista bilo zadovoljstvo što stanujemo u njihovom susedstvu. Nismo imali pojma kakav smo utisak ostavljali na njih sve dok jednoga dana naš prijatelj adventista nije ispričao svoj razgovor sa jednom ženom koja je radila u njegovoj kancelariji. Ova žena živela je tri kuće dalje od nas, i mi smo imali nekoliko prijateljskih razgovora sa njom i njenim suprugom. Ona je rekla našem prijatelju adventisti da »ako se ikada budem pridružila nekoj Crkvi to će biti Adventistička crkva«.

Bilo nam je prijatno zbog toga.

Treba li da govorimo svojim prijateljima o stvarnim Božjim sudovima koji će doći na svet? Verujem da je prikladno da to učinimo, ako to možemo pažljivo da uradimo. Setio sam se iskaza Elen Vajt o ognjenim loptama navedenim u jednom ranijem poglavlju. Ljudi su bili preplašeni ovim Božjim sudovima, a Božji narod je govorio: »Hvalite Boga!«

»Zašto hvalite Boga«, pitali su oni na koje je došlo iznenadno uništenje?

»Zato što sada vidimo ono što smo očekivali.«

»Ako ste verovali da će se ovo dogoditi, zašto nam niste govorili«, bio je strašan odgovor. »Mi to nismo znali. Zašto ste nas držali u neznanju? Stalno ste nas viđali; zašto se niste upoznali sa nama i zašto nam niste govorili o sudu koji će doći i o tome da moramo služiti Bogu inače ćemo izgubiti? Sada smo izgubljeni!« (Reflecting Christ, 143)

U jednom ranijem poglavlju istakao sam Barkanov zaključak da »predznanje (o nesreći) verovatno ne samo što će ublažiti posledice nesreće, već će učiniti milenijumsku reakciju manje verovatnom« i »ukoliko se čovek više priprema za buduće nepredviđene događaje, utoliko je manje verovatno da će mu događaj naneti štetu«. Ako je ovo tačno - a ja sam uveren da jeste - zar onda nije važno da obavestimo neadventiste, kao i adventiste, da ove nesreće dolaze?

»Ali osećao bih se glupo da o ovome razgovaram sa svojim prijateljima«, možda ćete reći, »oni mi ne bi verovali.«

Na ovo shvatanje odgovoriću na dva načina. Prvo, pretpostavimo da je vaša briga opravdana. Stvarno ne bi trebalo da nam smeta što će ljudi možda odbaciti ono što im vi i ja sada govorimo. Ono što je važno to je da se obaveštenje o nesrećama koje dolaze nalazi u njihovoj glavi, tako da kada nevolje dođu, mogu da ih pravilno protumače. Imajte na umu Barkanovu tvrdnju da »velika nesreća stvara sumnju, zabrinutost i sugestibilnost koje su potrebne (za promenu); jedino u njoj javi ljudi bivaju pokrenuti da napuste stare vrednosti iz prošlosti«. (Disaster and the Millennium, 6) Zaista nije važno da li će vas vaši prijatelji danas smatrati »nastranima«, jer kada se ovi događaji budu zbivali, oni će reći: »Možda su oni nastrani ipak bili u pravu!«

Međutim, u današnjem svetu ne treba da se bojimo što će nas smatrati nastranima zato što ćemo ljudima reći da će u budućnosti na ovaj svet doći velike nesreće. Ove nesreće se dešavaju upravo sada! Dva od najrazornijih orkana u bliskoj istoriji pogodio je Floridu i Havaje 1993. godine. Besprimerne poplave dogodile su se na srednjem zapadu Sjedinjenih Država 1994. godine. Gotovo u isto vreme izbili su strašni požari u Los Anđelesu i Sidneju u Australiji. Snažan zemljotres pogodio je Nortridž u Kaliforniji 1994, Kobe u Japanu 1995. godine. Ko zna koliko se prirodnih katastrofa dogodilo u svetu u vreme dok čitate ove reči?

Uveravam vas da literatura o Devici Mariji koju sam pročitao naglašava ove istovetne nesreće kao znak da Bog pokušava da opomene ljude da poprave i izmene svoje navike. Pre 100 godina Elen Vajt je naglašavala da će naići ove nesreće. Dobili smo nalog od Boga da 150 godina opominjemo svet o krizi koja dolazi. Zašto bismo bili uplašeni i neaktivniji od naših katoličkih prijatelja u izvršavanju ovog zadatka - ili će Bog morati da im dopusti da to učine umesto nas?

Čak ni o ognjenim loptama ne treba da se stidimo da razgovaramo sa ljudima. Od otprilike 1990. godine naučnici sve više opominju svet o opasnosti sa kojom se suočava naša planeta - od mogućeg sudara sa kometama, asteroidima i meteorima. Oni kažu da nije pitanje da li će nas ovi objekti uništiti, već samo kada će to učiniti.

U savremenoj društvenoj klimi kada je religija postala tabu predmet za razgovor, ognjene lopte Elen Vajt predstavljaju u stvari izuzetan način za započinjanje razgovora o duhovnim i verskim temama sa našim nereligioznim prijateljima. Ne mislim da njima treba navoditi spise Elen Vajt. Sve što treba da učinimo jeste da čekamo da se predmet asteroida pojavi u večernjim vestima ili u novinama i časopisima i tada upitamo svoje prijatelje šta oni o tome misle. Pošto nam izlože svoje mišljenje, možemo im reći šta mislimo da će doći. Ne treba da oklevamo da im kažemo da je naše verovanje zasnovano na biblijskim proročanstvima. Uprkos veoma svetovno nastrojenom svetu u kome živimo, veliki broj ljudi, koji žive oko nas i dalje je veoma zainteresovan za proročanstva.

Takođe bih podstakao naše propovednike i evanđeliste da na javnim sastancima razgovaraju o ovim predmetima. Ja verujem da će komete, asteroidi i meteoriti biti odlična tema koja će privući ljude. Danas smo ih svi svesni. Recite ljudima da ćete na ovim sastancima saopštiti ono što Biblija govori o ovim napadačima iz vasiona. Uveravam vas da pošto su već o ovim predmetima čuli od naučnika, mnogi ljudi će poželeti da saznaju šta Bog govori o njima.

Međutim, naglasio bih da ove misli iznosimo kao mogućnosti, a ne kao apsolutne činjenice o budućnosti naše planete. Jedno je tačno, ne možemo sa potpunom sigurnošću reći da će se to dogoditi. U svakom slučaju, nije toliko ni važno da ovi ljudi stvarno poveruju da će do ovoga doći. Ono što je važno to je postojanje svesnosti o takvoj mogućnosti. Tada, čak iako se sada smeju toj misli, ako stvarno stignu komete i asteroidi, ljudi će znati šta ovi događaji znače i kako da se odnose prema njima.

Verujem da moramo biti ozbiljni u saopštavanju ove informacije koju imamo o poslednjem vremenu. Sotona čini sve što može da navede ljude da izgube večni život, a njegov napor biće zaista veliki u toku poslednjeg sukoba na Zemlji. Jedan od najvažnijih razloga zašto postojimo kao Crkva jeste da svet pripremimo za Hristov drugi dolazak i događaje koji nas dovode do njega, tako da on zajedno sa nama, može preživeti to vreme, a da ne bude prevaren.

Ohrabrio bih svakog adventističkog hrišćanina da se moli za priliku da ono što zna o poslednjem vremenu može da saopšti onima koji ga nisu svesni.

14. PRIPREMA ZA NESREĆE KOJE PREDSTOJE

Na početku ove knjige saopštio sam vam ono što verujem da predstavlja najznačajniju izjavu koju je Elen Vajt ikada dala o Božjim sudovima koji dolaze. Ona se u njenoj knjizi Christ's Object Lessons (Hristove očigledne pouke) nalazi u poglavlju o deset devojaka. Evo, te izjave:

»U krizi se otkriva karakter. Kada u ponoć ozbiljan glas objavi: 'Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret', i usnule devojke se probude iz sna, onda će se videti ko se pripremao za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene, ali jedna se pripremila za neočekivano, a druga se našla bez pripreme. Tako će sada, iznenadna i neočekivana nesreća, nešto što će dovesti dušu licem k licu sa smrću, pokazati da li postaji prava vera u Božja obećanja. To će pokazati da li duša živi u blagodati. Velika konačna proba za ljude dolazi na kraju vremena milosti, kada će postati prekasno da se udovolji potrebama duše.« (412)

Više od neke druge izjave koju je Elen Vajt iskazala o Božjim sudovima koji dolaze, ovaj paragraf nas upućuje kako da se pripremamo za tu krizu. Molim vas, pratite me dok analiziramo ono što je rekla.

Rešetanje

Jedna od uobičajenih tema Elen Vajt, kad govori o poslednjem vremenu, bila je kako ju je ona nazivala »rešetanje« koje će naići na Božji narod. Ovaj izraz verovatno potiče iz Knjige proroka Jezekilja 38,19: »I u revnosti svojoj, u ognju gneva svojega govoriću: doista, tada će biti drhat veliki u zemlji Izrailjevoj.«

Elen Vajt je shvatila rešetanje kao vreme kada će budući događaji stvoriti tako strahovitu krizu za Božji narod da će mnogi napustiti svoju veru i pridružiti se neprijateljskim redovima. Evo, nekoliko reprezentativnih izjava:

»Brzo se približavaju dani kada će nastati velika nevolja i zbrka. Sotona, obučen u anđeosku odoru, prevariće, ako je moguće, i same izabrane. Biće mnogo bogova i mnogo gospoda. Duvaće svaki vetar nauke... Gospod ima verne sluge, koje će u vreme rešetanja i probe biti izloženi posmatranju« (Testimonies, 5:80)

»Svaka proba izvršena procesom prečišćavanja nad nazovi hrišćanima pokazaće da su neki zgura. Neće se uvek pokazati čisto zlato. U svakoj verskoj krizi neki će pasti pod iskušenjem. Božje rešetanje oduvaće mnoštvo kao suvo lišće. Blagostanje umnožava mnoštvo nazovi-hrišćana. Patnje će ih očistiti iz Crkve. Kao klasa, njihova revnost nije postojana u Bogu. Oni odlaze od nas, zato što nisu od nas, jer kada se zbog Reči pokrene nevolja ili progonstvo, mnogi će se sablazniti.« (Isto 4:89)

Rešetanje je vreme kada će proba odvojiti prave hrišćane od onih koji samo tobože ispovedaju hrišćanstvo. U prvoj izjavi Elen Vajt izjednačava vreme rešetanja sa »vremenom probe«. Naša vernost Božjoj istini i naš zavet da ostanemo verni Isusu biće teško kušani potresnim događajima poslednjeg vremena.

Nekoliko navoda iz Otkrivenja 13. glave ukazuju na ovu istu misao:

- »Svi stanovnici zemaljski obožavaće zver - »koji ma imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjetovoj«. (stih 8)
- »I bi joj dano da dade duh ikoni zverinjoj, da progovori ikona zverina, i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinjoj.« (stih 15)
- »Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njezina.« (stih 17)

Glavna vest ovih kratkih navoda iz Otkrivenja je da će u poslednje vreme postojati dve klase ljudi na Zemlji. Jedna grupa biće verna Bogu, a druga grupa trudiće se da ih natera da se odreknu svoje vernosti Bogu. Ova proba nagnaće mnoge da nas napuste. To će biti rešetanje.

Sada da se vratimo izjavi Elen Vajt zapisanoj u knjizi Christ's Object Lessons (Hristove očigledne pouke) o Deset devojaka. Ona govori o rešetanju, iako se u ovom tekstu ne služi tom rečju. Zapazite podelu hrišćana na dve klase:

»Kada u ponoć ozbiljan glas objavi: 'Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret', i usnule devojke se probude iz sna, onda će se videti ko se pripremao za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene, ali jedna se pripremala za neočekivano, a druga se našla bez pripreme.« (412)

U ovoj izjavi ove dve grupe hrišćana određene su kao ona koja se duhovno pripremala za poslednju krizu i ona koja to nije učinila. Ona koja se pripremala, ostaće verna Bogu. Ona koja nije, pridružiće se redovima otpada. U Hristovoj priči ponoćni poklič probudio je usnule devojke i pokazao ko je spreman, a ko to nije. Elen Vajt primenjuje ovaj ponoćni poklič na naše vreme, na poslednju krizu, kada će Bog dopustiti nesreće, o kojima je bilo reči u ovoj knjizi, da padnu na ovaj svet. Ona kaže: »Tako će sada iznenadna i neočekivana nesreća ... pokazati da li postoji prava vera u Božja obećanja.«

Karakter - stvarna proba

Šta je to što će odvojiti one koji su verni Bogu od onih koji to nisu? Elen Vajt daje nekoliko značajnih nagoveštaja.

»U krizi se otkriva karakter«, kaže ona. Kada je ponoćni poklič probudio devojke, polovina je bila spremna, dok druga polovina to nije bila, pa je karakter bio odlučujući činilac. U poslednje vreme, možda će izgledati da je nesreća stvarni problem, zato što će zbog toga ceo svet obuzeti velika panika. Ipak, i u to vreme, karakter će biti stvarni problem. Nesreća će biti važna, zato što će ona otkriti karakter.

Koji vid karaktera će otkriti nevolja? Možda snagu volje koja će se otkriti u podnošenju teškoća, ili odlučnost za prihvatanje borbe pod najtežim uslovima? Ne, Elen Vajt je rekla da će to otkriti »da li postoji prava vera u Božja obećanja«.

Elen Vajt takođe kaže da će nesreća dovesti Božji narod licem k licu sa smrću. Ipak, sama nesreća ne predstavlja opasnost (iako neko iz Božjeg naroda može da pogine u uništenju koje ona izaziva). Smrtna opasnost proisteći će iz odgovora sveta na nesreću. Kako se nesreće umnožavaju na kugli zemaljskoj, svet će doživljavati sve dublju promenu paradigme, što će ponovo staviti duhovne, verske snage pod kontrolu političkih sistema na Zemlji. Pojaviće se dva moćna milenijumska pokreta, dva ogorčena neprijatelja¹ i jedan od njih svirepo će goniti Božji narod.

¹ Ne mislim da kažem da će Božji narod mrzeti svoje neprijatelje. Međutim, 1. Mojsijeva 3,15 kaže da će postojati

Ovo progonstvo otkriće ko je razvio postojan karakter i ko to nije učinio. Ovo progonstvo biće proba karaktera svakog ljudskog bića, a sporna tačka biće vera u Božja obećanja.

Šta je greh?

Da za trenutak skrenemo sa teme i uključimo se u glavnu raspravu koja se danas odvija u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. Ova rasprava je u vezi sa prirodom greha i vrstom pripreme koju Božji narod mora da sprovede da bi bio spreman za poslednje vreme. Na jednoj strani su oni koji govore da je greh u osnovi ono što činimo - izbor ponašanja koji izvršimo. Oni navode stihove kao što je Jakov 4,17. da bi utvrdili svoj stav: »Jer koji zna dobro činiti i ne čini, greh mu je.«

Na drugoj strani nalaze se oni koji govore da je greh u suštini ono što jesmo. Oni ne poriču da je rđavo ponašanje greh, ali tvrde da izbor ponašanja koji mi ljudi vršimo, proizlazi iz onoga što smo u svojoj unutrašnjosti; odraz je našeg karaktera. Ovi koji se nalaze na ovoj strani rasprave navode stihove kao što su Marko 7,23. u kome Isus kaže da zla »iznutra izlaze, i pogane čoveka«.

Ova dva gledišta o grehu u potpunoj su vezi sa vrstom pripreme koju ćemo izvršiti za poslednje vreme. Oni koji misle da je greh prvenstveno rđavo ponašanje uložiće svaki napor da doznaju šta je pravo, a šta je rđavo činiti; oni će usredsrediti svoju pažnju na pravilan izbor ponašanja.

Sa druge strane, oni koji greh prvenstveno posmatraju kao stanje uma, duha i srca usredsrediće svoju pažnju na gajenje svog unutrašnjeg duhovnog života i na razvoj svoga karaktera. To ne znači da oni smatraju da nije važan izbor dobrih i rđavih navika ponašanja. Međutim, oni će priznati da ispravljanje njihovog rđavog ponašanja zavisi više od pobožnog karaktera nego od izbora koji će izvršiti u nekom danom trenutku. Oni koji imaju ispravan karakter izvršiće i ispravan izbor ponašanja.

Ne ustručavam se da kažem da Elen Vajt ističe razvoj karaktera kao ključ problema u pripremi za poslednju krizu, jer će karakter biti taj koji će u vreme probe odvojiti žito od pleve, a ne samo ponašanje. »U krizi se otkriva karakter«, rekla je ona, a ne otkriva se ponašanje. Ovim se ne kaže da se u vreme kušanja neće otkriti i ponašanje. Sigurno će se otkriti. Ponašanje onih koji nisu razvili čvrst karakter biće veoma očigledno - oni će napustiti svoju veru. Oni će se pridružiti neprijateljskim redovima. Slobodno možemo reći da nisu mogli izvršiti gori izbor ponašanja! Međutim, njihov izbor ponašanja biće izraz onoga što su postali u svojoj unutrašnjosti. Stoga, glavna priprema koju danas Božji narod treba da izvrši u očekivanju poslednje krize jeste razvoj karaktera.

Nažalost, razvoj karaktera je veoma složen problem i u ovoj knjizi ne mogu da idem u pojedinosti o tome.²

Dok razvijate svoj karakter, pozivam vas da imate poverenja u Boga kao na činilac usmerenosti u vašem naporu. Ovo govorim zbog izjave Elen Vajt da će poslednja kriza »pokazati da li postoji stvarna vera u Božja obećanja«.

Ako ste takva osoba da vam je teško da podnesete teška vremena - ako mnogo »patite« i možda se mnogo žalite zbog iskušenja koja treba da podnesete - tada vam mogu potvrditi da ćete stvarno imati teško vreme u poslednjoj krizi. Jer samo oni koji su naučili da se uzdaju u Boga u iskušenjima i kroz njih, imaće karakter koji im je potreban da izdrže poslednju krizu.

To je najvažnija priprema koju možemo vi i ja da izvršimo za vreme nevolje koje dolazi.

neprijateljstvo između Božjeg naroda i sveta.

² Marvin Moore, *Conquering the Dragon Within* (Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1995)

Sticanje tačnih informacija

Opstanak u vreme posletka zahteva pravilno shvatanje onoga što se zbiva u svetu, zato što će nam predznanje pomoći da se spremimo za nepredviđene događaje. U svojoj knjizi »Disaster and the Millennium (Velika nesreća i milenijum)³ koju sam obilato navodio u nekoliko ranijih poglavlja, Majkl Barkan daje neke komentare koji su primenjivi u ovom razmišljanju:

»Velika snaga nesreće proizlazi iz iznenadnosti kojom napada nespremna društva, ustanove i duše. Što se čovek više priprema za buduće nepredvidive događaje, utoliko je manje verovatno da će ovi nepredvidivi događaji pričiniti štetu rasula. Čak i tamo gde se radi o prirodnim silama koje se ne mogu kontrolisati samo postojanje prethodne opomene predstavlja odbranu.« (57)

»Predznanje, verovatno, neće samo ublažiti posledice nesreće, nego će milenijumsku reakciju učiniti manje verovatnom. Takva informacija lišava događaj njegove vrednosti šoka i brani životnu sredinu od prekomernog razaranja - znači i jedno i drugo lišava milenijumske pokrete njihovog razloga postojanja.« (Isto, 59)

U prvoj tvrdnji Majkl Barkan kaže da »što se čovek više priprema za buduće nepredvidive događaje, utoliko je manje verovatno da će ovi nepredvidivi događaji pričiniti štetu rasula«. To je tehnički način iskazivanja onoga što je Elen Vajt rekla u svojoj knjizi Christ's Object Lessons: »Obe grupe su zatečene, ali jedna se pripremila za neočekivano, a druga se našla bez pripreme.« »Šteta rasula« od koje je potrebno da se zaštitimo, iz perspektive Elen Vajt bila bi otpad - izrešetanost od vere koja može da spase, kao i pridruživanje opoziciji. Barkan kaže da nam saznanje o tome da će pre vremena doći sud uništenja pomoći da sprečimo takvu reakciju: »Takva informacija lišava događaj njegove vrednosti šoka i brani životnu sredinu od prekomernog razaranja - znači i jedno i drugo lišava milenijumske pokrete njihovog razloga postojanja.«

Oni koji nemaju ovu predinformaciju biće zatečeni i to će ih dovesti u veliku opasnost da se odreknu svoje vere. Jer jedna od glavnih istina u Barkanovoj knjizi je da nesreće otvaraju ljudske umove za one ideje koje bi ranije odbacili.

Uveravam vas da će ovo biti opasnost za Božji narod. Ogromna većina sveta prihvatiće objašnjenje »drugog« milenijumskog pokreta. Očekujem da će postojati veliki savez svih religija koji će bar delimično biti pod uticajem prikazanja pretpostavljene »Majke Božje« o čemu smo raspravljali u jednom ranijem poglavlju.⁴ Kako se nesreće budu umnožavale, a kriza produbljivala, pretnja progonoštvom dodaće se širokom pokretu za versko ujedinjenje, i pritisak na Božji narod da se odrekne svoje vere biće pojačan.

Danas, pre krize poslednjeg vremena sa njegovim velikim nesrećama, gotovo svi adventisti zauzimaju čvrst stav prema nekim učenjima koja su opšte prihvaćena u drugim Crkvama. Međutim, nesreće poslednjeg vremena će po svoj prilici »otvoriti« naš um da povoljno razmotrimo one pojmove koje sada odbacujemo kao suprotne. To je upravo ono što Barkan govori. To je ono što Elen Vajt kaže. To je ono oko čega će nastati rešetanje.

³ Michael Barkun, Disaster and the Millennium (New Haven, Conn.: Yale University, Press, 1974)

⁴ Unapred se ne može reći hoće li ova pojavljivanja - prikazanja - nastaviti da se događaju u vreme nevolje. U nedavnoj prošlosti bilo je dovoljno tih aktivnosti koje su svetu pružile verodostojno objašnjenje o tome šta će se dešavati kada velike nesreće poslednjeg vremena budu počele da se događaju.

U očekivanju opasnosti, jedan od najboljih načina kojim možemo da zaštitimo svoj narod da se ne pridruži opoziciji jeste da ga obavestimo o velikim nesrećama koje se približavaju. Jer, kako Barkan ističe, predznanje će olakšati prilagođavanje nesreći, a to će milenijumsku reakciju prema drugoj strani učiniti manje verovatnom.

Apostol Pavle opominje ukazujući na opasno delovanje prirodnih nesreća na religiju:

»Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda će iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neće uteći.« (1. Solunjanima 5,3)

Zapazite da će iznenadnost uništenja, kako apostol Pavle kaže, uhvatiti ljude u sotonsku zamku. Oni koji su uhvaćeni u zamku govore: »Mir je!«, a to znači da oni očigledno ne znaju šta dolazi. Iznenadnost nesreće spojena sa njihovim nedostatkom predznanja o tome, stvara situaciju u kojoj oni postaju veoma prijemčivi za promene u svom sistemu verovanja, i zato će otpasti. To je misao apostola Pavla. Ali, zapazite šta dalje govori:

»Ali vi, braćo, niste u tami da vas taj dan kao lupež zatekne.« (1. Solunjanima 5,4)

Apostol Pavle kaže da Božji narod nema potrebe da bude »u tami« o iznenadnom razorenju koje dolazi na svet! To je razlog naše obaveze da obavestimo sve ljude o budućim događajima, jer oni koji su obavješteni neće biti iznenađeni. Oni će posedovati predznanje o nesrećama i oni će biti u stanju da ove strašne događaje smeste u okvire svog biblijskog i proročkog razumevanja. Predznanje će biti zaštita od pometnje, opasnosti od promene verskih sistema i pridruživanja lažnom milenijumskom pokretu.

Možemo, onda, reći da dok je razvoj karaktera najvažnija priprema koju možemo da izvršimo u očekivanju krize koja predstoji, veća budnost i svest da ove nesreće dolaze, pomoći će nam da ostanemo u svojoj veri, pa čak i da je utvrdimo.

Predanje biblijskoj istini

U svojoj knjizi »Velika borba« Elen Vajt ovako piše:

»Ono što će on (sotona) imitirati biće toliko slično istinskome da će biti nemoguće razlikovati jedno od drugoga, osim pomoću Svetoga pisma. Svedočanstvima Pisma mora da se ispita svako tvrđenje i svako učinjeno čudo.« (480)

Shvatio sam važnost ovih reči dok sam proučavao katoličku literaturu o Devici Mariji i njenim prikazanjima. Jedan pisac, pišući u jednoj katoličkoj publikaciji koja nosi naslov Mary's People (Marijin narod) kaže:

»Novo protestantsko naglašavanje u obezbeđivanju biblijske osnove za svako verovanje i sprovođenje u život vodi do sumnje u dogme kao što je Bezgrešno začće i Bogorodičino vaznesenje, između ostalog... (Tako) je postojalo izvesno krnjenje Marijinog položaja u umovima protestantskih reformatora, od kojih su mnogi smatrali da se sve mora izričito naći u Svetom pismu, ako treba u to verovati.«⁵

Autor dalje nastavlja da ukazuje na to da čitaoci, koji nisu katolici, prihvataju novi pogled na

⁵ Mary's People (Marijin narod) 27. august 1995. p. 12.

katoličko učenje o Mariji. Zaključuje ovim rečima:

»Možda, pošto je Marija postala središnja tačka novih rasprava, vođe iz svih krajeva Hrišćanske svetske zajednice priznaće njen značaj.«⁶

Pojam koji želim da zapazite je logična, teološka osnova argumenta ovog pisca. On počinje sa sumnjom u protestantsko načelo o nalaženju biblijskog temelja za svako verovanje i sprovođenje u delo, i na tom, temelju on podstiče protestante da drukčije gledaju na katoličko učenje o Mariji. Verovatno je ono što zaprepašćuje u ovoj izjavi činjenica da je ovo napisao luteranski sveštenik! Baš je Luter bio taj koji je prvi zauzeo stav da »Biblija i samo Biblija« predstavlja osnovu vere i života.

Za mene ovo naglašava značaj komentara Elen Vajt da »ono što će on (sotona) imitirati biće toliko slično istinskome da će biti nemoguće razlikovati jedno od drugoga, osim pomoću Svetoga pisma«, i zato podvlači da »svedočanstvima Pisma mora da se ispita svako tvrđenje i svako učinjeno čudo«.

Pišući u svojoj knjizi *The Thunder of Justice* (Kritika pravde) iz koje sam preuzeo mnoge navode u jednom od ranijih poglavlja, Ted i Morin Flin ovako pišu:

»Postoje učenja o našoj Gospi koja se izričito ne nalaze u Svetom pismu, ali su prenošena svetim predanjem, kao verni izraz verovanja i prakse Crkve, koju je osnovao Isus Hristos. Katolici često govore o Svetom pismu i tradiciji kao izvorima otkrivenja. Međutim, možda bi bilo mnogo tačnije da se govori o Svetom pismu u tradiciji, pošto svako autentično učenje - bilo usmeno ili pisano - koje su predavali apostoli svojim sledbenicima, predstavlja deo svete tradicije, nasleđe našeg Gospoda Isusa Hrista.« (79)

»Ovo vreme može lako da se prepozna kao 'Marijino vreme' o kome je davno prorokovano u spisima raznih svetaca, koji su videli kako je Bog izabrao da nam prvi put pošalje Isusa preko devojke, Marije, tako će On isto to izabrati i za svoj Drugi dolazak. Ova istina nije objavljena neposredno u Svetom pismu, niti može da se izvede pomoću logične neophodnosti. To je pre predmet privatnog otkrivenja i razvojnog shvatanja pod vođstvom Duha Svetoga i Marijine uloge u istoriji spasenja.« (Isto,16)

Kada vreme probe dođe, pretpostavljam da će se Božji narod naći pred izazovom baš u odnosu prema samom načelu »Biblija i samo Biblija kao osnova vere i života«. Pritisak da se napusti ovo načelo u korist čuda koja celi svet može da vidi, biće veoma snažan. Zato je neophodno i životno važno da ovo načelo imamo duboko usađeno u svoj um. Oni koji to ne budu imali, biće u velikoj opasnosti da popuste pod pritiskom da se povinuju.

Kada smo utvrdili načelo da je samo Biblija osnova naših verovanja, potrebno je da izgradimo i pouzdano razumevanje osnovnih biblijskih učenja. Samo doktrinarno, teoretsko shvatanje biblijskih istina, lišeno razvoja karaktera u skladu sa tim istinama, neće biti dovoljno da sačuva našu vernost Bogu u razdoblju poslednje krize. Međutim, čak i sa čvrstim karakterom i bliskom vezom sa Isusom, oni koji imaju pogrešno teoretsko gledište o učenjima kao što su stanje mrtvih, Subota i Hristov drugi dolazak⁷ biće u velikoj opasnosti da podlegnu sotoninim prevarama. Teoretski i posvećujući

⁶ Isto

⁷ Teorija odvođenja - ono što nazivam teorijom »dualnog drugog dolaska«, je prevara koja će navesti mnoge, dobre i

način shvatanja Biblije ne smemo nikada da načinimo predmetom ili-ili. Ako ste se nedovoljno razvili na području teoretskog poznavanja Biblije, podstičem vas da tome date prvenstvo u svom životu i uspešno rešite taj problem. U crkvenim izdanjima ima mnogo knjiga koje mogu da vam pomognu da to ostvarite.

Strašna kriza dolazi na svet. Verujem da se ona lako može dogoditi još za života mnogih koji čitaju ovu knjigu. Zato je priprema veoma važna. Pozivam vas da se molite Isusu da vam pomogne da razvijete karakter koji će se održati u iskušenju poslednjeg vremena. Započnite deo vašeg vremena molitve učenjem osnovnih istina adventističke vesti. Čineći ove jednostavne pripreme, poći ćete dugim putem pripreme samoga sebe za strašnu krizu koja će u bliskoj budućnosti sigurno pogoditi celi svet.

15. HRABRO SUOČAVANJE SA POSLEDNJIM VREMENOM

Moja supruga i ja imamo dvoje prijatelja koji su nam izrazili svoj strah od poslednjeg vremena. Oboje imaju oko četrdeset godina. Jedan, od njih, muškarac, rekao mi je da dok je bio u školi, toliko ga je uplašio jedan propovednik svojim govorom koji je održao za vreme sedmice molitve o događajima poslednjeg vremena, da mu i danas teško pada razmišljanje o tom predmetu. Drugi prijatelj, žena, odrasla je u vrlo konzervativnoj adventističkoj porodici u kojoj je poslednje vreme bilo uobičajena tema. Čak i sada, nju doslovno obuzme panika - nekontrolisano drhtanje - uvek kada čuje razgovor o poslednjem vremenu.

Adventistički hrišćani naglašavaju događaje poslednjeg vremena i strah od poslednjeg vremena predstavlja problem među nama. U skorašnjoj anketi, profesor teologije na jednom adventističkom koledžu, utvrdio je da je 50% studenata iz predmeta eshatologije bilo toliko uplašeno vremenom nevolje koje će doći da bi više voleli da umru nego da se suoče sa njim!

Ne želim da poreknem da obaveštenje koje sam vam saopštio u ovoj knjizi može da bude vrlo zastrašujuće. Ne sumnjam da su neki čitajući ovu knjigu osetili ovaj strah. Neki su možda odložili knjigu ne završivši je; drugi su možda odbili čak i da je čitaju.

Pitanje koje se sada nameće glasi: Kako da postupamo sa ovim istinama? Kako da se odnosimo prema pojavi straha?

Neki postupaju sa problemom tako što odbijaju da govore o događajima poslednjeg vremena. To je razumljivo u slučaju onih koji su kao deca doživeli traumu slušajući razgovore o događajima poslednjeg vremena. Međutim, ja zaista verujem da je moguće suočiti se bez straha sa poslednjim vremenom. To je ono o čemu sam želeo da razgovaram sa vama u ovom završnom poglavlju.

Kuća u plamenu

Pretpostavimo da sam znao da će u jednom trenutku iduće godine usred noći vaša kuća do temelja izgoreti. Nisam znao tačan dan - osim da će se to dogoditi u toku narednih dvanaest meseci.

Da li biste želeli da vam to saopštim?

Mislim da bi većina čitalaca ove knjige potvrdno odgovorila. Bez obzira na to koliko je zastrašujuća takva informacija, oni bi radije želeli da je imaju, da bi mogli da budu spremni. Neznanje bi ih stalo života!

Verujem da Bog poznaje naša osećanja. On nema nikakvu radost i potrebu da izaziva strah u našem životu. Ipak, On je bio taj koji je rekao svom proroku pre otprilike 2500 godina da će doći vreme »žalosno vreme, kakoga nije bilo otkako je naroda dotada«. (Danilo 12,1) I niko drugi do sam Isus nije ponovio Danilove reči, dodajući »i da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao«. (Matej 24,22)

Zato mi neće biti neprijatno što u ovoj knjizi govorim o vremenu nevolje.

Neki ljudi osećaju se nelagodno što Elen Vajt mnogo i otvoreno govori o poslednjoj krizi. Ona je išla tako daleko da je rekla: »Često očekivanu nevolju smatramo većom nego što je u stvari, ali to nije slučaj sa nevoljom koja je pred nama. Najživlja mašta ne može da zamisli koliko će iskušenje biti teško.«¹ Da li je Elen Vajt pokušala da ovom izjavom uplaši Božji narod? Svakako, ne! Ako će nastupajuće vreme nevolje predstavljati veliku opasnost za nas, verujem da će Bog stalno povećavati znanje o njemu, naročito ukoliko se brzo približava.

Bog nikada nije odbio da opomene svet, naročito svoj narod, podacima o zastrašujućoj

¹ Velika borba, 503.

budućnosti. Zaista ostaju preneraženi svi oni koji su sa prezirom odbacivali ove opomene. Imamo najmanje dva izvanredna biblijska primera za to.

Četiri stotine godina Bog je opominjao Izrailjce ukazujući im na posledice pobune. U vreme Izlaska Mojsije je posvetio veći deo teksta iz 5. Mojsijeve 28. glave prokletstvima koja će se sručiti na njih zbog njihove uporne neposlušnosti. Taj tekst ne predstavlja prijatno štivo.

Božje opomene postajale su uznemirujuće i učestalije što je izrailjski narod dublje zapadao u otpad. U vreme poslednjeg proroka Jeremije (koji je doživeo stvarno razorenje Jerusalima), opomene su dostigle svoj vrhunac. Jeremija je verno objavljivao Božje poruke, ali je stalno bio optuživan da potkopava vlast. Jednom prilikom bio je bačen u tamnicu i dva puta je bio u životnoj opasnosti (vidi: poglavlja 26,37.38).

Ljudi ne vole rđave vesti!

Ipak Jeremija je bio u pravu. Narod je trebalo da sluša njegove opomene i da se priprema. Međutim, odbili su, i zato bili savladani nesrećom kada je naišla.

Nekoliko meseci pre svog hapšenja, suđenja i izvršenja sudske presude, Isus je opomenuo svoje učenike i nagovestio im šta će se zbiti. Međutim, obuzeti strahom, odlučili su da odbace opomenu (vidi: Matej 16,21.22). A kada se neizbežno na kraju i dogodilo, bili su preneraženi. Pod pritiskom nevolja koje su ih snašle gotovo su izgubili veru (vidi: Luka 24,19-21; Jovan 20,24.25).

Stoga, mislim da je vrlo važno da danas brižljivo obratimo pažnju na upozorenja koja nam je Bog dao o poslednjem vremenu. Ako nas te opomene uznemiravaju, umesto da prezremo vest mi treba da lečimo strah.

Pitanje je kako ćemo to ostvariti?

Isusovo uputstvo za prevazilaženje straha

Isus je dao savršenu pouku kako da u nevolji postupamo sa strahom. Jedne noći vrlo kasno On i Njegovi učenici našli su se na pučini Galilejskog jezera kada »oluja velika postade na moru da se lađa pokri valovima«.

Učenici su se uzbunili. »Gospode«, uzviknuli su, »izbavi nas, izgibosmo!«

Isus, koji je spavao u zadnjem delu čamca, probudio se i rekao svojim učenicima: »Zašto ste strašljivi, maloverni? Tada ustavši zapreti vetrovima i moru, i postade tišina velika.« (Matej 8,23-26)

Isusov odgovor na strah učenika bila je vera!

Molim vas, zapazite da nije rekao: »Ah, bilo je stravično!« On nije rekao: »Zar nije strašno što je Bog dopustio tu buru da nas potopi?« On nije rekao: »Jedva smo izneli svoju glavu!« On je jednostavno rekao: »Gde vam je vera?«

Svaki drugi odgovor opravdao bi i podstakao strah učenika. Međutim, Isus ih je pozvao da i u strahu imaju poverenje u Boga.

Moramo priznati, da je strah normalan čovekov odgovor na opasnost. To ne moramo učiti. To je usađeno u nas. Mi smo rođeni unapred programirani da strahom odgovorimo na sve opasne situacije.

Ako je to tačno, zašto je onda Isus ukorio svoje učenike zbog straha od bure? Zato što se njihov strah pretvorio u paniku. Jedino ispravno bi bilo da su na strah od bure odgovorili izbacivanjem vode, upravljanjem broda kroz talase i molitvom. Nije im poslužilo na čast to što su izgubili glavu. Nije bilo prikladno što su dopustili da strah ovlada njihovim umom i počne da upravlja njim.

Pravilan odgovor na opasnost od bure, prema Isusovoj pouci, bila je vera - poverenje u Boga u

najtežoj neprilici.

Ali, to je preterani zahtev! On se lako ne ostvaruje. Kako možemo da naučimo da sačuvamo glavu u zastrašujućim situacijama?

Polazna tačka je svakako jak, postojani život molitve. O ovome je toliko pisano da smatram da jedva mogu ovde nešto dodati tome, osim jedne istine: Potreban nam je snažan život molitve usred nevolje.

Postupanje sa strahom

Sve ono što mi ljudi naučimo da dobro uradimo zahteva praksu. Isti predmet treba stalno da obrađujemo sve dok ne naučimo da ga bez greške uradimo.

Međutim, obično je potrebno da nastavimo sa vežbanjem na nekom instrumentu ili predmetu. Na primer, da bismo mogli lepo da sviramo na klaviru, najpre moramo da imamo pristup klaviru. Posle toga moramo mnogo puta da pretrčimo prstima preko klavijature za svaki komad koji učimo, dok ne budemo u stanju da ga bez greške odsviramo. Da bismo mogli da ispečemo dobar kolač, moramo imati pristupa raznim kuhinjskim aparatima i posuđu. Zatim te uređaje moramo mnogo puta da upotrebimo sve dok ne uspemo da napravimo dobar kolač. Da bismo mogli da naslikamo pravu crtu moramo da imamo pristupa boji i četkici. Dok uporno vežbamo povlačeći mnoge krivudave crte, na kraju ćemo uspeti da nacrtamo pravu crtu.

Isto je tako i u duhovnom životu. Bog nam jednostavno ne daje sposobnost da budemo neustrašivi u suočavanju sa burama. Potrebno je da to uvežbavamo.

»Divno«, reći ćete, »ali ne postoje nikakva pomoćna sredstva za to kao što postoje za vežbanje na klaviru, za mešenje kolača, za crtanje. Kako možemo da vežbamo posedovanje vere kada ne postoje pomoćna sredstva na kojima to treba da uvežbavamo?«

Za izgrađivanje vere postoje pomoćna sredstva, oruđa! Nazivamo ih malim iskušenjima u životu. Svako iskušenje je prilika za uvežbavanje naše vere u Boga. Ako ostanemo uporni stići ćemo dotle da ćemo se uvek potpuno uzdati u Njega kada se suočimo i sa najžešćom burom.

Pre nekoliko godina kada sam prolazio kroz jedno veoma teško iskušenje, jedan prijatelj mi je rekao: »Marvine, iskušenje je opasna prilika.«

To mi se sviđa!

Prilika je mogućnost za jačanje naše vere. Opasnost je u tome što možemo da zloupotrebimo iskušenje i oslabimo svoju veru.

Postoji mnogo načina da se zloupotrebi iskušenje. Jedan način je da krivimo Boga za iskušenje: »Zašto si dopustio da mi se to dogodi?« Drugi način je da krivimo sebe: »Bio sam tako glup pa sam upao u ovu nezgodu!« Treći način je da krivimo druge za svoja iskušenja: »Zašto su svi protiv mene?« Jedan drugi način je samosažaljenje: »Jadan li sam!« Neki ljudi se žestoko ljute kada iskušenja naiđu na njih: »Otkinuću nekom glavu!« Neki su ožalošćeni i beže, kao apostoli kada su Isusa uhvatili u Getsimaniji.

Odgovor vere na iskušenja je poverenje u Boga. Poverenje u Boga, kad naiđu bure, daje nam mirnoću. Poverenje obuzdava naša osećanja, naročito strah, i drži ih pod kontrolom razuma. Apostol Petar je rekao: »Kojemu (Hristovom vaskrsenju) radujte se, premda ste sad malo (gde je potrebno) žalosni u različitim napastima, da se kušanje vaše vere... nađe na hvalu i čast.« (1. Petrova 1,6.7)

Međutim, odgovor vere na iskušenja zahteva vežbanje. To ne dolazi prirodno.

Imajte na umu da sa svakim iskušenjem koje doživimo, vi i ja vežbamo. Ako se ljutimo, krivimo

druge ili sažaljevamo sebe, mi taj odgovor vežbamo za sledeće iskušenje. Ako izgubimo glavu, mi još više razvijamo takav odgovor. Neki ljudi postaju vrlo »dobri« u ovim rđavim odgovorima. Kada ovi rđavi odgovori postanu uobičajeni, tada smo razvili karakternu manu.

Ako naučimo da se u svakom iskušenju pouzdamo u Boga, uspeli smo da razvijemo postojanost karaktera. A onda kada se suočimo sa poslednjom krizom, bićemo spremni za nju. Imajte na umu da je Elen Vajt započela svoju tvrdnju o poslednjoj krizi u knjizi Christ's Object Lessons (Hristove očigledne pouke) rečima: »U krizi se otkriva karakter.« Neke od deset devojaka bile su pripremljene za neočekivani događaj, kaže ona, a druge nisu bile i zato ovako piše: »Tako sada iznenadna i neočekivana nesreća, nešto što će dovesti dušu licem k licu sa smrću, pokazaće da li postoji stvarna vera u Božja obećanja.« (412)

Najveći problem u poslednjoj krizi biće postojanje naše sposobnosti da imamo poverenja u Boga. Mi ne možemo u jednom trenutku potpuno razviti ovu sposobnost, u vreme kada nastupi kriza. To je razlog što su nerazumne devojke bile - i što će biti - nespremne.

Siguran sam da će postojati različiti stepeni pripreme. Pojedinci će imati jaku pripremu, dok će drugi imati odgovarajuću, ali minimalnu pripremu. Ipak, niko od onih koji se uopšte nisu pripremali neće prebroditi poslednju krizu.

To znači da danas, sutra ili prekosutra, kakve god možda bile krize s kojima ćemo se sukobiti na našem putu, mi moramo odlučiti da ne krivimo Boga, sebe ili bilo kog drugog, nego da ih upotrebimo kao sredstvo za izgradnju vere koja će nam biti potrebna kada se najteža nevolja za koju je svet ikada znao bude nezadrživom silom sručila na nas.

Kako pričati deci o poslednjoj krizi?

Još uvek se sećam dana kada sam prvi put čuo o vremenu nevolje. Imao sam tada verovatno šest ili sedam godina. Majka je čitala mojoj sestri i meni o tome iz »Velike borbe«.

Ja sam plakao.

Moja majka me je tešila uveravanjem da će Isus zaštititi svoj narod, i to je pomoglo. Ali, još uvek se sećam da sam bio veoma preplašen.

Jedan od najvećih izazova sa kojim se suočavaju roditelji, adventisti, u ovom veku Zemljine istorije je pitanje kada i kako reći deci o vremenu nevolje. To je isto tako izazov sa kojim se susreću propovednici, učitelji i svako drugi ko možda govori deci o poslednjem vremenu. Iskustvo o moja dva prijatelja, koje sam uzeo za uvod u ovo poglavlje, dobro ilustruju važnost obazrivosti prema deci u saopštavanju istine o poslednjem vremenu.

Pošto sam u toku nekoliko prošlih godina najviše proučavao poslednje vreme, mnogi su me pitali kako svojoj deci mogu da saopšte istinu o vremenu nevolje, a da to ne izazove strah kod njih. Moj odgovor je vrlo prost: Mislim da je to nemoguće postići. Bog je stvorio ljudski um da oseća strah od opasnosti. Da se jedne tamne noći nađete u džungli i da na desetak metara od svoje staze začujete glasnu rik, vi biste osetili strah. Ne možete ga zaustaviti, iako ga ne želite. Strah će vas podstaći da se zaštitite bežanjem. To je razlog zašto nam je Bog dodelio sposobnost da osećamo strah i zašto ga je načinio instinktivnim - automatskim odgovorom koji - od nas ne zahteva razmišljanje.

Čak i u poslednje vreme, verujemo, da treba da učinimo sve što znamo da bismo se zaštitili, kada nam zapreti opasnost. Isus je ovako savetovao svoje učenike: »A kad vas poteraju u jednom gradu, bežite u drugi.« (Matej 10,23) To je primena normalnog straha na pravilan način.

Međutim, između normalnog straha i panike postoji razlika. Razum nadgleda normalni strah.

Ali, kada paničimo razum se uklanja, a naše ponašanje potpada pod kontrolu našeg straha.

Postoji izvestan normalan strah povezan sa našim očekivanjem vremena nevolje, i to ne treba da poričemo kada o tome razgovaramo sa svojom decom. Najbolje što možemo da učinimo jeste da svojoj deci dopustimo da izraze svoj najnormalniji strah i tada ih dovedemo do poverenja u Isusa. Poverenje neće i ne treba da otkloni njihov normalni strah, ono će im pomoći da taj strah zadrže pod kontrolom razuma.

Kada treba da razgovaramo o ovoj temi sa decom? Verujem da maloj deci treba govoriti o radostima Hristovog drugog dolaska, a ne o vremenu nevolje. Kada stvarno počnemo da im govorimo o predstojećoj krizi, naše primedbe treba da budu kratke i jednostavne, bez mnogo pojedinosti. Deca koja imaju šest godina u većini slučajeva mogu prihvatiti ovu vrstu objašnjenja. Kako bivaju stariji postepeno im možemo više objašnjavati, tako da kada dostignu mladičko doba imaće prilično jasan pojam o onome što predstoji.

Neki roditelji možda smatraju da je to suviše i vrlo rano. Ipak, želeo bih da istaknem da ako vaša deca ovo ne nauče od vas, ona će gotovo sigurno čuti o tome od nekog drugog koji u načinu objašnjavanja možda neće biti tako razborit kao vi. Ako želite da vaša deca po prvi put čuju od vas o traumi poslednjeg vremena, tada im to sami morate reći pre nego što verovatno čuju od drugih.

Verujem da su deca starijeg uzrasta u stanju da shvate ovo obaveštenje ako im se pravilno iznese. Pre nekoliko godina imao sam prednost da nekoliko dana govorim o poslednjem vremenu na sastancima pod šatorom u Mauntin Vju u Zapadnoj Virdžiniji. Kada sam već izneo jedan deo serije, vođa dečjeg odeljenja upitao me je da li bih govorio i njegovoj deci o poslednjem vremenu. Sa izvesnom strepnjom, prihvatio sam taj poziv. Bio sam zapanjen. Pošto sam prilično pojednostavio svoje izlaganje o poslednjim događajima na Zemlji, ti dečaci i devojčice zasuli su me istim pitanjima koja su mi i odrasli postavljali. Pojedinosti koje su iznosili bile su duboke. I nisu želeli da prestanu! To je trajalo jedan sat, a deca su još uvek želela da još više saznaju. Na kraju sam morao da završim ovaj sastanak. Jedno od pitanja koja su deca postavila odnosilo se na temu kako bez straha dočekati poslednje vreme. Otvoreno sam im rekao da ne postoji nikakav način da se to postigne. Tada sam im objasnio da moramo da naučimo da se pouzdamo u Isusa, koji će u toku poslednjeg vremena biti naš zaštitnik.

Pre izvesnog broja godina pojavilo se u Adventist Review sledeće pismo uredniku kao odgovor na naročito izdanje o Hristovom drugom dolasku:

»Proveo sam godine u pokušaju da neutrališem strah i užas koji su povezani sa Drugim dolaskom. Čak i danas odrasli koji pripadaju generaciji mojih roditelja sa osudom i užasom često govore o Bušovom konzervatizmu ili o promenama u ranijem Sovjetskom Savezu. Ako je Hristov dolazak uzbuđujući događaj, zašto je sve tako uporno usredsređeno na užasavajuće događaje u 'vremenu nevolje'? To služi samo da se plašim poslednjih dana i da se osećam krivim što tako činim.«

»Kao majka dvoje male dece, postavila sam sebi cilj da saopštim samo uzbuđljive, neverovatne veličanstvene aspekte o Isusu, Nebu i Njegovom drugom dolasku. Briga i zabrinutost prirodno će doći kao deo odrastanja u svetu u kome ima mnogo problema. Moj drugi cilj je da izgradim poverenje u našeg nebeskog Oca. Moja deca treba da znaju da nas On sigurno čuva i vodi i da treba da se brinemo samo za jedan dan.«

»Moram da se upitam kako i čemu bi Isus učio našu decu o svom dolasku. Da li bi se usredsredio na progonstvo, smrt i užase, ili bi želeo da više saznaju o radostima i značaju Njegovog dolaska? Izabrala sam ovo drugo. Želim da ovaj događaj probudi samo osećanja radosnog iščekivanja i viziju sreće, a ne straha i nesigurnosti. Želim da moja deca odrastu i postanu ljudi koji će voleti pomisao na Njegov dolazak, a ne drhtati od njega.«²

Ovo mi se dopada. Pretpostavljam da su deca ove majke bila verovatno predškolskog uzrasta u vreme kada je ona pisala ovo pismo. To je tačno uzrast kada treba govoriti o radosti Hristovog dolaska, o Nebu i večnom životu, a ne o vremenu nevolje koje će tome prethoditi. Takođe mi se sviđa njena usredsređenost na poverenje u Isusa u poučavanju svoje dece, u Isusa koji »sigurno čuva i vodi«. Sviđa mi se i njen komentar »da treba da se brinemo samo za jedan dan«.

Moje jedino upozorenje ovoj majci (i drugima kao što je ona) bilo bi da ne treba da pretpostavi da zauvek može zaštititi svoju decu od saznanja o vremenu nevolje niti bi trebalo da to želi. Bog nam je otkrio nešto o tome kakvo će to vreme biti, zato što je želeo da to znamo da bismo mogli da se pripremimo. Odrasli hrišćani imaju potrebu za zrelim shvatanjem tog vremena i kako da se uspešno bore imajući poverenje u Isusa. Međutim, oni neće moći da razviju ovo poverenje ako su stalno sputavani u saznanju o njemu, pa se zato osećaju preplašenim.

Čak i oni koji nisu roditelji treba da budu obazrivi. Na primer, ako pripadate takvim odraslim adventistima koji vole da se skupljaju u petak uveče ili u subotu posle podne (ili u bilo koje drugo vreme) da bi vodili duge teološke razgovore, potrebno je da budete obazrivi u odnosu na ono što ćete reći o poslednjem vremenu ako su i deca prisutna. Ako su predškolska deca blizu da mogu da čuju razgovor, treba da izbegnete razgovor o vremenu nevolje. Sa većom decom podesite svoj razgovor njihovom uzrastu i uvek naglasite poverenje u Boga.

Posmatranje druge strane

Jednom sam čuo priču o nekoj ženi koja je mnogo vezla. Jednoga dana došla joj je u posetu prijateljica i počela da se žali na sva iskušenja i patnje koje je podnosila. Žena je u jednom trenutku pokazala naličje svoga veza i upitala da li je rad dobar. Njena prijateljica je odgovorila: »Ne, užasan je!« Žena je tada okrenula vez i pokazala lice veza. On je zaista bio divan.

Lako je u ovom životu posmatrati vreme nevolje sa naličja. Bog nam ga je namerno pokazao, zato što je potrebno da toliko znamo o njemu. Meni je drago što nam je Bog ipak delimično pokazao i lice. Želeo bih da završim ovo poglavlje - a i ovu knjigu - divnom slikom iz Otkrivenja koja prikazuje Božji narod na Nebu posle vremena nevolje:

»I videh kao stakleno more smešano s ognjem, i one što pobediše zver i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gde stoji na moru staklenom i imaju gusle Božje; i pevahu pesmu Mojsija sluge Božjega, i pesmu jagnjetovu govoreći:

Velika su i divna dela tvoja,
Gospode Bože svedržitelju,
Pravedni su i istiniti putovi tvoji,
Care svetih.
Ko se neće pobožati tebe, Gospode,

² Adventist Review, 27. february 1992, 2

I proslaviti ime tvoje?
Jer si ti jedan svet;
Jer će svi narodi doći i pokloniti se pred tobom;
Jer se tvoji sudovi javiše.«

(Otkrivenje 15,2-4)

Ova slika oslikana rečima pruža nam neznatno viđenje neiskazane radosti na Nebu. Međutim, zapazite da oni koji tako radosno slave Boga u stanju su da to čine zato što »pobediše zver i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina«. Oni koji će jednoga dana pevati ovu pesmu na Nebu biće oni, koji su naučili da na ovoj Zemlji imaju poverenja u Isusa Hrista u toku najdramatičnijih iskušenja sa kojima su se hrišćani ikada suočili. To je razlog njihovog oduševljenog pevanja.

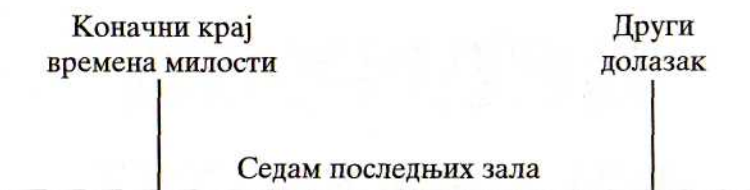
Ja želim da budem deo te grupe. A ti?

DODATAK A – O KRAJU VREMENA MILOSTI

U ovom dodatku želeo bih da vas upoznam sa nekim mislima u vezi sa krajem vremena milosti koje su možda nove za vas. Mnogo od onoga što ću vam saopštiti biće izričito potvrđeno nadahnutim dokazima, ali u nekim slučajevima moji zaključci biće tumačenje tog dokaza.

U ovom dodatku izraz **kraj vremena milosti** upotrebljavaću na razne načine, a to može da prouzrokuje veliku zbrku. Da bih to izbegao, potrebno je da tačno definišem šta sam mislio upotrebom tog izraza na svaki određeni način.

Kraj vremena milosti adventistički hrišćani tradicionalno podrazumevaju kao trenutak u kome Isus prestaje sa svojom posredničkom službom u nebeskoj Svetinji, posle čega će sudbina svakog ljudskog bića biti utvrđena za večnost. Od te tačke svetske istorije pa nadalje, niko ne može biti spasen ako nije prihvatio Isusa za svog Spasitelja. Od ovog trenutka pa nadalje kada se pozovem na kraj vremena milosti u ovom konačnom smislu, nazvaću ga »konačni kraj vremena milosti za ljude«. Sledeća shema, s kojom ste verovatno sasvim upoznati, prikazuje ovaj način razmišljanja o kraju vremena milosti:

Iako je ovo ono što adventisti često podrazumevaju kada govore o kraju vremena milosti, to ipak nije jedini način na koji se upotrebljava ovaj izraz. U izvesnom smislu reči ovaj Dodatak, kao i sledeći, predstavlja definiciju nekih drugih oblika upotrebe izraza »kraj vremena milosti«.

Pojedinačan i zajednički kraj vremena milosti

Smatram da je korisno napraviti razliku između pojedinačne i grupne milosti. U sledećoj izjavi Elen Vajt se poziva na obe:

»Kroz izvesno razdoblje milosti On (Bog) ispoljava dugo trpljenje prema narodima, gradovima i pojedincima.« (Review and Herald, 2. maj 1893)

Ako Bog poklanja »izvestan period milosti« i pojedincima i grupama (narodima i gradovima), logično je zaključiti da vreme milosti i za pojedince i za grupe može da se završi. Da detaljnije proučimo vreme milosti za pojedince i za grupe, a počecemo sa krajem vremena milosti za pojedince.

Kraj vremena milosti za pojedince

Vreme milosti za sve ljude ne završava se onda kada prestaje vreme milosti za pojedince. Prema tome, kraj vremena milosti za pojedinca je nešto sasvim drugo od konačnog prestanka vremena milosti za sve ljude.

Pojedinci mogu da završe svoje vreme milosti na jedan od ova dva načina. Sada se to događa smrću pojedinca. Ipak, neki ljudi mogu da učine kraj svoga vremena milosti kada donesu konačnu i

neopozivu odluku za ili protiv Isusa Hrista i večnog spasenja. Kada se vreme milosti za nekog koji je na Božjoj strani završi, njegov sveti karakter se zapečaćava i Bog mu garantuje večni život u svom carstvu. Kada se vreme milosti za nekog završi koji je na sotoninoj strani, njegov zli karakter se zapečaćava i zagarantovana mu je večna smrt. (Mi to nazivamo greh protiv Svetoga Duha.) To znače reči iz Otkrivenja 22,11: »Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu... a ko je pravedan, neka još čini pravdu.«

Dok je vreme milosti za nekog čoveka otvoreno, takav ima slobodu da pređe sa Božje strane na sotoninu i obrnuto. Međutim, kada se vreme milosti za nekog čoveka završi na jednoj strani, taj čovek nikada ne može da pređe na drugu stranu.

Prestanak vremena milosti za grupu

Elen Vajt takođe je govorila da Bog poklanja vreme milosti narodima i gradovima. Tako, i grupama naroda može da prestane vreme milosti. Od ovog trenutka pa nadalje, kada govorim o grupama kojima prestaje vreme milosti, to ću nazivati »zajednički prestanak vremena milosti«. Zajednički prestanak vremena milosti za grupu može se dogoditi na jedan od dva načina. Prvi, kada pojedinačno vreme milosti za svakog člana grupe prestane, i zajedničko vreme milosti za tu grupu, može da prestane. Drugi način je da prestane zajedničko vreme milosti za grupu, iako vreme milosti za većinu članova unutar grupe još uvek ostaje otvoreno. Ova razlika je toliko važna za naš razgovor u ovom Dodatku kao i u sledećem da bih želeo da vam je ponovim:

- Zajednički prestanak vremena milosti može nastati, kada svi članovi grupe učine kraj svom pojedinačnom vremenu milosti.
- Zajednički prestanak vremena milosti može nastati, iako vreme milosti većine članova grupe ostaje otvoreno.

Želeo bih da vam skrenem pažnju na nekoliko primera za svaki od ovih slučajeva. Počecemo sa primerima prilika kada je zajedničko vreme milosti prestalo za grupu kao celinu, zato što je prestalo vreme milosti za svakog člana te grupe.

Kada je za sve pojedince prestalo vreme milosti? Nema sumnje da je najizrazitiji primer za ovo Nojev potop. Oni koji su odbili da uđu u kovčeg posle Nojevog poslednjeg poziva, učinili su kraj svom pojedinačnom vremenu milosti. Zajednički prestanak vremena milosti za ceo svet nastao je onog trenutka kada je anđeo zatvorio vrata kovčega.¹ Tada je došao potop. Isto se dogodilo i prilikom razorenja Sodoma i Gomora. Kada je svaki pojedinac u tim gradovima, izuzev Lota, njegove žene i dve kćerke, učinio kraj svom pojedinačnom vremenu milosti, tada je zajedničko vreme milosti za ta dva grada prestalo, i tada je vatra pala s neba.

Elen Vajt nam pruža još jedan primer prestanka zajedničkog vremena milosti, kada je vreme milosti i za svakog pojedinca u grupi prestalo - primer amorejskog naroda. Ona ovako piše:

»(Bog) pruža narodima jedan određeni period vremena milosti, i pruža im dokaze svojih zahteva... (Ali) kada greh dostigne svoju puninu, kao u slučaju Amorejaca, Bog uzima prilike u svoje ruke i Njegove sudove više ništa ne zadržava« (The Youth's Instructor, 1. februar 1894)

¹ Neki ljudi verovatno su doneli svoju konačnu odluku, a to je zaključilo njihovo pojedinačno vreme milosti mnogo pre nego što su se zatvorila vrata na kovčegu.

Ovaj oblik prestanka zajedničkog vremena milosti - kada je i svakom pojedincu prestalo vreme milosti - je upravo ono što će se dogoditi u vreme prestanka vremena milosti, neposredno pre izlivanja sedam poslednjih zala.

Zajedničko vreme milosti prestaje, pojedinačno ne prestaje. Takođe je moguće da zajedničko vreme milosti za grupu prestane, dok za pojedince unutar te grupe ostaje široko otvoreno. Verovatno najbolji primer za ovo je kraj vremena milosti za jevrejski narod. Kad su jevrejske vođe odbile Stefanov poziv pred Sinedrionom, Jevreji su kao narod učinili kraj svom vremenu milosti. Od tog vremena naovamo prestali su da budu Božji izabrani narod. Ipak, Jevreji kao pojedinci još uvek mogu biti spaseni.

Ovaj koncept prestanka zajedničkog vremena milosti, kao za ceo narod, dok je vreme milosti za pojedince u tom narodu još uvek otvoreno, biće vrlo važan u našim raspravama u nastavku ovog Dodatka.

Elen Vajt nas izveštava bar o jednom primeru u budućnosti kada će narod kao celina učiniti kraj svom vremenu milosti, iako će pojedinačno vreme milosti za njegove pripadnike i dalje biti otvoreno. O Sjedinjenim Državama Amerike ona kaže:

»Kao što je približavanje rimske vojske bio znak učenicima o predstojećem razorenju Jerusalima, tako može ovaj otpad (nacionalni nedeljni zakon) biti znak za nas da je dostignuta granica Božjeg trpljenja, da je mera našeg nacionalnog greha puna, i da se anđeo milosti sprema da poleti i više se nikad ne vrati. (Testimonies for the Church, 5:451)

Izraz mera greha je puna po uobičajenom adventističkom shvatanju ovog izraza, znači da je pojedinac ili grupa na koga se odnose ove reči, dostigao tačku kada će uskoro prestati vreme njegove milosti. Ovo potvrđuju sledeće reči Elen Vajt: »Anđeo milosti se sprema da poleti i više se nikad ne vrati.« Ipak, adventisti su u toku prošlih 150 godina shvatili da će poslednja opomena tek početi u trenutku pojave ovog nacionalnog nedeljnog zakona. Posle toga mnogi će nam se pridružiti. Očigledno vreme milosti za pojedince iz američkog naroda ostaće otvoreno i posle trenutka u kome će zajedničko vreme milosti prestati za naciju.

Sudovi slede prestanak vremena milosti

Jedna od najznačajnijih implikacija zajedničkog prestanka vremena milosti je otvaranje puta za izlivanje Božjih sudova. Biblijske primere za ovo nalazimo u uništenju gradova (Sodoma i Gomora), naroda (Amorejci, Jevreji) i celog sveta (potop). U svakom slučaju sudovi su pratili prestanak zajedničkog vremena milosti.

U slučaju pretpotopnog sveta, stanovnika Sodoma i Gomora i Amorejaca, Božji sudovi uništili su narod zato što je celokupan narod došao do kraja svog pojedinačnog vremena milosti. Jevreji, sa druge strane, nastavili su da postoje kao nacija, zato što ljudi kao celina nisu došli do kraja svog pojedinačnog vremena milosti. Tako je uništena samo njihova narodna vlada.

Elen Vajt ukazuje da će Božji sudovi takođe u budućnosti uslediti posle kraja vremena milosti za celokupnu Ameriku, iako će vlada verovatno nastaviti da funkcioniše:²

² Biblijsko proročanstvo ukazuje na činjenicu da druga zver iz Otkrivenja 13. glave, za koju adventisti istorijski smatraju da predstavlja vladu Sjedinjenih Država, neće biti uništena sve do Hristovog drugog dolaska (vidi: Otkrivenje 19,19.20; upoređenje 20. stiha sa stihom iz poglavlja 13,13. pokazuje da je lažni prorok istovetan sa drugom zveri iz Otkrivena 13).

»Kada država bude primenila svoju silu da nametne zakone i podupre crkvene ustanove - tada će protestantska Amerika načiniti ikonu papstvu i doživeti nacionalni otpad koji će se završiti uništenjem naroda.« (SDA Bible Commentary, 7:976)

Izveštaj o uništenju Sodoma i Gomora pruža nam zanimljiv uvid u to kako Bog postupa kada želi da izlije svoje sudove. Sećate se da je Avram, moleći za gradove u dolini, zapitao da li će Bog pustiti svoje ognjene sudove ako se u gradovima može naći pedeset pravednika. Božji odgovor je bio odrećan. Avram je tada smanjio broj na četrdeset i pet, onda četrdeset, trideset, dvadeset i na deset. Čak ako se bude i deset vernih duša našlo, Bog je rekao da neće uništiti gradove. Nažalost, mogli su da nađu samo četiri i njih je Bog spasao pre nego je nastupilo uništenje. Istu shemu nalazimo i u opisu Potopa. Nađeno je samo osam vernih ljudi i Bog ih je u kovčegu spasao od uništenja. Iz ovoga možemo doznati da je Bog veoma strpljiv prema grešnim ljudskim bićima. On neće prekinuti naše zajedničko vreme milosti, bez obzira kojoj grupi pripadamo, sve dok pobuna ne bude gotovo sveopšta. Verujem da je isto tako pravedan i strpljiv i prema pojedincima. To je dobra, radosna vest o kraju vremena milosti!

Kraj vremena milosti za svet kao celinu

Da sada primenimo ono o čemu smo raspravljali u ovom poglavlju, na budućnost sveta kao celine. Verujem da će doći vreme kada će za svet kao celinu prestati vreme milosti na isti način kao što je za Jevreje kao narod prestalo vreme milosti. To će otvoriti put najstrašnijim prirodnim katastrofama - opominjućim Božjim sudovima - koji će se sručiti na Zemlju. Ove katastrofe ipak, neće označiti, konačni prestanak vremena milosti za sve ljude. One će pokrenuti poslednju opomenu. Kraj vremena milosti za pojedince biće odložen i za izvesno vreme milost će ostati široko otvorena pružajući im priliku da se odazovu poslednjoj opomeni. U ovoj knjizi videli smo nekoliko puta ovaj dijagram. Sada je vreme da mu se doda još jedan elemenat:

Kada se poslednja kriza sruči na svet, vreme milosti za svet kao celinu verujem da će prestati. To će otvoriti put strašnim Božjim sudovima o kojima smo govorili i koji će opomenuti svet da se približava kraj vremena milosti za čoveka.

Kraj vremena milosti i odlaganje

Kada je Isus izrekao svoju čuvenu besedu o znacima kraja (vidi: Matej 24, Marko 13, Luka 21) povezao je svoj opis razorenja Jerusalima sa opisom kraja sveta. Čineći tako, On je od razorenja Jerusalima i događaja povezanih sa tim, stvorio prauzor kraja sveta. Većina adventista će se složiti da je to valjano načelo za tumačenje Isusovog proročanstva.³ Zato uporedimo razorenje Jerusalima (prauzor) sa krajem sveta (antitipom). Skrenuo bih pažnju na odlaganje izvršenja razorenja

³ Za one koji vole nadahnute dokaze za takve zaključke: »Prizori koji su se dogodili prilikom razorenja Jerusalima ponoviće se na dan velikog i strašnog Gospodnjeg dana, ali na mnogo strašnji način.« (Selected Messages, 3:417)

Jerusalima i njegove primene na naše vreme.

Mislim da je dobro pretpostaviti da kada su Jevreji zaključili svoje vreme milosti kao nacija, Božji sudovi su mogli odmah da uslede - brzo koliko već sledećeg dana i sigurno u roku od nekoliko meseci. Ipak, Bog je odabrao odlaganje tih sudova za gotovo četrdeset godina i to iz vrlo dobrog razloga. Da je odmah izvršio svoje sudove nad Jerusalimom i Judejom, On bi uništio kljajalište potrebno Njegovoj mladoj Crkvi da bi se u njemu razvila. Međutim, čim se Jevanđelje čvrsto ukorenilo u Maloj Aziji⁴ i Evropi, tako da je Njegova crkva mogla preživeti uništenje mesta svog nastanka, Božji razorni sudovi izlili su se na jevrejski narod.

Pošto razorenje Jerusalima i događaji koji su doveli do toga predstavljaju tip (simbol, prauzor) Hristovog drugog dolaska i događaja koji će dovesti do njega, da li možemo očekivati da će Bog u naše vreme isto tako odlagati izvršenje svojih razornih sudova? Tekst iz Otkrivenja 7,1-4. ukazuje da će se to zaista dogoditi:

»I potom vidех четри анђела где стоје на четри угла земље; и држе четри ветра земалјска, да не душе ветар на земљу, ни на море, нити на икако дрво. И видех другога анђела где се пенје од истока сунчанога, који имаше печат Бога живога; и повика гласом великим на четри анђела којима беше дано да кваре земљу и море говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле запечаћим слуге Бога нашега на челима njihovима. И чух број запечаћених сто и чetrdeset и четри hiljade запечаћених од свију колена sinova Izrailjevih.«

Obratite pažnju da je zaista došlo vreme da se Božji razorni sudovi izliju na Zemlju, da unište kopno, more i drveće. Verujem da to znači da je zajedničko vreme milosti za svet završeno i da je otvoren put za izlivanje Božjih sudova. Ipak, jedan anđeo sa Neba žuri na Zemlju i zahteva odlaganje sprovođenja tog plana. To zvuči vrlo slično odlaganju koje je nastalo u Božjem sprovođenju razornih sudova protiv naroda. Tako će se pojaviti razlog za odlaganje Božjih sudova na kraju sveta - potrebno je vreme za zapečaćenje 144 hiljade.

Adventisti su tradicionalno učili da će četiri vetra biti puštena na kraju poslednjeg vremena milosti za ljude, pa smo duvanje vetra (uništavanje kopna, mora i drveća) poistovetili sa sedam poslednjih zala posle prestanka vremena milosti. Evo, kako ovo viđenje četiri vetra izgleda prikazano na shemi. Obratite naročitu pažnju na elemente koji su na shemi zatamnjeni i zapazite gde se nalaze u odnosu prema tačkama sa masnim slovima:

TRADICIONALNO ADVENTISTIČKO GLEDIŠTE O ČETIRI VETRA

Зajедничко време милости за свет престаје	Коначни престанак времена милости за људе Ветрови пуштени	Други долазак
Време мира Божји ойомињући судови 144.000 запечаћених	ВРЕМЕ ВЕЛИКЕ НЕВОЉЕ	
Спасење још увек могуће	Дување четири ветра Седам последњих зала	
ПОСЛЕДЊА КРИЗА		

Početak poslednje krize

⁴ Biblijska Mala Azija grubo odgovara granicama moderne Turske.

Molim vas obratite pažnju da su na ovom dijagramu četiri vetra puštena na kraju konačnog prestanka vremena milosti za ljude. Ovakav način prikazivanja ovih događaja ipak stvara jedan problem. Božje sudove pre konačnog prestanka vremena milosti za ljude, Elen Vajt opisuje kao veoma žestoke, tako da je taj period teško zamisliti kao vreme mira koji anđeo sa Neba zahteva za vreme odlaganja. U skladu sa tim želeo bih da razmotrimo mogućnost da će četiri anđela pustiti četiri vetra neposredno pre konačnog prestanka vremena milosti, a odlaganje mora da se dogodi pre toga. Ova misao je prilično složena, pa biste možda želeli da provedete još nekoliko trenutaka pregledajući sledeću kartu. Uporedite zatamnjene elemente na ovoj karti sa istim elementima na prethodnoj karti. Zapazite naročito njihov odnos sa konačnim prestankom vremena milosti za ljude i početkom poslednje krize koji su na obema kartama prikazani masnim slovima:

REVIDIRANO GLEDIŠTE O ČETIRI VETRA

Prema ovom dijagramu, duvanje četiri vetra odnosi se na Božje razorne sudove u toku celog perioda poslednje krize, pre i posle konačnog prestanka vremena milosti za ljude.

Želeo bih da zaključim ovu raspravu o kraju vremena milosti tako što ću reći da iskazane misli treba brižljivo razmotriti, ne za debatu i argumentisanje. One su ogledne, eksperimentalne - jedna sugestija. To se naročito odnosi na shemu revidiranog gledišta o četiri vetra.

DODATAK B – PITANJA PROISTEKLA IZ KNJIGE CHRIST'S OBJECT LESSONS, P 412.

U ovom dodatku želim da komentarišem dva pitanja koja sam postavio u pogledu tvrdnje Elen Vajt na 412. stranici originala knjige Christ's Object Lessons (Hristove očigledne pouke) o »iznenadnoj, neočekivanoj nesreći«. Ova tvrdnja predstavlja osnovu ove knjige - Velika nesreća koja dolazi, a jedno od pitanja ima neposredan uticaj na značenje tog naslova. Ovu izjavu naveo sam u trećem poglavlju »Božji sudovi koji dolaze«, ali potrebno je da je ponovo pročitamo pre nego što započnemo ovu raspravu:

»U krizi se otkriva karakter. Kada ozbiljan glas objavi u ponoć: 'Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret' i to probudi usnule devojke iz sna, tek onda se videlo ko se pripremao za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene, ali jedna se pripremala za neočekivano, a druga je ostala nepripremljena. Tako i sada, iznenadna i neočekivana nesreća, nešto što će dovesti dušu oči u oči sa smrću, pokazaće da li postoji stvarna vera u Božja obećanja. To će pokazati da li duša živi u milosti. Velika konačna proba za ljude dolazi na kraju vremena milosti, kada će biti prekasno da se udovolji potrebama duše!« (Christ's Object Lessons, p. 412)

Želim da razmišljamo o dva pitanja koja proizlaze iz ove izjave. Prvo, da li Elen Vajt kada govori o »iznenadnoj i neočekivanoj nesreći« predskazuje neku buduću nesreću koju će doživeti cela Crkva u vreme poslednje krize, ili je imala na umu pojedinačne nesreće koje u svako doba mogu da naiđu na svakoga od nas? Drugo, ako je imala na umu neku buduću nesreću koju će doživeti sveskolika Hrišćanska crkva, kakva veza onda postoji između ove nesreće i kraja vremena milosti?

Nesreća i poslednja kriza

U ovoj knjizi zauzeo sam stav da se »iznenadna i neočekivana nesreća« odnosi na naročitu prirodnu katastrofu koja će istovremeno ukazati celokupnom Božjem narodu, na celom svetu, da je Hristov dolazak blizu. Ipak, neki ljudi posumnjali su u ovo, neki među njima veoma odlučno. Oni su shvatili da Elen Vajt misli ne na neku naročitu nesreću u budućnosti, već na svaku nesreću koja se u svako doba može dogoditi u životu svakog hrišćanina. Sledeći dijagram jezgrovito predstavlja ove događaje:

Stav A: Elen Vajt imala je na umu hrišćane:

- pojedinačno
- u svako doba

Stav B: Elen Vajt imala je na umu hrišćane:

- grupno - cela Crkva
- eshatološki - na kraju vremena

Moje gledište je očigledno drugi stav. Moj razlog za ovakvo tumačenje delimično leži u činjenici da Elen Vajt upotrebljava jedninu »nesreća«. Dok na drugim mestima govori o mnogobrojnim

nesrećama u toku poslednje krize. Shvatio sam da se ona ovde poziva na prvu od ovih mnogobrojnih nesreća. Otuda i moj naslov: Velika nesreća koja dolazi.

Međutim, ako je prilikom pisanja ovih reči Elen Vajt imala na umu neku nesreću koja može u svako doba da zadesi nekog hrišćanina, tada je moj naslov potpuno neopravdan. On vredi samo ako je njena namera bila da shvatimo neku nesreću koju će na kraju vremena iskusiti celokupna Hrišćanska crkva.

Oni koji prihvataju stav da ona govori o pojedinačnim hrišćanima u bilo koje doba, pozivaju se na sledeću izjavu iz časopisa *Review and Herald*, od 17. septembra 1895. godine. Zapazite da je ona sasvim slična onoj iz Hristovih priča:¹

»U krizi se otkriva karakter. Kada ozbiljan glas objavi u ponoć: 'Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret'«, usnule devojke su se probudile iz svog dremeža, pa se videlo koja se od njih pripremila za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene, ali jedna se pripremila za neočekivano dok je druga ostala nepripremljena. Okolnosti otkrivaju karakter. Neočekivani događaji ističu pravi kov karaktera. Neka iznenadna i neočekivana nesreća, ožalošćenost ili kriza, neka neočekivana bolest ili tuga, nešto što će dovesti dušu oči u oči sa smrću, otkriće pravu prirodu karaktera. To će pokazati da li postoji stvarna vera u obećanja iz Božje reči. To će pokazati da li se duša održava milošću ili ne, da li u sudovima pored svetiljke postoji ulje.«

Očigledno je da u ovoj izjavi Elen Vajt govori o pojedinačnim nesrećama koje se u svako doba mogu dogoditi svakome od nas. Ona govori o »ožalošćenosti ili krizi, nekoj neočekivanoj bolesti ili tugi«. Na taj način, potpuno se slažem sa onima koji tvrde da je u ovoj izjavi Elen Vajt imala na umu širok spektar pojedinačnih nesreća, koje mogu da nastanu u svako doba, a ne na jednu, jedinu svesvetsku nesreću koja će pokrenuti poslednju krizu. Pitanje je sledeće: Da li ona misli na isto kada u knjizi Hristove očigledne pouke govori o »iznenadnoj i neočekivanoj nesreći«?

Sličnost između ove dve izjave čini sasvim očiglednim da je ona ovu izjavu uzela iz članka u časopisu *Review and Herald* i neznatno izmenjenu ubacila u poglavlje svoje knjige *Christ's Object Lessons*. Tako, dok započinjemo svoje istraživanje ove izjave u ovoj knjizi, opravdano je da pretpostavimo, bar eksperimentalno, da ona ima na umu istu temu kao u članku. Međutim, moramo joj dati slobodu da izrazi jednu misao u izjavi onako kako se pojavljuje u knjizi, koja se razlikuje od misli koju je napisala u članku, naročito pošto je izmenila tekst u knjizi.

Postoji dobar razlog da poverujemo da je u knjizi *Christ's Object Lessons* imala na umu zajedničko iskustvo Hrišćanske crkve u eshatološkim okvirima, a ne pojedinačne nesreće u bilo koje vreme.

Da počnemo sa tim da Elen Vajt nije samo uzela celi članak iz *Review and Herald* i sa neznatnim izmenama ubacila u svoju knjigu. Ova dva paragrafa koja razmatramo jedini su koji su gotovo istovetni i u članku iz *Review and Herald* i u poglavlju knjige *Christ's Object Lessons*. Kada uporedim ova dva dokumenta, otkrićemo da se poglavlje u knjizi *Christ's Object Lessons* odnosi na parabolu na znatno drukčiji način nego članak u časopisu *Review and Herald*. Članak primenjuje parabolu na pojedinca više nego ikada u istoriji. Knjiga sagledava parabolu mnogo više iz zajedničke

¹ Elen Vajt je često vadila izjave iz ranijih spisa i ubacivala ih u kasnije spise, neki put doslovno, drugi put neznatno izmenjene. U slučaju ove dve izjave, ona iz časopisa *Review and Herald* je ranija, pošto je objavljena 1895. godine, dok je knjiga *Christ's Object Lessons* objavljena 1900. godine.

i eshatološke perspektive.

Da najpre razmotrimo kako Elen Vajt u knjizi obrađuje parabolu, a onda ćemo raspravljati kako prikazuje parabolu u članku.

Gotovo od samog početka poglavlja uočava se eshatološko, zajedničko tumačenje parabole u knjizi Christ's Object Lessons. Na drugoj strani ovog poglavlja Elen Vajt govori da je Isus pričajući svojim učenicima priču o deset devojaka, »slikovito prikazao iskustvo Crkve koja će živeti neposredno pred Njegov drugi dolazak«. (406) U ovoj rečenici postoje dve važne činjenice. Prvo, Elen Vajt ukazuje na to da će proučiti parabolu o deset devojaka onako kako se ona primenjuje na iskustvo cele Hrišćanske crkve, a ne na iskustvo pojedinačnih hrišćana; i drugo, da će istraživati parabolu iz perspektive Crkve koja će u svetu postojati »neposredno pred Njegov drugi dolazak«. Drugim rečima, ona će primeniti parabolu zajednički i eshatološki, a ne pojedinačno i u bilo koje vreme.

Istu misao nalazimo izraženu na stranici 408:

»U priči, svih deset devojaka izašlo je da dočeka ženika. Sve su imale žiške i sudove za ulje. Izvesno vreme među njima nije se zapažala nikakva razlika. Tako je i sa Crkvom koja će živeti neposredno pred Njegov drugi dolazak.«

Opet, Elen Vajt primenjuje priču na iskustvo celokupne Hrišćanske crkve na kraju vremena - zajednički i eshatološki, a ne pojedinačno i u bilo koje vreme.

To je kontekst koji prethodi izjavi o »iznenadnoj i neočekivanoj nesreći« u knjizi Christ's Object Lessons. Da iskoristimo trenutak da istražimo kontekst koji je pred nama, počevši sa paragrafom koji odmah sledi:

»Deset devojaka straže u noći ovozemaljske istorije. Sve tvrde da su hrišćani. Sve imaju poziv, ime, žižak i sve tvrde da vrše službu Bogu. Sve očigledno čekaju da se Hristos pojavi. Ipak, pet je nespremno. Pet će biti iznenađene, prestravljene, izvan gozbene dvorane.«

Zapazite opet kako Elen Vajt primenjuje parabolu na poslednje vreme: Deset devojaka straže »u noći istorije ove Zemlje«. Zapazite i zajedničku primenu: Sve (devojke) tvrde da su hrišćani. Sve imaju poziv, ime, žižak, itd. Kroz ceo ostatak poglavlja, Elen Vajt nastavlja sa ovom zajedničkom primenom parabole na poslednje vreme. Dovoljno će biti samo nekoliko primera, inače ću vas zamoriti:

»Dolazak mladoženje usledio je u ponoć - u najmračnijem času. Isto tako će se i Isusov dolazak dogoditi u najmračnijem periodu istorije ove Zemlje.« (414)

Ova tvrdnja je nesumnjivo eshatološka - nešto čega nema u članku iz Review and Herald od 17. septembra 1895. Sledeća izjava je istovremeno i eshatološka i zajednička:

»Tako će u noći duhovne tame Božja slava ozariti Njegovu crkvu podižući one koji su klonuli i tešeći one koji tuguju.« (417)

U drugoj postavki, »noć duhovne tame« o kojoj ovde govori Elen Vajt, može da se odnosi na

više, a ne samo na jedan period istorije ove Zemlje. Ipak, u kontekstu poglavlja kao celine, to se odnosi na najmračniji period Zemljine istorije - na sedmice koje neposredno prethode Hristovom drugom dolasku. Crkva je to - zajedničko telo hrišćanskih vernika - koji u to vreme treba da služe svetlu.

Ovako Elen Vajt razmatra parabolu o deset devojaka u Christ's Object Lessons. Kakav je njen pristup u članku iz Review and Herald?

Kao i poglavlje u knjizi, celi članak predstavlja tumačenje parabole o deset devojaka. Međutim, od početka do kraja, članak je duhovno uputstvo o predanju i preobraženju karaktera koje je podesno za sva vremena, za svakog pojedinačnog hrišćanina. Elen Vajt nigde ne primenjuje parabolu na zajedničku, sveskoliku Crkvu poslednjeg vremena.

Članak na mnogo mesta upotrebljava zamenice u množini - mi, nas, oni, njima, itd. Ali, savet izgleda da se naročito odnosi na iskustvo pojedinačnog hrišćanina. Dovoljno će biti nekoliko primera:

»Oni (hrišćani kao i mudre devojke) shvataju da hrišćanski karakter treba da predstavlja Hristov karakter i bude pun milosti i istine. Njima je dato ulje milosti, koje održava svetlost koja se nikada ne gasi.«

»Vreme kušanja dolazi na sve. Kako ćemo se ponašati kada nas Bog ispita i okuša? Da li će se naši žišci ugastiti ili ćemo ih održavati da gore? Da li smo spremni za svaku iznenadnost tako što ćemo biti u vezi sa Njim koji je pun milosti i istine?«

Ovde ne postoji nikakav pokušaj da se parabola primeni eshatološki ili na Crkvu kao celinu. Iako su zamenice u množini, savet Elen Vajt u potpunosti se odnosi na pojedince. Za mene je naročito značajno to što se druga izjava odnosi na »vreme kušanja«, ali se to odnosi na sve hrišćane u bilo kom istorijskom vremenu. Ona ne čini napor da parabolu primeni na konačno eshatološko kušanje.

Druga tačka koju treba razmatrati odnosi se na reč crkva koja se samo jedanput pojavljuje u celom članku iz časopisa Review and Herald, a u načinu kako je upotrebljena, ništa ne ukazuje na to da se parabola kao celina treba shvatiti kao zajednička. Ona kaže:

»One (lude devojke) pridodate su onima koje veruju u istinu i koje idu sa njima, imajući žiške koje predstavljaju poznavanje istine. Kada je u crkvi došlo do probuđenja, njihova osećanja su pokrenuta; ali njima je nedostajalo ulje u sudovima, zato što nisu sprovele načela pobožnosti u svoj svakodnevni život i karakter.«

Sasvim je jasno da nam Elen Vajt u ovom ukazivanju na Crkvu ne pruža neku metaforu za tumačenje parabole kao celine. Takođe, zapazite i to da, iako Elen Vajt upotrebljava zamenice u množini, primena onako kako je ona koristi, naročito se odnosi na lično hrišćansko iskustvo. To prožima celokupni članak.

Sada kada smo istražili članak u časopisu Review and Herald i poglavlje u knjizi Christ's Object Lessons kao celinu, potrebno je da izvršimo upoređenje i ova dva paragrafa o »nesreći«. U oba slučaja, Elen Vajt započinje paragraf skretanjem pažnje na činjenicu da se karakter otkriva u krizi. Posle toga govori nam kakva je kriza postojala u životu deset devojaka Isusovog doba: Ponoćni

poklič da ženik dolazi. Evo, kako ona o tome govori u knjizi Christ's Object Lessons (tekst je gotovo istovetan sa onim iz časopisa Review and Herald):

»Kada je ozbiljan glas objavio u ponoć: 'Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret'« i probudio usnule devojke iz sna, tek onda se videlo ko se pripremao za ovaj događaj. Obe grupe su zatečene; ali jedna se pripremala za neočekivano, a druga je ostala nepripremljena.«

U ovim rečenicama sve je usredsređeno na ponoćni poklič i krizu koju je ovaj događaj ubrzao u životu deset devojaka.

Sada obratite pažnju na reči iz knjige Christ's Object Lessons koje slede odmah za ovima: »Tako i sada...« Elen Vajt će ovaj krizni trenutak iz života deset devojaka primeniti na krizni trenutak u životu Božjeg naroda danas.

A koja je to kriza?

U članku iz časopisa Review and Herald to je »neka ... žalost, ili kriza, neka neočekivana bolest ili patnja« - većinom svaka kriza u svakodnevnom životu svakog hrišćanina u bilo koje doba istorije. Međutim, u knjizi Christ's Object Lessons krizni trenutak je »Velika konačna proba« koja se zbiva »na kraju vremena milosti za ljude«.

»Velika konačna proba« o kojoj ovde govori Elen Vajt ne može biti samo neka kriza u životu nekog hrišćanina. Ona se poziva na naročiti trenutak u istoriji Božje crkve na Zemlji: na konačnu krizu »na kraju vremena milosti za ljude« koja će istovremeno i svuda zadesiti sve u Njegovom narodu. Ako sumnjate da će ova kriza biti svesvetskih razmera, pročitajte Otkrivenje 13. glavu! Elen Vajt ističe da će to biti trenutak ponoćnog pokliča koji će probuditi Božju usnulu crkvu.

Ipak, »velika konačna proba« nije to što će probuditi devojke. Njih će probuditi »iznenadna i neočekivana nesreća«, a ja ukazujem na to da ista nesreća koja će njih probuditi, izazvaće i krizu koja će okušati njihov karakter.

Dopustite mi sada da vam postavim jedno pitanje. Kakva će »iznenadna i neočekivana nesreća« biti potrebna da odjednom svuda u svetu probudi zaspali Božji sveti narod, i ugura ga u »veliku konačnu probu«? Svakako, nijedna prirodna katastrofa koja se dogodila na Zemlji od katastrofe izazvane Potopom; to nije učinila. Ukazujem na to da neka nesreća dovoljno silna, da odjednom na celom svetu probudi Božji narod i da ga baci u »veliku konačnu probu«, mora da bude takvog obima o kome sam ranije raspravljao u ovoj knjizi - tako strahovita da će ugroziti opstanak celog ljudskog roda. Ništa drugo ne može da stvori takvu krizu.

Tačno je da će u to vreme nastati mnoge takve katastrofe. Elen Vajt kaže da će ove katastrofe biti »najstrašnije i najmanje očekivane« i »nizaće se jedna za drugom«. (Evangelizam 27) Takođe sam siguran da će svaka nesreća pojačavati borbu između Božjeg naroda i sveta. Međutim, kao što prvi trud budi trudnicu iz sna, a ne poslednji, tako je sigurno da će nesreća koja će probuditi Božju crkvu širom sveta na kraju vremena, biti prva, a ne poslednja. Logični zahtev je da to bude tako!

Još nešto što smatram da treba da prepoznamo jeste da nesreća može da bude i nešto drugo, a ne prirodna katastrofa - možda rat, ili finansijski slom u celom svetu. Sigurno je da će sve ovo biti deo scenarija poslednjeg vremena. Moje opravdanje za ukazivanje na to da je to prirodna katastrofa predstavlja celokupni kontekst ove knjige. Pošto Elen Vajt i Biblija pružaju jasno objašnjenje da će prirodne katastrofe izazvati strahovitu krizu u svetu, čini mi se razumnim da na isti način shvatim i »iznenadnu i neočekivanu nesreću« spomenutu u knjizi Christ's Object Lessons.

Takođe mislim da je potrebno da razmotrimo mogućnost da »iznenadnu i neočekivanu nesreću« o kojoj govori Elen Vajt, pošto je upotrebljena jednina, možemo da shvatimo da se odnosi na sve nesreće o kojima govorimo u ovoj knjizi - na celokupni period poslednje krize. Ipak, kao što sam malopre istakao, ako će »vreme nevolje« obuhvatiti mnoge nesreće, onda mora da postoji i prva u tom nizu.

To je razlog što sam ovoj knjizi dao naslov »Velika nevolja koja dolazi«.

Rekavši sve ovo, ipak bih želeo da dodam da poštujem gledište onih koji se ne slažu sa mnom - koji veruju da nesreća o kojoj govori Elen Vajt na 412. stranici knjige Christ's Object Lessons je nešto drugo, a ne svesetska prirodna katastrofa koja će na kraju vremena istovremeno probuditi sav zaspali Božji narod. U Božjem narodu mora da postoji prostor za prijateljska neslaganja u mišljenju. Ovaj problem nije vredan prepirki!

Odnos nesreće i kraja vremena milosti

Izjava Elen Vajt da će »velika konačna proba« doći »na kraju vremena milosti za ljude« doprinosi tome da izgleda da će se »iznenadna i neočekivana nesreća« desiti istovremeno kada i kraj vremena milosti. Međutim, u ovoj knjizi zauzeo sam stav da će se to dogoditi neposredno pre kraja vremena milosti.

Moramo imati na umu da će ova velika konačna proba upravo podeliti svet na dva tabora, tako da se vreme milosti može okončati. Na taj način, proba ne može da dođe u apsolutnom smislu reči na kraju vremena milosti. Ona mora blagovremeno da prethodi kraju vremena milosti da bi ljudi bili u stanju da se odluče ovako ili onako kada se to bude zbilo. Tako, tvrdnja Elen Vajt da će proba doći na kraju vremena milosti mora uopšteno da se shvati.

Ako ste pročitali Dodatak A, znate da ja shvatam kraj vremena milosti na dva načina: 1. kao vremensku tačku kada Hristos prestaje sa svojom posredničkom službom, i 2. kao kratki vremenski period neposredno pred onim vremenom suda živima u toku koga će sva ljudska bića završiti svoje pojedinačno vreme milosti. Verujem da je to ovaj poslednji vremenski period koji treba da shvatimo kao period koji je Elen Vajt imala na umu, kada je govorila o kraju vremena milosti u svojoj izjavi o »iznenadnoj i neočekivanoj nesreći«. Ako sve ovo deluje malo zbunjujuće na vas, preporučujem vam da pročitate Dodatak A, a posle toga ponovo pročitate ono što sam ovde rekao.